Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 15.000 TL. 5 Mart 1994 Sayı: 87

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

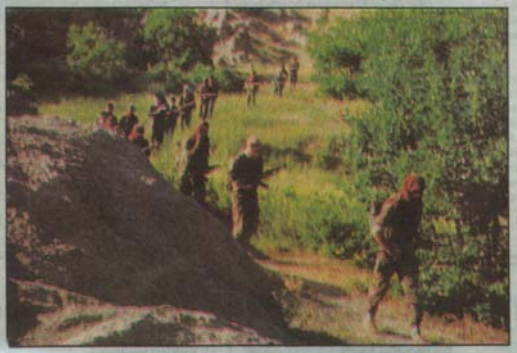

YÖNETEMİYORLAR...

ARTIK SEÇİM OYUNUNU BİLE YÜRÜTEMİYORLAR...

TERÖR ÜRETİYORLAR...

HALKA VEREBİLECEKLERİ HİÇBİR ŞEY YOK...

SORUNLAR YIĞILI; BASKILAR PERVASIZ...

KİTLELERE SUNABİLECEKLERİ BİR "UMUT" DA YOK...

Çare devrimcilerdedir

DEVLET TERÖRÜ DEMOKRASİNİN GÖZDE VİTRİNİNİ DE "FETHETTİ"- 6'sı DEP'li 8 Milletvekilinin dokunulmazlığını kaldıran Meclis, kendi iradesini değil, MGK'ya itaatını kanıtladı.

EGEMENLİK KAYITSIZ ŞARTSIZ MGK'DA- Sırada MGK'nın yeni "tavsiye"leri var; Terör Yasası ve İl İdaresi Yasası'na yapılan eklerle "olağanüstü hal" ülke çapında yaygınlaştırılıyor.

İŞTE FAŞİZM- İşsizlik, pahalılık, zulüm, katliam, keyfilik... Tıkanma, çürüme ve çözülme... Düzen bu sözcüklerle anlatılabiliyor ancak. Kimse demokrasi diye kendini ve halkı aldatmasın... Bu düpedüz faşizmdir.

SEÇİM ÇARE DEĞİL- Ne katliamlardan, ne yerel sorunlardan düzenin politikacılarıyla kurtulunamayacağı, yeniden ve yeniden görülmüştür. Şimdi yerel seçim propagandalarıyla bu gerçekleri gizlemeye, yok saymaya çalışıyorlar. İşte bunun için düzen partilerini bırakalım, kendimiz yönetelim. Düzen partilerinde değil, Halk Komitelerinde örgütlenelim.

MERHABA

Hemen her sayımızda gazetemize yönelik saldırılardan söz ediyoruz. Hak ve özgürlüklerin ayaklar altına alındığı bir ülkede baskılardan söz etmememiz düşünülemez. Doğrudan devrimci-demokrat basını hedef alan saldırılar sürekli değişik boyutlara sıçrıyor. Gazetemize para cezaları, okurlarımıza gazetemizin dağıtımını yaptıkları için hapis cezaları veren devlet ve onun yargı organları, bunlar sonuçsuz kalınca, işkenceyi, onursuzluğu dayatıyorlar.

27 Şubat günü Malatya'da gazete satışına çıkan okurlarımız Gülizar Harman ve Sinan Aksüt büromuzun bulunduğu hanın önünde polisin saldırısına uğrayarak gözaltına alındılar. Polisin tahammülsüzlüğü öyle bir noktaya vardı ki, çevreden kendilerine müdahale eden halka da saldırdılar. Sürmeli Karakolu'na götürülen okurlarımızdan Sinan Aksüt'e muhbirlik teklif edildi. Bu onursuzluğu kabul ettiremeyen polisin aldığı yanıt, açık ve net oldu: "Hayır!" Muhbirliği kabul etmeyen okurumuz hala telefonla rahatsız ediliyor ve muhbirliği kabul etmesi için tehdit ediliyor.

Aynı şekilde Kırklareli Pehlivanköy'de gazetemizi halka ulaştırmaya çalışan okurumuz İsmail Kenar da gözaltına alınarak ölümle tehdit edildi. Son olarak Abdülrahim Kaya 25 Şubat'ta gözaltına alınarak okurumuzla görüşmeyi sürdürmesi halinde hapse atılacağı tehdidiyle karşılaştı.

Polisin içinde bulunduğu aciziikle okurlarımıza saldırması, gözaltına alması gazetemizin halka ulaşmasını engelleyemiyor. Karşılaşılan her saldırı, okurlarımızın gazetemizi daha fazla sahiplenmesine yol açıyor. İşte Kırklareli Pehlivanköy'de Mücadele okurlarının saldırılara cevabı: "Her ne pahasına olursa olsun, Mücadele gazetesi halka ulaşacaktır. Bunun bedelini biz göze alıyoruz.Peki, bizi engellemeye kalkanlar yaptıkları ve yapacakları suçların bedelini ödemeye hazır mı?"

Geçtiğimiz hafta katledilen onlarca Filistinlinin arkasından, ülkemizde şu sloganı yayıldı: "Savaşan Filistin Kazanacak"... Avrupa'da da Devrimci Sol Güçler Bonn Arap Birliği binasını işgal ederek, Filistin halkının yanında olduklarını gösterdiler.

DEP Genel Merkezi'nin bombalandığını yazmıştık geçen sayımızda. DEP'e yönelik saldırılar bu hafta yeni bir boyut kazandı. Dokunulmazlıkları kaldırılan DEP milletvekillerinin bazıları karar alınır alınmaz Meclis çıkışında gözaltına alındılar. Kürdistan'da baskı ve katliamlar sürüyor. Devletin Kürt halkına karşı saldırganlığı en pervasız dönemlerini yaşıyor. Kürt halkı özgürleşeceğine inanıyor ve bunun mücadelesini veriyor.

Sayfalarımızda direniş haberleri var... Bu direnişler yaygınlaştırılmalı ve haklar ve özgürlükler mücadelesinde daha ileri adımlar atılmalıdır. Özgürlüğün yolu buradan geçer.

Yeniden buluşmak dileğiyle...

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

- Yönetemiyorlar... 3
- Faşizmin terörü TBMM'de 4
- Hedef: Sivil Kürt halkı... 5
- Tankınız var ama, insan ister sürmeye... Kürdistan ve 22 Şubat 6
- Dersim'deki gerçekler ve Partizan'ın çarpıtmaları üzerine... 7-8
- Terörle Mücadele Yasa Tasarısı neyin yasalaştırılması? 9
- Daha fazla bilinçle donanmalıyız 10
- Katliamlara rağmen Filistin halkı susmayacak 11
- Kitleleri kazanmak, onları dönüştürmektir 12-13
- Üretimden gelen gücümüzü disiplinli ve verimli kullanmalıyız 14
- "Üniversitede polis istemiyoruz" 15
- "Yetki itirazı" çözümsüzlüktür 16
- Ceytaş direnişinde başarısız son... Gazlosmanpaşa işçileri yürüdü 17
- "Sorunlarımızı biz çözeceğiz" 18
- SHP Ankara il merkezi işgal edildi... 19
- Bilmediği hiçbir şey yoktu... 20
- Çözüm birlikte mücadele... 21
- 6. Ankara Uluslararası Film Festivali... 22
- Yürekleri, yanıbaşında çarpıyor yüreklerimizin... 23

8 MART Devrimin kadın emekçileriyiz

Emekçiyiz; fabrikada işçi, tarlada ırgatız biz. Ellerimiz fabrikada tütün sarar, dikiş diker, tarlada ekin biçer. Yani nasırlıdır ellerimiz. Bizi moda gösterilerinde, ışıklı kumar partilerinde göremezsiniz. Çünkü biz grev nöbetindeyiz fabrikamızda. Yakılan köyümüzde her şeye rağmen yaşam mücadelesindeyiz. Emeğimizle ve irademizle nakış nakış öreriz geleceğimizi.

Gecekondularda yaşarız. 12 canı bir göz odaya sığdırmanın, aşımız yokken karın doyurmanın ustasıyız biz. Biz halkız, direnmeyi öğreniriz kondularımızda.

Öğrenciyiz; kortejlerin, kavganın önündeyiz. Bilimsel-demokratik bir eğitim için mücadelenin öğrenci kadınlarıyız.

Anayız; Cezaevi kapılarında tutsak oğullarımız, kızlarımızla aynı direniş ruhunu taşıdık. Evimize kapanıp ağıt yakmadık gencecik canlarımızı yüreğimizden kopardıklarında. Çünkü onları biz doğurduk, biz yetiştirdik ve devrime armağan ettik. Biz devrimin anasıyız. Bir çocuk büyütmüş gibi büyüteceğiz onu da.

Savaşçıyız; şehirlerde, kırlarda devrimin neferiyiz. Kadın gerillalarıyız bu ülkenin. tüm duyusallığımızla ülkemize sevdalıyız. Ona saldıran emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı çocuğu kurşunlanan bir ana kiniyle savaşıyoruz.

Sahibi: Hazıran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Cafer ÇAKMAK
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sk. Kalaağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet-İstanbul
Tel: 518 84 17-518 68 57 / **Fax:** 516 24 14
Baskı: Seriler Matbaacılık
Fiyatı: 15.000 TL. **Almanya:** 4 DM **Fransa:** 15 FF, **İsviçre:** 4 SF **Hollanda:** 4 FL, **İngiltere:** £ 1.5
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık: 360.000 TL; 1 yıllık: 720.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 aylık: 85 DM; 1 yıllık: 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN, T. İş Bankası Aksaray Şubesi 100 48 44

BÜROLARIMIZ

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap 47/A Kat:1 Tel-Fax: 351 97 25
Ankara: Marmara Sk. Kizmir Ap. No: 12/17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Antakya: İnönü Cad. Asi Sk. Osmanağa Pasajı No:9 Tel: 213 56 06
Bursa: Hacılar Mah. Kosakardı Sk. Aslım İşhanı (Heykel) No: 8/408 Tel: 224 47 80
Doğu: İzzet Baysal Cad. Menekşe Pasajı No: 1/8
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Güçlü Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 221 85 89
Elazığ: Izeliye Mah. Hasılar Sk. Şifa Han No:4/1 Tel-Fax: 212 45 19
Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 231 16 44
Gaziantep: Gaziler Cad. Karatarla Mah. Yeniçeri Sk. No: 27 Kat: 5 Daire: 10 Tel: 233 18 59
İzmir: 853. Sk. No: 27/501 Bilen İşhanı Konak Tel: 441 95 86
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 223 75 25
Kırşehir: Medense Mah. Dr. İsmail Yağız Cad. Park Oteli yanı No: 4-D
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 325 75 35
Konya: Kürkçü Mah. Ahiveyin Kardeşler Sk. Semih İşhanı 14/A Kat: 2 No: 201 Tel: 350 50 77
Malatya: Pak Kazancı İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 325 28 45
Mersin: Mahmudiye Mah. 118 Sk. Çağ İşhanı Kat: 2 No: 13 Tel: 336 75 74
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Bozacıoğlu İşhanı Kat: 3 Tel: 435 59 81
Sivas: Sulardaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel-Fax: 222 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel-Fax: 326 10 70
Tunceli: Mağoltay Mah. Okullar Cad. Boztaş Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel-Fax: 212 51 89
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Kılıç Pasajı No:14 Kat: 2 Tel: 253 99 65
Duisburg: Alleestr. 37, 47166 Duisburg/Almanya Tel: 0203548825
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053-DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/617 61 745
Atina: Veranzerov 5 3rd Floor No: 7 Platia Kaningos (Kaningos Square) 10677 Athens-Greece Tel-Fax: 3648051
Londra: 2/B Trince George Road London-N 16 Tel: 00 44/71/2499378
Paris: 18 Rue De Mazagran 75010 Paris Tel: 00 331/42466254

Halk düzen içi çözümlerden uzaklaşıyor

Kitlelerin düzenden ve düzen partilerinden yana umudu kalmamıştır. Herhangi bir kamuoyu araştırmasının sonucu, TV kanallarında halkla yapılan röportajlar, halkın kendiliğinden gelişen küçük-büyük eylemleri bize bunu göstermektedir. Türkiye genelinde ise halk kitlelerinin yaşadığı durum, en somut haliyle 1 Kasım 92 kısmi ara seçimlerinde ortaya serilmiştir. Seçimlerin halkın düzen içinde tutulmasının önemli araçlarından biri olduğu düşünüldüğünde, bu seçimlere halkın katılımının %54 oluşu, kitlelerin seçimlerden uzaklaşmasını açıkça göstermektedir.

Kitlelerin durumu şaşırtıcı değildir. 12 Eylül'le depolitize edilen kitleler, günümüze kadar düzen partilerinin oyunlarıyla kandırılmışlardır. Vaat politikacıları, koltuğa oturur oturmaz ağaya, patrona çalışmış, onları rahat ettirmiştir. Halka ise, zamdan, zulümden başka bir şey verilmemiş, halkın vergileriyle sağlanan devlet imkanları politikacılar tarafından yağmalanmıştır.

Halk tüm düzen partilerini denemiş, hep aynı sonuçla karşılaşmıştır. Gelinen aşamada halk, düzen partilerini ve politikacılarını dikkate almamaktadır. Politikacılar vaatlerinde "samimi" de olsa, halkı inandıracak durumda değillerdir.

İki anahtar vaatleriyle gelenler, halka her ay biraz daha kemer sıktırmışlardır. Dört kişilik bir ailenin aylık masrafı 8 milyon 700 bin TL iken, asgari ücret brüt 2 milyon 400 bin liradır. Geçim sıkıntısıyla boğuşan halkımız, orada burada boş vaatler savuran politikacılardan da onların düzenlerinden de bıkmıştır.

Bu bıkmışlık kendini en açık örneğiyle DYP'nin Hekimbaşı çöplüğündeki mitingiyle gösterdi. İstanbul belediye başkanı adayını açıklamak için "halkın içine" giden Çiller ve adayı Dalan'ı orada bekleyenler halk değil sadece çöplerdi. DYP bu fiyasko yu amigolarını getirerek atlatabildi.

Görüldüğü gibi 1 Kasım 92'deki seçimlere halkın ilgisizliği bugün daha da boyutludur. Boyutludur, çünkü halk, vaatlerden hiçbirinin gerçekleşmediğini bir kez daha yaşarak görmüştür.

Ciddi çözüm arayışlarının, seçimlere katılarak, düzen partilerine oy vererek çözülemeyeceğini bilen kitlelerin arayışına cevap vermek bugün en yakıcı görevdir. Halka gerçek anlamda düzen dışı alternatiflerin varlığı gösterildiğinde ve benimsetildiğinde, kitleler devrim saflarına akacaktır. Kitlelerin içinde bulunduğu durum değerlendirilmesi gereken bir momenttir.

Egemenlerin Korkusu Boşuna Değildir

Düzen çarklarının eritemediği, egemenlere muhalefet bayrağını çeken kitleler, egemenleri her zaman rahatsız etmiştir. Düzene tepkinin boyutuna göre egemenler rahatsızlıklarını, bazen kafalarda kırılan coplarla, bazen sürgün ve hapis cezalarıyla, bazen de işten atmayla dile getirmişlerdir.

Sürekli yönetememe krizinin, Ocak ayındaki ekonomik krizle üst boyuta sıçrayışı, düzen temsilcileri arasında da bir altüst oluşu doğurmaktadır. Bir de bunsa sosyal krizin ağır yükü eklendiğinde, yani halkın egemenleri sıkıştırdığı noktada, egemenlerin çaresizliği daha da artmaktadır.

Kitlelerin düzen partilerinden ve politikalarından umudunu yitirdiği koşullarda yapılacak bir seçimin, egemenlere verdiği, vereceği sıkıntı açıktır. Düzen partilerinin vaatlerinin kofluğunu gören halkın, seçimlere olan ilgisizliğinin doğuracağı sonuç, egemenlerin çaresizliğine çaresizlik katacak bir niteliktedir.

Düzenden Kopuşa "Düzen Dışı" Seçenekler

Kitlelerin düzenden kopuşa doğru gidişi karşısında egemenlerin değişmeyen politikası, halka "düzene kazanmak" için tüm demagojik yöntemleri devreye sokmak, "değişme" görüntüleri oluşturmaktır. Hiçbir dönem ne şekli ne özü değişen bu politikanın bugünkü özelliği ise alternatiflerin kısırlığı ve azlığıdır. Hiçbir dönem egemenler halkı düzene kazanmak için bu kadar zorlanmamışlardır.

İki hafta önce TÜSİAD, köşe yazarlarına bir davet vermişti. İşte bu davetin konusu halkı seçim sandığına çekmeyi hedefleyen politikaların TÜSİAD tarafından burjuvazinin has kalemşörlerine kavratılmasıydı. Bu yemekli davet öncesinde uzun zamandır süren medya savaşına son verdirilmişti.

Davetin ardından, aylardır birbirlerine etmedikleri küfür kalmayan medya patronları, egemenler açısından ciddi bir sorun olan halkın seçimlerden uzaklaşmasını engellemek için omuz omuza verip yayınlarını bu doğrultuda yoğunlaştırdılar.

Sabah gazetesinin başını çektiği bu faaliyetin ilk yansıması da yine bu gazetede göze çarpıyordu. "*Şikayet etme oy kullan*" sloganlarıyla Ertuğrul Özkök'ten Ahmet Vardar'a kadar tüm kalemşörler halka oy kullanması gerektiğini anlatıyorlardı. Aynı slogan, o günden bugüne Sabah gazetesinin her sayfasına yerleştirilen spotlarla halkın kafasına kazınmaya çalışılıyor.

Hükümet temsilcilerinin ve kalemşörlerin üstün zekalarına göre, "düşman" komşularımızın, "dış" mihrakların ve "bölücülerin" Türkiye'ye dönük "ayak oyunları" vatanın ve milletin varlığını tehdit etmektedir. Onlara göre, "dış" düşmanların oyunlarına gelmeden ülke içinde "milli birlik" ve "beraberlik"in sağlanması gerektiği, ülkenin "bölücü"ye böldürülmemesi gerektiği anlatılarak destek istenecektir. Bugün için istenen bu destek, "şikayet etme oy kullan", "sandığa gel devletine milletine sahip çık" vb'de somutlanıyor. Egemenler bu faaliyetleriyle halkın şoven duygularını geliştirip, düzenden umudu kesen kitlelerin düzenle bütünleşmesini hedefliyor.

Bu gelişmeler için bir yönü, diğer yönüyse egemenlerin acizliğini daha da somutlayıcı düzeydedir.

Düzen partilerinin ve politikacılarının yıllardır halkı nasıl kandırdıklarını ve halkın sırtından nasıl köşe döndüklerini biliyoruz. Kitlelerin düzenin parti ve politikacılarından bıkmışlığı ve düzen dışı arayışları da ortadadır. Bu noktada egemenler, halkı "kazanmak" için klasik ölçülerin dışındaki seçeneklerle bir seçim ortamı hazırlarlarsa, kendilerince halkı kazanabileceklerini sanıyorlar.

Bu da değişmeyen "çözüm"lerle, "yeni vitrin"lerle sağlanmaya çalışılıyor. Değişmeyen çözüm, çünkü egemenler dünyanın her yerinde aynı yöntemle, yeni yüzlerle düzen dışı arayışlara yanıt vermeye çalışırlar. Örnek olarak, Livaneli gibi halkın gözünde belli bir imaj yaratan kişiliklerin adaylığı gösterilebilir. Livaneli ile kararsız ve SHP'den kaçan kitleler hedeflenmiştir. Diğer adayların görüntüsü de partiye değil, kişiliğe sempati kazandırmaya yönelikdir. Kısacası egemenler düzen dışı görüntü vererek, halkı seçim sandığına çekmeyi amaçlıyor. Yine RP'nin düzen dışı "adil düzen"i de bu politikanın bir ürünüdür.

Düzenin, 27 Mart'a yönelik tüm çalışmalarının özü ortadadır. Amaç, düzenden umudunu kesen halkın kopuş sürecini geciktirmektir. Çünkü sorun ciddidir!.

Evet, kitlelerin içinde bulunduğu, düzen partilerinden ve düzen içi çözümlerden uzaklaşma durumu ciddi boyuttadır. Ve bu durum, halkın düzenden tam anlamıyla bir kopuş yaşayabileceği sürece doğru evrilen ilk adımlardır.

Düzen içi çözümden uzak olan kitleler, düzen dışı arayışlar içinde adeta bir boşluğu yaşamaktadırlar. Düzen içi çözümlere başvurmaya hiç niyetli gözükmeyen kitleler, gerçek anlamda bir çözüm arayışı içindedirler.

Ciddi çözüm arayışlarının, seçimlere katılarak, düzen partilerine oy vererek çözülemeyeceğini bilen kitlelerin arayışına cevap vermek bugün en yakıcı görevdir. Halka gerçek anlamda düzen dışı alternatiflerin varlığı gösterildiğinde ve benimsetildiğinde, kitleler devrim saflarına akacaktır. Kitlelerin içinde bulunduğu durum değerlendirilmesi gereken bir momenttir. ✪

Politikada Bu Hafta

Yönetemiyorlar!

Sistemin kontrgerilla yöntemleri üzerine şekillenen faşist karakteri giderek tüm kurumlarda kendini açıkça ele veriyor. DEP'li milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması, amacı ve biçimlenişiyle bir kontrgerilla saldırısından farklı değildir.

Sistemin işleyişi açısından temel önem taşıyan pek çok konunun görüşülmesinde meclise uğramayan milletvekilleri, MGK'dan gelen "tavsiye" üzerine meclise doluyor ve DEP'li milletvekillerinin dokunulmazlığının kaldırılması için oy kullanıyorlar. Ve ardından DEP'lilerin boynuna idam kemendi geçirilmeye çalışılıyor. Kement aslında tüm halkadır. DGM, iddianamesiyle bu kemendi milletvekillerinin boynuna geçirmeye hazırlarken, hükümet ve Genelkurmay da yakın işbirliği içinde Terör Yasası ile bu kemendi halkların boynuna geçirmenin hazırlığındadırlar. Keyfiliğin, pervasızlığın yasalaştırılması vardır tüm bunlarda.

Düzenin ideologlarının bir kısmı bile egemenlerin bu pervasızlığı karşısında şaşkındır. Bu ideologlardan bazıları, dokunulmazlık konusundaki gelişmeler üzerine "Dünyanın hiçbir yerinde bir meclis kendi bindiği dalı kesmez" diye yazdılar gazete sütunlarında. Evet, düzen kendi bindiği dalı kesecek bir çaresizlikle yüz yüzedir. Ülkemizin egemen sınıfları, halkın mücadelesini, sınıf mücadelesini *"bitirmek"* gibi beyhude bir işe soyundular ve tüm planlarını bunun üzerine yaptıkları için de bugün siyasal açıdan boğulmaktadırlar. Ekonomik açıdan da iç-dış borç batağında, askeri harcamalarla daha da çarpıklaşan kapitalizmin yapısal bataklığı boğmaktadır onları. Tüm bu tablo karşısında birbirlerinin kopyası ve biraz daha katmerlisi olan yeni terör yasalarını, zam paketlerini devreye sokmaktan başka bir şey gelmiyor ellerinden. Kısacası yönetemiyorlar.

Düzen, tüm propaganda yöntemlerini, medyayı seferber ederek kamuoyunun gündemini yaşanan krizden, halka karşı açılan topyekün savaştan uzaklaştırmayı; dahası, toplumun karşısına yeni ve suni "tehlike"ler, "öcü"ler çıkartarak gerçek tehlikeyi gözden ırak tutmayı hedefliyor. "Atatürk'ün annesine laf söyletmeyiz" denilerek, ülke çapında Başbakan, valiler, kaymakamlar aracılığıyla resmi mitingler düzenlenerek kitlelerin seferber edilmeye çalışılmasının anlamı, açıklaması budur. Ne var ki, tekelci burjuvazinin sözcülerinin, "Peki Atatürk'e ilk kez mi "saygısızlık" yapılıyor, ilk kez mi küfür ediliyor? Ya da RP birden mi çıktı ortaya, yeni mi fark ettiniz?" sorularına verecekleri bir yanıtları yoktur. Suni olarak büyütülmüş, şişirilmiş "tehlike"ler bir yandan düzenin kendini gizlemeye yararken, diğer yanıyla da kitleleri o "tehlike"ye karşı burjuvazinin asıl tercihi olan partiler etrafında kenetlenmeye yönelten bir işley yüklenmektedir. DYP'si, ANAP'ı, SHP'si bu manevrayla kendilerinden uzaklaşan kitleleri yeniden kendilerine "mahkum" etmenin hesaplarını yapmaktadırlar.

Ama aslında bu hesapların hiçbiri tutmuyor. Başvurdukları yöntemler hesaplarının tutmadığının kanıtıdır. Yerel seçim süreci de burjuvazinin partileri etrafında bırakın bir kenetlenmeyi, az çok bir toparlanmayı bile sağlayamamıştır. Her şeyi o denli çok kullanıp, o denli dejenere ettiler ki, kitleleri kucaklayacak bir slogan, onları hareketlindirecek bir vaat bulup çıkartamıyorlar artık. Kriz boğuyor oligarşiyi...

Krizin derinleştirecek bir el, yani halkların doğru devrimci önderlik altında yükselteceği mücadele, bu süreci kısaltacaktır. Kitlelerin sorunlarına çözüm bulacak, kitleleri kucaklayacak programlar, sloganlar devrimcilerin, devrimin cephaneliğinde vardır. Bu cephaneliği iyi kullanabilen devrimci bir hareket bu süreci kısaltmakta zorlanmayacaktır. Sorun, sorunun kökeni ve çaresi belidir. ✪

Faşizmin terörü TBMM'de

Altısı DEP'li sekiz milletvekilinin dokunulmazlıkları kaldırıldı; suçları konuşmak... TBMM değil İstiklal Mahkemesi... Hakimiyet kayıtsız şartsız MGK'nın.

Kürdistan'da hayatın her alanını dolduran ve giderek DEP Genel Merkezine, Genel Sekreterine saldırılarla daha açık bir hal alan seçim terörü, DEP'in seçimlerden çekilme kararı sonrasında TBMM'ye taşındı.

Demokrasiyi süsleyen ince bir tül olan parlamento, 2 Mart 1994'te MGK'nın elinde bir idam kemendine döndü. "Yüce Meclis"in çatısı altındaki "PKK uzantıla-rı"nı kontrgerilla adaletine teslim eden "MGK uzantıları", sistemin ve meclisin nitteliğini, bir kez daha hiç kimsenin görmezden gelemeyeceği kadar açıkça ortaya koydular.

Burjuva basının sadık kalemleri bile mecliste yaşanan tablo karşısında TBMM'yi "İstiklal Mahkemeleri"ne benzetmekten kendilerini alamazlarken, TC tarihinde ilk kez milletvekilleri meclis kapısında polis tarafından yaka paça gözaltına alınıyordu. Devlet böylece DEP'e karşı aylardır sürdürülen terör operasyonunun "tasfiye" aşamasını uygulamaya sokmuş oldu.

Seçim Telaşının Ortaya Çıkardığı Faşizmin Açık Yüzü

Seçimlerin Kürdistan'da düzen için bir yenilenme imkanı değil, açmazı büyüten bir kriz haline gelmesi, düzen partilerinin *"ertelesylim"* ya da *"iptal edelim"* gibi öneriler yapmalarıyla ortaya çıkıyordu. Burjuvazi için bir soluklanma, at değiştirerek yola devam etme fırsatı olan seçimler, bu kez iki ucu keskin bir kılıç olmuştur. Devlet kendi yaptığı araştırma ile düzen partilerinin normal koşullarda yüzde 13'ten fazla oy alamayacaklarını görmüş ve bu, burjuva basına bile yansımıştı. Kürdistan'da seçim yapılsa, devletin tükenişi belgelenecek, seçim yapılmasa bu, dünya ve ülke kamuoyuna açıklanamayacaktı. "Kirli seçim" bu krizin tek çarasıydı. Yasa değişikliklerinden, DEP'e oy verilmemesi için halkı tehditlerle sindirmeye, köyleri, ilçeleri yakıp yıkarak boşaltmaya, sandık hileleri için zemin hazırlamaya ve DEP'li ya da ilerici, demokrat, yurtsever adayları ortadan kaldırmaya kadar çok çeşitli yöntemlerle estirilen terör, yerel seçimleri sonucu belli bir oyuna çevirdi.

Terörle örülen bu süreç Ankara'nın göbeğinde DEP Genel Merkezi'nin bombalanması ile tırmanırken, devlet seçimlerin işine geldiği gibi yapılması için sopayı kullanmaktan kaçınmayacağını da gösterdi. Bu saldırıdan sonra uzun süren bir değerlendirme yapan DEP, seçimlerden çekildiğini açıkladı. DEP'in seçimden çekilme kararıyla birlikte, oligarşi elinin altında tuttuğu dokunulmazlık dosyalarını ortaya çıkardı. Oligarşinin sıkıştığı noktada "demokrasi"yi bir kenara bırakıp faşizmin çıplak yüzünü sergilemesi sürpriz olmadı.

MECLİS'İN ÖNÜNDE BİR MİLLETVEKİLİ-Milletin vekili olmak hakların gasp edilmesine, düzenin vahşetine engel değil... Çünkü önce millet değil, devlet; çünkü bu devletin biçimi demokrasi değil faşizm!..

Listeye RP'li Mezarcı da Ekleniyor: Bir "Cunta" Demagojisi; "Sağa da Sola da Karşıyız"

Dokunulmazlığı kaldırılacak milletvekilleri listesine RP'li Hasan Mezarcı da eklendi. Seçimlerde açığa çıkan çaresizlik ve terörlerini gizlemek için Mezarcı'nın bir sözünü "bahane" yapıp günlerdir Atatürkçülük şovları yapanlar, böylesi bir senaryoyu da bu gelişmenin üzerine oturtmakta zorlanmadılar. Cuntanın "sağa da sola da karşıyız" demagojisi, MGK'da "şeriata da, bölücülüğe de" karşı olmaya dönüşmüştür. Kürt halkının iradesi üzerine estirilen terör, devletin "milli birlik" çağrılarıyla örtülmeye çalışılmaktadır.

Devlet adına, hükümet adına izlenen politika bir zamanlar sivil faşistlerin halka karşı saldırılarının sloganı olan "Ya susturacağız ya kan kusturacağız" sloganının bir kopyasıydı adeta. Yalnızca iktidar değil, devlet MHP'lileşiyordu şimdi. Türkeş'in yıldızının parlatılması bundan ayrı bir gelişme değildi.

Düzen partileri MGK'nın "tavsiye" kararlarını yerine getirmek için yine yan yana geldiler. Terörle yürütülen politikaların ortağı SHP, dokunulmazlıkların kaldırıldığı meclis oturumunda cılız bir karşı çıkışla sorumluluktan sıyrılmaya çalıştı. Gerçekte DEP'in açıktan tasfiye kararının altında imzası olan SHP'nin yaptığı şey, ipi çekmeyi başkalarına bırakmasıydı.

İkiyüzlülük Bir Kez Daha Sırıtıyor

DEP'in çekilme kararının açıklanmasının ardından, Çiller, *"son derece hür bir ortamda herkesin hür iradesini istediği gibi tecelli ettirebileceği bir ortamda seçim hazırlıyoruz"* diyerek DEP'in kararını bir "kaçış" olarak niteledi. İçişleri Bakanı ise *"DEP sonuç alamazdı, başarısı mümkün değildi"* dedi.

Halkla adeta alay edercesine söylenen bu sözler, Başbakan ve bakanların kontrgerilla eylemleri üzerine politika yaptıklarının açık bir göstergesinden başka bir şey değildir. Çiller "son derece hür bir ortam" diye tarif ettiği Kürdistan'da, üç ay önce güvenlik gerekçesi ile Lice'ye bir Başbakan olarak giremediğini sanki unutmuş gibiydi. Sanki halkın yüzde 87'sinin devlet karşıtı olduğunu tespit eden Genelkurmay anketleri yoktu. Ya da altı ay önce DYP Milletvekili Baki Tuğ yerel seçimlerden önce sıkıyönetim ilan edilmesi gerektiğinden söz etmemişti; Ecevit seçimlerin ertelenmesi için formüller üretmemişti. Köyler de bombalanmamıştı. İnsanlar evlerini, tarlalarını bırakıp yarı aç, yarı tok yaşadıkları şehirlere kendi istekleri ile geliyorlardı. Başkan adaylarının gözaltına alınması kuru bir iftiraydı. Onlar zanlıydı!

Kontrgerilla sözcülüğüne soyununca böylesine açık yalanlarla dolu "savaş bültenleri" okumak Çiller için doğaldı. O olan biteni söylemiyor, söylemesi gerekenleri söylüyordu. Ama aynı koroya SHP Genel Başkan Yardımcısı Önay Alpago'nun da katılması ilginçti. Alpago, koalisyon ortağı olduğu günden beri halka karşı açılan kirli savaşın siyasal sorumluluğunu paylaşan SHP'nin bu sorumluluğuna uygun bir demeç verdi: *"Seçimlere katılmama kararı almak seçimden kaçmaktır. Demokrasiden kaçmaktır. Demokrasiyi içine sindirememektir."*

Sosyal demokrat maskeli Önay Alpago, anlaşılan bu "demokrasiyi" içine sindirebiliyorda. Yeri geldiği zaman "Meclis'te yeterli çoğunluğumuz yok" diyerek vaat ettikleri "demokratik dönüşümleri" neden yapamadıklarına gerekçe bulan SHP'li Genel Başkan Yardımcısı, şimdi de 12 Eylül hukuku üzerine oturan kontrgerilla düzeninin "demokrasi" diye savunabiliyordu.

Seçimden çekilmeye zorlanan, silahla, bombayla tasfiye edilmeye çalışılan bir siyasal partiye yönelik baskıları bir kez olsun kınamayan düzen partileri, seçimden çekileceğini açıkladığı için DEP'i *"demokrasiden kaçmakla"* itham etmede birbirleriyle yarışırken, kontrgerilla terörü üzerine yapılan politikanın sorumluluğunu da üstlenmiş oluyorlar. Sadece iktidardaki partiler değil, sözde muhalefet olan düzen partileri de halka karşı açılan kirli savaşta kontrgerilla düzeninin kendilerine verdiği rolü oynayarak suç ve sorumluluğu paylaşıyorlar.

Devlet Seçimi Kaybetti

1991 genel seçimleri sırasında halkın seçimlere ve parlamentoya inancını, güvenini artırmak için, devlet özel bir çaba harcamıştı. Her parti Kürt halkı için bir şeyler vaat ediyordu. Koalisyon hükümeti, seçim vaatlerini "koalisyon protokolü" adı altında kağıda dökerek, daha da inandırıcı olmaya çalışmıştı. Koalisyon Başbakanı Demirel o dönem *"Kürt realitesini tanıyoruz"* diyordu. Hatta bugün DEP'li milletvekillerini parlamentoya taşımakla suçlanan SHP, o günlerde Kürt halkını "demokrasi içine" yani düzene kanalize etmek gibi bir misyon üstleniyor ve bu misyon egemen sınıfların genel onayını alıyordu.

*"Demokratik toplumlarda her sorun parlamentoda tartışılır ve çözülür"*dü. Kürt halkı buna inanmalı ve güvenmeliydi. Böyle diyorlardı. Kürt halkının parlamentodan beklentisi güçlendiği ölçüde, silahlı mücadele halktan tecrit olacak, küçülecek ve etkisiz hale getirilecekti. Hesap buydu. Oysa şimdi devlet Kürt halkının karşısında varlığını ancak tankıyla, topuyla, katliam ve işkenceleriyle sürdürüyor. Halk sindirilmeye, susturulmaya çalışılıyor.

Devletin geldiği nokta iflastır, yenilgidir. Artık ne halkın sorunlarına çözüm için parlamentoya umut bağlamasından söz edebiliyor, ne de halkı yanına alıp gerillayı tecrit etmekten. Tersine bir avuç korucu dışında, tüm bir halkı karşısına almış "düşük yoğunlukta savaş" diyerek terör estiriyor.

İşte devletin siyasal yenilgisi budur. Devlet seçime girmeden çok önce seçimi kaybetmiştir. Seçimler yaklaşırken, kendi yasalarını ve hukukunu hiçe sayarak, bir siyasal partiyi –DEP'i– seçim dışına atması ise siyasal yenilgisini derinleştirmekten başka bir işe yaramamıştır.

İki Başlangıcın Sonu

Yaşanan süreç pek çok şeyi netleştiren bir turnusol özelliği taşımaktadır.

Devlet, geldiği noktada uyguladığı, alternatifsizlikten dolayı uygulamak zorunda kaldığı yöntemlerle, *"mutlak bitirme"* planıyla başladığı kirli savaşın, halka karşı topyekün savaşın da yenilgisini ilan etmiştir. *"Hepsini öldüreceğiz", "bu koş bitecek"* diyerek başladıkları operasyonlar onlar için bitmiştir artık. Elbette terörü, katliamları sürdüreceklerdir. Ancak halkların mücadelesi, direnişi bu planı iflas ettirmiştir.

Diğer yanıyla, gerçek anlamda bağımsızlığı, özgürlüğü isteyen bir halkın *"barış", "yumuşama"* süreçleriyle kendisini aldatmaması gerektiğinin açık kanıtları vardır süreçte. Reformist hayallerin de bir sonudur yaşananlar. Sonu olmalıdır. Düzenin tüm kurumları mücadele süreci içinde kullanılabilir ama halkın geleceğini bu kurumlara ipotek etmeden. Kimse halkların mücadelesini, enerjisini, bağımsızlığı için ödediği bedelleri, sonu belirsiz –aslında belli– politikalara kurban etme hakkına sahip değildir.

Devlet açık oynamaktadır. Savaşı tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktan ve sürdürmekten başka bir biçim, başka bir yol söz konusu değildir.

Bombalanan köyler, işkence ve katliamlar

Hedef: Sivil Kürt halkı

Köy boşaltma, işkence, bombalama, kurşuna dizme, gözaltında katletme vb. her tür uygulama artık sıradanlaştı. İnsanlar baskılara alıştığı için değil, bu uygulamalar devletin silahlı güçleri tarafından yapılan bir "görev" haline geldiği için sıradanlaştı. Köylere giriyor, tehdit ediyor, dilediklerı evi yakıyor ve hiç kimseye hesap vermeden çekip gidiyorlar. İnsanları gözaltına alıyor, katlediyor, sonra da cesedini bir kenara atıyorlar.

Cumhurbaşkanı, Başbakan, Genelkurmay Başkanı ve bakanlar ise Kürt halkının üzerine sürdükleri bu kirli savaş güçlerini seyrediyor. Kirli savaş güçlerinin daha rahat "görev" yapmasını sağlamak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Kürt halkı ve köyleri, taş üstünde taş bırakmamanın ve katliamların sürekli hedefi oldu.

Gözaltında İşkence ve Katliam

Çaresizlik, tecrit edilmişlik, politik iflas devlet güçlerini o kadar çok çılgına çevirmiş olmalı ki, yaptıkları uygulamaları, artık vahşet kelimesi ile tarif etmek bile yetersiz kalıyor.

Hakkari'nin Yüksekova ilçesinde 21 Şubat günü Kuruköy Mahallesi'ndeki evinden ayrılarak dükkanına giden Zeki Yılmaz burada jandarma tarafından gözaltına alınıyor. Zeki Yılmaz'ın cesedi üç gün sonra Hakkari-Yüksekova karayolu Yeniköprü mevkiinde Zap Suyu kenarında bulunuyor. Görgü tanıkları ağzının bantlı olduğunu ve üzerinde işkence izleri bulunduğunu söylüyorlar.

Siirt'in Aydınlar beldesinde Ömer Alevcan 9 Şubat günü devlet güçleri tarafından gözaltına alınıyor ve 10 gün sonra "gözaltında intihar etti" denilerek cesedi ailesine teslim ediliyor.

Ailesi ikinci kez otopsi yaptırmak için başvuruyor. Çünkü iddia edildiği gibi çocuklarının "hücresinde bulunan battaniyeden kopardığı bez ile" intihar etmeyeceğini çok iyi biliyorlar. Otopsi yapıldığında gerçek ölüm sebebi ortaya çıkacaktır. Ama otopsi talepleri reddediliyor.

Bu ve benzeri olaylar ne bir, ne iki tane. Her gün bir başka yerde, aleni bir vahşet uygulanarak halk sindirilmeye çalışılıyor. Cizre'de özellikle itirafçılar bu iş için kullanılıyor. Gözaltına alınan kişilerden bazıları, devlet güçleri tarafından itirafçılara teslim ediliyor. Cizre'de işkence yapıldıktan sonra bir kenarda cesedi bulunan insanlar itirafçıların ilçeye gelmesinden sonra artmaya başladı.

Koruculaştırma Terörü Sürüyor

"Devlet karşıtı" ya da "devlet yanlısı" olarak halkın iki kategoride değerlendirildiği Kürdistan'da ortada durmak yok, herkes tercihini yapmak zorunda. Köy köy insanlar bir tercihe, tabii "devlet yanlısı" olma tercihine zorlanıyor. "Devlet yanlısı" olmanın en kestirme yolu ve ispatı koruculuğu kabul edip, devlet güçlerinin operasyonlarında "suça ortak olma". Bu nedenle korucu olmayı kabul etmeyenler devlet karşıtı olarak değerlendiriliyor. Ve Cumhurbaşkanı dahil üst düzey devlet erkanının dediği gibi "Teröriste sempati duyan da teröristtir," muamelesi görüyorlar. İşte bir örnek: Sason!

Batman'ın Sason ilçesi Tanze köyüne bir ay kadar önce gelen devlet güçleri, köylülere "Ya korucu olursunuz, ya da köyü boşaltırsınız" diyerek tehdit ediyorlar, giderken 7 evi de ateşe veriyorlar. Bu olaydan sonra 300 haneli köyde göç başlıyor. Kısa süre içinde göç edenlerin arından köyde 50 hane kalıyor.

26 Şubat günü iftardan sonra halk teravih namazını kılmak için camide beklerken, köye top mermileri düşmeye başlıyor. Olayı yaşayan köylü gerisini şöyle anlatıyor: "Köy halkı olay yerine doğru koşuyordu. İmamın yanında henüz varmışken peş peşe iki top mermisi daha bulunduğumuz yere düştü. Bu mermilerin düşmesinden sonra birçok köylü yerde kaldı."

Sonuç; Sason'da biri kadın, biri çocuk 9 ölü ve 12 yaralı.

Bir başka örnek Bitlis'in Tatvan ilçesine bağlı Xıms köyünde yaşandı. 22 Şubat günü Xıms köyüne gelen 6. Zırhlı Tugay Komutanı önce köylüleri meydana toplayarak neden korucu olmadıklarını, neden köyü terk etmediklerini sordu. Ve tehdit etti. Bu sırada yedi cemse asker de köye girmiş ve köyün etrafını sarmıştı. Köylüleri tehdit etmesinin ardından tugay komutanı köyü terk etti. Ancak köyün etrafındaki asker ablukası kalkmadı. Köylülerin anlatımına göre komutanın köyden ayrılmasından 10 dakika sonra sivil giyimli ve silahlı kişiler köye geldiler. Zeki Asper isimli kişinin evine giderek dışarı çıkmasını istediler. Ve dışarı çıkan üç kişiyi taradılar. Bu sırada silah sesleri üzerine dışarı çıkan diğer köylülerin üzerine de ateş açtılar. Sonuç olarak beş kişi hayatını kaybederken iki kişi de yaralandı. 15 kişilik grup köyden ayrıldıktan bir süre sonra köyün çevresindeki asker ablukası da kalktı. Yapılan açıkça askerlerin korucuması altında gerçekleştirilen bir katliamdı. Sivil grup ise özel ordu isimli paralı katillerden başkası değildi.

Kitlesel Gözaltı ve İşkence

Kars'a bağlı Digor ve Kağızman ilçelerinde yaklaşık olarak bir aydır operasyon ve gözaltılar sürüyor. Halktan edindiğimiz bilgilere göre köylere giren özel tim ve jandarma birlikleri, köylüleri köy meydanına topladıktan sonra, "gerillaya yardım ve yataklık" yaptıkları –daha doğrusu korucu olmayı kabul etmedikleri– gerekçesiyle, gelişigüzel dayak atıyor ve birçok köylüyü gözaltına alıyorlar. Digor'un Karabağ köyünde 20 Şubat günü yedi kişi gözaltına alındı. Çatak köyünde ise 15 kişi gözaltına alındı ve köyün giriş-çıkışları jandarmalarca tutuldu. Sığınak arama bahanesi ile evlerin sürekli basılıp, didik didik arandığı Çatak köyünde, zaman zaman köylülere dayak atılıyor.

Bacalı köyünde daha önce gözaltına alınan 32 kişiden 16 kişi tutuklanırken, mahkemece serbest bırakılan diğer 16 kişi ise tekrar gözaltına alındı. Bostankale köyünde yedi, Kağızman'a bağlı Karakale köyünde 20 ve Dodandı (Tillik) köyünde de 15 kişinin gözaltına alındığı öğrenildi.

Özel tim ve jandarma birlikleri operasyon yaptıkları köylerde okul ya da sağlık ocağı binalarına, bunlar yoksa göç eden köylülerin evlerine yerleşerek karakol kuruyorlar. Böylece bir köyün halkı ile belli bir süre uğraşma ve baskı kurma imkanı yaratıyorlar. Yiyecek ve yakacak türü ihtiyaçlarını da, zorla yoksul köylülerden temin ediyorlar.

Haber alınamayan birçok köyde de benzer biçimde gözaltına almaların ve baskıların yaşandığı tahmin ediliyor. Gözaltına alınanlara ise yoğun işkence yapıldığı ve korucu olmayan için baskı gördükleri, daha sonra serbest kalanlarca ifade ediliyor.

Devletin üst düzeyinde "kış harekatı" diye söz edilen operasyonların ne olduğu artık daha net bir şekilde ortaya çıktı: Sivil halka karşı yürütülen bir sindirme operasyonu, açıkça halkı hedef alan bir baskı ve terör kampanyası... Cumhurbaşkanı Demirel geçtiğimiz sonbaharda bu harekatın ipuçlarını vermişti: "Nice ayaklanmalar bastırmış olan TC, bu ayaklanmayı da bastıracaktır." Devlet güçlerinin pervasız operasyonları tam da bu ifadeye denk düşüyor. Devlet Kürt halkının ayaklandığını kabul etmiyor ancak, "Devlet yanlısı olmayan teröristtir" diyerek tüm bir halka karşı bastırma harekatı yürütüyor. Ama bu kez "ayaklanma" bitmiyor. Kürt halkının acısı ve öfkesi arttıkça mücadele daha da yükseliyor.

Kontrgerilla katliamı kınandı

Av. Metin CAN

Dr. Hasan KAYA

Elazığ (Mücadele)- *Geçtiğimiz yıl kontrgerilla tarafından katledilen Elazığ İHD Şube Başkanı Av. Metin Can ve Dr. Hasan Kaya mezarları başında yapılan törenle anıldı. 200 kişinin katıldığı törende kontrgerillıf katliamı kınandı.*

21 Şubat 1993 günü kontrgerilla tarafından kaçırılan Av. Metin Can ve Dr. Hasan Kaya'nın cesetleri 27 Şubat günü Dersim'den 15 km. uzaklıktaki Dinar Köprüsü altında bulunmuştu. Cesetlerin teşhisi için Dinar Köprüsü'ne giden yakınları ve bir grup DKÖ temsilcisi, Can ve Kaya'nın yüz ve vücutlarında çok belirgin işkence izleri olduğunu tespit etmişlerdi. Ayrıca her ikisi de elleri arkadan bakır tellerle bağlı olduğu halde başlarına birer kurşun sıkılarak öldürülmüştü.

Cesetlerin bulunduğu Dinar Köprüsü'nün 500 metre kadar ilerisinde bir karakolun olması, cesetler üzerindeki bulgular ve katledilen kişilerin yurtsever ve demokrat oldukları için daha önce defalarca tehdit almış olması, katliamın kontrgerilla tarafından yapıldığını ortaya koymuştu. Daha sonraki süreçte kontrgerillacı Cem Ersever'in ve bazı itirafçıların yaptıkları açıklamalar içinde cinayeti işleyenin "yeşil" kod adlı Mahmut Yıldırım ve Ayhan Öztürk isimli kontrgerilla elemanları olduğu ifade edildi. Ancak bir senedir sessizliğini sürdüren devlet kurumları ve savcılar, yeni açıklama ve bulgular ortaya çıktıktan sonra da hareketsiz kalmaya devam ettiler. Adı geçen kişiler hakkında hiçbir soruşturma yapılmadı.

Bir yıl sonra yapılan anma töreninde konuşan Elazığ İHD Şube Başkanı Süleyman Yeter, Can ve Kaya'nın katledilmesinin üzerinden uzun zaman geçmesine rağmen, devlet yetkililerinin hiçbir girişimde bulunmadığını, isimleri belli olan katillerden Mahmut Yıldırım'ın Ferrokrom tesislerinde çalışır gözüktüğünü ve her ay maaş aldığını söyleyerek, halkı insan hakları için duyarlı olmaya çağırdı. Anma töreni Kürtçe yapılan konuşmalardan sonra sona erdi.

Asker kaçaklarına ceza yasası çıktı... "Zorunlu" değil, "zorla" askerlik yasası

Tankınız var ama, insan ister sürmeye

Devlet, Kürdistan'daki kirli savaşı derinleştirmek için korucu kadrolarını artırma, zırhlı araç, helikopter ve diğer silahların alımı, personel giderleri için büyük miktarlarda para harcıyor.

Ama "ya bitecek, ya bitecek" sözleriyle halkımızı bitirmeye oynayan oligarşinin sözcülerini tanka, tüfeğe yaptığı bu harcamalar da kurtaramıyor. "Ben yaptım oldu" şeklinde uygulamaya konan asker terhisleri ertelemesi ve Olağanüstü Hal'in sürekli uzatılması da sorunlarına çözüm olmuyor.

Terhislerin ertelenmesinin yarattığı yoğun tepkiler, asker kaçaklarının 300 bin gibi bir rakama ulaşması, askerdeyken veya terhis olduktan sonra birçok insanın psikolojik bunalıma girmesi ve intiharların artması oligarşinin kirli savaşı geliştirme politikasının tükendiğini de gösteriyor. Ama oligarşi yine de çaresizlik içinde yeni "önlem"ler peşinde koşuyor.

Genelkurmay Askeri Mahkemesi ilk kez sivillere ceza uygulamaya başladı. Bir televizyon programı gerekçesiyle gazeteci Erhan Akyıldız ve Ali Tevfik Berber Genelkurmay Askeri Mahkemesi'nden ikişer ay hapis cezası aldılar. Askeri savcılar da "halkı askerliğe karşı soğutma" gerekçesiyle soruşturma hazırlamak için dedektif gibi çalışmaya başladılar.

Devletin asker ihtiyacını karşılamak için hapis cezası tehdidini yasalaştırmış olması, devlet politikalarının kabul görmemesinin itirafıdır.

Gazeteci-yazar Mehmet Ali Birand 16 Kasım 1992 tarihli 32. gün programında Osman Öcalan ile röportaj yaparak PKK'yı desteklediği ve kontrgerilla konulu yayın ile ordunun manevi şahsiyetine zarar verdiği gerekçeleriyle Ağır Ceza Mahkemesi'nde 6 yıl ağır hapis cezası istemiyle yargılanmaya başladı. Birand, ayrıca askerlik terhisleri üzerine yaptığı program nedeniyle askeri savcılık tarafından soruşturmaya alındı. Bu arada DGM'ler de boş durmadılar. Gazeteniz Yazı İşleri Müdürü Cafer Çakmak da halkı askerlikten soğutmak gerekçesiyle tutuklananlar arasında bulunuyor.

"Gerekirse 60 milyon insanı ölmeye, öldürmeye süreriz" diye konuşmalar yapan Milli Savunma Bakanı Mehmet Gölhan, "Askere gitmeyene kız vermezler" gibi sözlerle, insanları kirli savaşa sürememenin sancısını dile getiriyordu. Bir süredir gündemde olan asker ve yoklama kaçaklarının cezalarının artırılmasına ilişkin yasa değişikliği tasarısı işte bu sıkıntı nedeniyle TBMM Genel Kurulu'nda 6 dakika gibi kısa bir sürede çıkartılarak yıldırım hızıyla yasalaştı. Asker kaçaklarına ve yoklamalara gitmeyenlere 3 yıla kadar hapis cezası öngören yasa değişikliği, birtakım kamu haklarından mahrum bırakılmayı da kapsıyor. Yasanın getirdiği hapis cezaları yanında, asker ve yoklama kaçaklarının devlet memuru olamayacakları, kamu kurumlarında çalışıyorlarsa, işlerine son verileceği, seçme ve seçilme haklarının ortadan kaldırılacağı, sendikacılık yapamayacakları, siyasi partilere üye olamayacakları vb. şeklinde devam eden yasaklar, devletin artık tankını, tüfeğini, uçağını kullanmaya asker bulamadığını kanıtlıyor. Devlet bunu çıkardığı yasayla belgeliyor, itiraf ediyor.

Terhis erteleyerek asker ihtiyacını karşılayamayan oligarşi, bu yasayla "devlet memuru olamazsınız", "işten atılırsınız" gibi tehditlere başvuruyor. Derinleşen krizini halkları teslim alma politikalarıyla gidermeye uğraşırken, bunun hem ekonomik, hem de fiili yükünü halkın, halk çocuklarının sırtına bindirmeye çalışıyor. Ne var ki, bütçenin yarısına ulaşan harcamalar kendisini de her geçen gün bitiriyor. Bu kadar acele etmesinin, "yıldırım hızıyla" yasalar çıkarmasının asıl nedenini de bu gerçek belirliyor.

Kürdistan ve 22 Şubat

Kürdistan'daki kamu emekçileri grev dalgasının dışında kaldı

Saldırıları engellemenin yolu örgütlü mücadeledir

Kamu emekçilerinin 22 Şubat'ta gerçekleştirdiği iş bırakma eylemleri birçok il ve ilçede kitlesel katılımla gerçekleşirken, üretimden gelen gücün kullanılmasıyla ile memur talepleri kamuoyuna duyurulabilmiş ve bir baskı gücü yaratılmıştı.

Genelde böylesi bir süreç yaşanırken, Kürdistan'daki kamu emekçilerinin suskunluğu dikkat çekiciydi. İlk başta kuşkusuz Kürdistan koşullarının yarattığı ağır baskı ortamı, kontrgerilla terörü vb. gelişmeler bu suskunluğun nedeni, gerekçesi olarak ortaya konabilir. Nitekim bölgede görev yapan kamu emekçileri de benzer nedenleri öne sürüyorlar. Ancak sorunu bu noktada bırakarak, hiçbir şey yapılamayacağına hükmederek, oturup her türlü gelişmeyi seyretmenin savunulacak bir yanı olabilir mi? "Mücadele dağlarda sürüyor" diyerek, kamu emekçilerinin bulunulan alanda üzerine düşen görevleri bir tarafa itmeleri doğru mudur? Kamu emekçilerinin kitlesel gücü harekete geçirüdüğünde genel mücadele için bir katkı yapılmış olmaz mı?

Kısacası hareketsiz kalmanın, hiçbir şey yapmadan beklemenin savunması yapılamaz. O halde Kürdistan'da görev yapan kamu emekçileri, var olan sessizliği tahlil edip, sebeplerini araştırmalı ve Kürdistan'ın kendi koşullarında da görülenebilecek bir tavır olduğunu dikkate almalıdır. Mücadelenin herkesi taraf olmaya zorladığı koşullarda, kamu emekçileri böylesi bir süreci örgütlü bir biçimde karşıladıkları oranda doğru tarafta bulunma gücünü yaratacaklardır.

Diyarbakır'da 13 Ocak'ta kamu çalışanları sendikalar platformunda yaşanan tartışma, bu alandaki yaklaşımın üzerinde durulması gereğini ortaya koyuyor. Diyarbakır KÇP, 13 Ocak'ta "kitlenin taranmasına sebep olmamak" gerekçesini ileri sürerek eylem yapmama kararı alıyor. Ancak Tüm Sosyal-Sen üyesi memurlar vizite eylemi yapıyor. Platformda vizite eylemi yaptığı için eleştirilen Tüm Sosyal-Sen şube yöneticileri yaptıklarını savunmak bir yana "Kitle bize rağmen eylem yaptı, engelleyemedik, ne yapalım" diyerek yanıtlıyorlar eleştiriyi.

Tartışmanın ayrıntıları bir yana, genel duruma bakıldığında kontrgerillanın hedefi olmaktan korunma kaygısının kararları etkilediği görülmektedir. Bu mantıkta olanlara sormak gerekir: Nereye kadar sessiz kalarak, devletin şiddetine hedef olmaktan korunacaksınız? İstifa edip batıya kaçmak bir çözüm değilse –ki değildir- bu koşullarda örgütlü bir güç olarak hareket etmek, Kürdistan'daki kamu emekçileri olarak diğer kamu emekçileri ile bütünleşmek, kontrgerilla saldırılarına karşı en güçlü savunma duvarı olabilir.

Her koşulda bir şeyler yapılabileceğine örnek olarak 22 Şubat'ta Dersim'de yapılanlar verilebilir. Aylardır terör estirilen Dersim'de 22 Şubat günü yoğun güvenlik önlemleri alınmasına, memurların kimliklerinin toplanması gibi baskı ve engellemelere rağmen, kamu emekçileri 22 Şubat eylemlerine katılabildi. Sağlık-Sen ve Tüm Sağlık-Sen vizite ve iş bırakma eylemi yaparken, Tüm Maliye-Sen iş bıraktı. Eğit-Sen ve Tarım-Sen de vizite eylemi yaptı. Eylemlere yüzde 30 ile 40 arası katılım oldu. Diyarbakır'da Tüm Sosyal-Sen'in 13 Ocak eylemi bir başka örnektir.

Kendisine "yurtsever", "demokrat" vb. sıfatlar taktığı halde, bu sıfatların yüklediği sorumluluğu göğüslemek yerine, birtakım gerekçeler üretmenin ne halka, ne de mücadeleye bir faydası yoktur. İşçi ve memur sendikaları arasında genelde var olan Kürt halkının yaşadığı sorunlar konusundaki duyarsızlık, Kürdistan'daki sendikalar arasında bir başka biçimde sürmektedir. Bu duyarsızlığın ortadan kalkması ve işçi-memur sendikalarının daha aktif hale gelmesi, mücadeleye çok şey katabilir. Kontrgerillanın pervasız saldırganlığı biraz da kitle örgütlerinin bu suskunluğundan güç almaktadır. Demokratik bir güç odağı yaratmak için Diyarbakır'da ya da İstanbul'da bilinçli işçilere ve kamu emekçilerine düşen görevler, özgün yanları ile farklıdır ama aynı cephenin parçasıdır ve önemlidir.

Malatya'da faşist provokasyon

21 Şubat'tan itibaren İnönü Üniversitesi'nden başlayıp, Malatya şehir merkezine yayılan faşist saldırılar sırasında meydana gelen kavgada yaralanan bir faşist öldü.

Ramazan ayı ile birlikte hareketlenen faşistler, özellikle İnönü Üniversitesi'nde oruç tutmayan öğrenciler üzerinde baskı kurmaya çalıştılar. Bu arada, daha önceki dönem aldıkları dersleri hazmedememenin sıkıntısıyla devrimci-demokrat öğrencilere yöneik satışma ve tehditlerini yoğunlaştırdılar. Yer yer yaşanan sürtüşmeler, 21 Şubat tarihinden itibaren arttı. 22 Şubat günü yaşanan toplu kavga sırasında faşistleri toplu bir bozgundan, son anda yetişen jandarmalar kurtardı. Bu kavgadan sonra faşistler şehirde ve okulda gruplar halinde dolaşmaya başladılar, tehdit ve satışmalarına devam ettiler.

25 Şubat Cuma günü faşistler grup halinde halkevinin önüne geldiler. Halkevini basmak için hazırlandıkları sırada, oraya gelen devrimci-demokrat kişilerin müdahalesi üzerine çıkan kavgada dört faşist yaralandı. Yaralanan faşistlerden Şakir Yiğit ertesi günü kaldırıldığı hastanede öldü.

Bunun üzerine faşistler Sivas ve Elazığ'daki taraftarlarını Malatya'ya getirerek güç yığmaya başladılar. DEP İl Merkezine gelerek slogan atarak, binanın camlarını taşladılar. Aynı günün gecesi ise Mücadele gazetesi, İHD, Halkevi binalarına "kana kan intikam, MHP" gibi yazılamalar yapıldığı görüldü. Bu yazılamalardan sonra İHD ve Halkevi, "provokasyon olur" gerekçesiyle kapatılırken, Mücadele gazetesi bürosu normal çalışmalarını sürdürdü.

Cumartesi günü ölen faşistin cenazesi Pazar günü çevre illerden gelen faşistlerin katılımıyla 'tam bir tehdit havasında kaldırıldı. Faşistler, hastane önünde ve üniversite kampusünde yapılan törenlerde slogan atıp tehdit savururken, polis en ufak bir müdahalede bulunmadı.

Üniversite yöneticilerinden bazılarının ve Türk Ocağı genel başkanının da katıldığı cenaze töreninde faşistlerin estirdikleri terör şehirde gergin bir hava yarattı.

Dersim'deki gerçekler ve Partizan'ın çarpıtmaları üzerine

Devrimci Sol İbrahim Erdoğan Kır SDB'lerinin Partizan dergisi ve TİKKO'nun yalan ve çarpıtmalarına ilişkin açıklamaları ve Dersim bölgesindeki olaylar konusundaki değerlendirmelerini, özüsözü bir devrimci tutuma örnek olması ve öğretici nitelikleri nedeniyle yayınlıyoruz.

Partizan'ın 16. sayısındaki Devrimci Sol İbrahim Erdoğan Kır SDB'lerine yönel ik yanlış, çarpıtmalarla dolu yazısına karşılık, halkımıza konuya ilişkin olarak açıklama yapmayı devrimci sorumluluğumuzun vazgeçilemez bir gereği olarak görüyoruz.

Partizancı arkadaşlar, her şeyden önce maddi bir zemine oturmayan iddialarına karşılık özellikle Dersim halkından alacakları tepkiyi hesaplamış olacaklar ki, öz olarak yazmak istediklerini yazacakken, her zaman olduğu gibi teorik gevezeliklerini de öne çıkararak, sanki M-L'i, proletaryayı yeni keşfetmişler gibi yazıyı keskin ve yaldızlı kelimelerle süslüyüp asıl sıkıntılarını da aralara sıkıştırmışlar... Tabii ilk bakışta böyle. Okudukça "Acaba bu yazı sıradan bir insanın kaleminden çıkan bir yazı mı?" sorusu, doğal olarak ilk akla gelen soru oluyor. Çünkü Dersim'de peynir vb. sorunlara müdahale eden Devrimci Sol Güçler değil, Devrimci Sol gerillalarıdır. Devrimci Sol ve Devrimci Sol Güçler'i birbirinden ayırt edemeyecek kadar hesaplı bir kafa yapısının asıl soruna da politik dürüstlükle yaklaşmalarını beklenemez elbette. Biz inanıyoruz ki, Partizan yazdıklarıyla halkı inandırmadığı gibi sağduyulu okurlarını inandırmakta da güçlük çekiyordur.

Partizancı arkadaşlar, Bölge Komutanlığımızca halkın yararına alıp, hayata geçirdiği peynir fiyatı, vb. kararlarını sabote etmek pahasına tüccarın yanında yer alabilecek kadar işi çılgınlık noktasına vardırdığı halde, Özgür Gelecek okurlarının, bu konuda ayrı bir sıkıntısı olan Özgürlük Dünyası'na karşı, 16. sayı, ikinci sayfada cevap mahiyetinde yazmış oldukları yazıda, aldığımız kararlar doğrultusundaki doğrular ifade ediliyor. Özgür Gelecek okurunun ifade ettiği gibi, belirtilen sorunların üzerine bölgede TİKKO değil, Devrimci Sol gerillası tarafından gidilmiştir. Okurun "Köylünün ürününü gerilla elbette tefeci-tüccarın insafına bırakmayıp, müdahale etmesi gerekiyordu, müdahâle etti." ifadesini Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birlikleri Komutanlığı, imzası ile konuya ilişkin yapılan açıklamada kullanmıştır. Özgür Gelecek okuru soruna samimi ve doğru bir şekilde yaklaşmıştır, ancak bilinmelidir ki, TİKKO soruna Özgür Gelecek okurları kadar samimi yaklaşmıyor. Çünkü inisiyatif kaygısına kapılıp, her gün bunun kabuslarını gören bir anlayışın, bu tür sorunlara karşı, devrimci bir yaklaşım sergilemesi de beklenemez.

Peynir sorununda olduğu gibi, kumar ve içkiye karşı da yine gerillamız bölgede yoğun faaliyet yürütmüş, halkımızdan birçoğuna içkiyi ve kumarı bıraktırmıştır. TİKKO küçük hesaplar peşinde koşmayı bırakmalı, hiç olmazsa taraftarlarına biraz kulak vermelidir.

Tarihimiz boyunca halkımız, yarattığımız geleneklerle, direniş destanlarımızla bizi de tanır, politikalarini özellikle anti-Devrimci Sol'culuk üzerine oturtmuş oportünizmi de... Yazının özünden de anlaşılacağı gibi, Partizan'ın en önemli kaygısı, Dersim'deki inisiyatif kaygısıdır ki, bizim olmadığımız dönemler de dahi, Dersim halkı üzerinde Partizan'ın hiçbir dönem inisiyatifi olmamıştır.

Savaş dergi sütunlarında hayali baskınlar, pusular türünden şatafatlı haberlerle yürümüyor artık. Savaş anti-Devrimci Sol'culuk yaparak da yürümüyor. Savaşmak istiyorsanız, bu olmusuzluklarınızdan vazgeçip, savaşan devrimci güçlerin nasıl ortak hareket edeceğini daha ciddi düşünmeye başlamalısınız. Devrim cephesinde kazanırlar, ancak bu düşüncenin hayata geçirilmesiyle sağlanacaktır.

Çamur ve karalamalarla dolu, cidden yetten uzak saçmalıkları içeren yazıyı okuyan Dersim halkı, bu arkadaşların faaliyetini (!) bildiğinden ve bölgeye ilişkin durumlarını bire bin katarak anlatan abartılı yaklaşımlarına alıştığından, bölge halkını aydınlatma gereğini dahi görmüyoruz ancak, Dersim dışındaki halkımıza gerçekleri anlatma diye bir sorumluluğumuz olduğundan, burada belli başlı karalçalma çabalarına kısmen cevap verme gereği görüyoruz.

Bugüne kadar dost gördüğümüz diğer sol hareketlere karşı her türlü spekülasyondan kaçındık ve bundan sonra da aynı anlayışla hareket edeceğiz. Bizlere yönelik seviyesizce yazılan yazıları cevaplamaya çalışırken de seviyemizi koruyacağız.

Bölgede yirmi yıldan fazla bir sürece uzanan Partizan'ın faaliyeti(!) söz konusu olduğundan, bugüne kadarki kitle çalışmalarında, dışındaki örgütlerin anti-propagandasını yaparak ayakta kalmaya çalışmıştır. Bu tavırları kendilerini son derece yıpratmış, öyle ki yoksul Dersim halkı solu karalayan bu umutsuz anti-propagandalara karşılık bir süre sonra hoşnutsuzluğunu artık sesli bir şekilde, bu arkadaşlara "Devrimcileri karalayacağınıza, neden düşmana karşı birlikte savaşmak için çaba sarf etmiyorsunuz?" diye tepkilerini dile getirmişlerdir. Halktan tepki alan Partizancı arkadaşlar bu kez yalan ve karalama çabalarını yayınlar aracılığıyla yapmaya başlamışlardır.

Aslında Partizan'ın sıkıntısını anlamak pek de zor değil. 1979'dan 1985'lere kadar Dersim bölgesinde silahlı faaliyetlerimiz sürmüş, savaşçılarımızın fiziki tasfiyeye uğramalarından dolayı faaliyetlerimiz kesintiye uğramıştır. Partizan'cıların iddia ettiği gibi iki yıllık bir geçmişten ibaret değildir. "İki yıllık faaliyetleri var" derken halkımızın belleğinde tazeliğini koruyan Pertek Dere Nahiyesi Jandarma Karakolu baskını ve birçok işbirlikçi ajanın cezalandırılması eylemlerini kimin gerçekleştirdiğini nasıl açıklarlar? Ali Hüseyin Avcı hangi örgütün şehit gerillasıdır diye borulacağını hiç mi düşünmüyorlar? Düşünseler dahi nasıl olsa kendilerini pek sık gören olmuyor, çünkü ..... vadisinde dağ keçilerini izlemekten vakit bulurlarsa köylere inerler, zaten bu arada yalanları unutulmuştur mantığı ile durumu kurtarmaya çalışırlar. Bu yıl bir iki tur fazla attılar çünkü "Dev-Sol bölünmüştü" ve bunu acilen kitleye duyurma sorumluluğu(!) taşıyorlardı. Burada amaç "çamur at izi kalsın"dır. Amaç bu olunca da patavatsızlığa düşmek kaçınılmaz olur.

1985'lerde kesintiye uğrayan Dersim'deki kır faaliyetlerimiz hareketimizin 1990 atılımıyla birlikte tekrar başlatılması için önüne hedef koymuş, 1991'de bu hedefi gerçekleştirmiş, ülkemizin dağlarına kır gerillasını çıkardığı gibi Dersim'e de kır gerillasını çıkarmıştır. Devrimci Sol Dersim'e girdiğinde oportünizmin iddia ettiği gibi hazır, rahat bir ortam bulmamış, aksine 1985'den 1991'e kadar bölgede olamayışımızdan dolayı oluşan boşlıktan yararlanan oportünizm, sözümona silahlı mücadeleyi savunmasına rağmen gerekeni yapmamış, kendisini koruma mantığına düşmüş, bu mantıkla kendisine belli statükolar oluşturmuştur. Dersim halkının devrimcilere olan köklü sempatisini hoyratça kullanmış, var olan değerleri de önemli ölçüde heba etmiştir.

Öyle ki şehitlere dahi sahip çıkmada bir gelenek yaratmayı başaramamıştır. Ancak tüm şehitleri devrimci geleneklere göre sahiplenmeleri Devrimci Sol gerillalarının bölgeye girmesi ve bu geleneği başlatması ile başlamıştır. Söz konusu oluşan boşluk döneminde (1985-1991) Dersim'de hareketsizliğin önemli ölçüde hakim oluşu, gerillamızın özellikle 1993 yılı ile birlikte hareketimiz nezdinde yaşanan iç darbeye rağmen atılım başlatmış, bu paralelde gücü oranında düşmana her fırsatta vurmuş, gerillayı yaygınlaştırmış, milisi oluşturmuş, yeni alanlara açılmayı başarmasıyla doldurulmuştur. Kısa bir sürede yaşanan bu gelişmeler Partizan'cı arkadaşları öyle rahatsız etmiş olmalı ki, ne idüğü belirsiz Aydınlık gazetesi ile yaptıkları röportajda Kendilerini abartmalarının yanısıra, gücümüz hakkında da kamuoyunu yanlış bilgilendirme çabası içine girmişlerdir. Bu arkadaşların komplekslerini bildiğimizden kendilerine ilişkin abartılı haberlerine alışkınız, ancak hiçbir gereği yokken sayımızı tamamen çarpıtarak vermelerindeki amaca bakarak da sıkıntılarını anlamak mümkün. Anlatımlarının devamında Devrimci Sol gerillasının uyguladığı yöntemin PKK yöntemiyle aynı olduğu, buna karşılık kendilerinin de gerillaya karşı tüccarı destekleyeceklerini ve gerekirse zor da kullanabileceklerini ima ederek tutarsızlıklarını sergiliyorlar. Bu derece düşünülmeden yazılan yazıyı yazanın sorumsuzluğuna bağlıyoruz, aksi iddia edilirse Partizan'cı arkadaşlara sorumsuzca sarf ettikleri her kelime üzerinde tek tek bir kez daha cıddi bir şekilde düşünmelerini tavsiye ediyoruz.

Gerillamız bölgede umut olmuştur. Gerilla bölgede kısa bir süre içinde asgari altyapı çalışmalarını tamamlamakla birlikte yıllardır devrimci otoriteyi tanıyan, Devrimci Sol'un adalet anlayışını bilen yoksul Dersim halkının birikmiş sorunlarını çözmek için yoğun bir çaba içerisine girmiştir. Daha önce basit, çözülebilecek sorunlara bile pragmatist kafa yapısı ile yaklaşan oportünizm sorunları çözümsüz hale getirmiştir.

Bölgedeki asıl sorunumuz savaşı yükseltmektir. Bunun tek yolu da oligarşiye ve onun militarist güçlerine karşı kararlı bir gerilla savaşı sürdürmekle mümkündür. Oligarşinin profesyonel ordusuna karşı yürüteceğimiz silahlı savaşımız esas olmakla birlikte, bu esas mücadeleden ayrı ele alınamayacak öneme sahip olan halkın ekonomik-demokratik taleplerine de cevap vermek gereğinin bilinci ile hareket etmek gerekir ki, bugün biz bunu yapıyoruz . Bu anlayıştan hareketle Dersim'de yoksul köylünün başlıca sorunlarından olan peynir taban fiyatlarının belirlenmesine gerilla birliğimiz müdahale etmiştir.

Yıllardır köylünün en önemli ürünü olan peynirini tefeci-tüccar çok ucuza alarak sermayesine sermaye katarken, üretici, hayvanları için aldığı arpanın dahi parasını ödeyememektedir. 20 yıldan fazla süredir bölgede faaliyet yürüttüğünü iddia eden Partizan'cı arkadaşlar malesef bugüne kadar bu soruna ciddi bir şekilde yaklaşmamışlardır. 1992 yılında fiyat belirlemeye kalkmışlar, 13.000 TL olarak saptadıkları üreticinin ürününün bile karşılığı olmayan bu fiyatı istikrarlı bir şekilde hayata geçirememişlerdir. "13.000 TL parti kararıdır, kesinlikle değiştirilmez" demelerine rağmen, iki gün sonra sanki bu sözleri onlar söylememiş gibi bozulmaz dedikleri parti kararını tüccar lehine bozarak 10.000 TL'ye düşürmüşlerdir. Oportünizmin tutarsızlığını bildiğimiz için yoksul üreticimizi tefeci tüccarın insafına bırakamazdık, bırakmadık da...

Ancak peynir sorununa ilişkin gelişmeler Partizan'cıların çarpıtarak yansıtmaya çalıştığı gibi değildir, aksine karar halkımızın yoğun desteğini almıştır, Partizan kararı verirken aceleci davrandığımızı, bu konuda kimseyle görüşme gereği görmediğimizi vurgulamaya çalışıyor. Yalan söylüyorlar. Gerillamız kış boyunca sığınaklarda pineklemeyip tüm risklere rağmen hareketli olmuş, kış boyunca halkla ilişkisini kesintiye uğratmamış, halkın sorunlarına çözüm bulmanın yol ve yöntemlerini araştırmıştır. Kışın 6 ay halktan soyut biz de barınaklarda yaşamış olsaydık, bizim de yaptığımız tespitlerin çoğu soyut kalırdı. Çünkü 6 ayda enflasyonun boyutunu anlamayan

25.000 TL'lik ürünün değerini de anlayamaz. Elbette üreticiyle tartışıp önerileri alınarak karar verilmiştir. Ayrıca bu ve benzeri sorunlara ilişkin bölgede faaliyet sürdüren diğer örgütler bir araya gelip halkın yararına olan çözümlerde ortak kararlar çıkarılmalıdır anlayışında olmuşuzdur. Bugün de bu anlayışımız geçerliliğini korumaktadır. Bu anlayışımız nedeniyledir ki, Partizan'cı arkadaşlarla bir fırsat değerlendirilerek görüşülmüş ve önerimizi iletmişizdir. Önerimiz o an kendileri tarafından da uygun görülmüştür. Fakat bu konu sonradan inkar edilmiştir. (17 Nisan 1993'de bölgeye gelen TİKKO'nun bir grubuyla görüşülmüştür. Asıl amaç Akçapınar Jandarma Karakolu'na yönelik gerçekleştirdiğimiz baskın eylerninden dolayı, eylem sonrası düşman güçleri tarafından düzenlenecek olan olası operasyonlara karşın devrimci sorumluluğumuz gereği bu arkadaşların önlern alması için uyarı yapmaktır. Bu görüşme esnasında peynir sorununa ilişkin düşüncelerimiz anlatılarak, ortak karar almak amacıyla uygun bir ortamda görüşme istenmiştir. Bu görüşmeden sonra Partizan'cı arkadaşlar tekrar bölgeden çekilmiş ve aylarca görünmemişlerdir.)

Köylülerin genel düşünceleri alınarak komutanlığımızca durum değerlendirilmiş, köylünün yoğunlukla üzerinde durduğu 25.000 TL peynir tabanın fiyatı belirlenmiştir. Daha önceki yıllarda tefeci-tüccar peyniri çok ucuza almaya alıştığı için elbette ilk anda severek söz konusu fiyatı kabullenmesi beklenemezdi. Gerillanın sabırlı ve özverili çalışması sonucu, tüccar genellikle (bir-iki istinsa hariç) belirlenen fiyatı kabul etmiş, ova köylerinde bu fiyat üzerinden peynir alımını, Partizan'cıların açık desteğini alıncaya kadar sürdürmüş, Partizan'ın ortamı bulandırma çabasıyla bir süre aksamıştır.

Aynı konuluu yazının bir bölümünde şöyle deniliyor. "... Her siyasi yapılanma bir sınıf temsilcisi olarak siyaset sahnesinde yer alırken, her belirleme ve uygulamalarında ait olduğu sınıf karakterini taşır..." Evet doğru bir ifade, biz temsilcisi olduğumuz sınıfın haklarını savunuyoruz. Buna karşılık tüccarın çıkarını savunan Partizan kendisini kimin temsilcisi olarak görüyor acaba? Halkın yararına olan 25.000 TL'lik taban fiyat belirleme kararımızı Partizan'ın desteklemesi gerekirken, tüccarın belirlenen taban fiyata uyarak ova köylerde peyniri toplamaya başlaması üzerine, yaylalarda tüccarı kışkırtarak 25.000 TL'ndan toplanan peynirin toplanmasının belirterek baskı yapmaya çalışmıştır. Tüccar kendisine Partizan'ı destek olarak gördükten sonra, daha önce uyduğu kararınıza uymama gayreti içinde girmiştir. Partizan'cı arkadaşlar bize sorma gereği dahi görmeden ikinci bir fiyat olarak 22.000 TL'sını belirlemişlerdir. Partizan'ın siyasi dürüstlükten yoksun bu tavrı tüccarın korumacılarının çabasıyla da birleşerek peynirin bir süre üreticinin elinde kalmasına neden olmuştur. Bunun üzerine üretici "Biz Devrimci Sol gerillasının kararına tabiyiz" diyerek gelişmelere ilişkin gerillamızı haberdar etmişlerdir. Bunun üzerine gerillamız bölgedeki tüccarları tekrar toplayarak üreticilerin de bulunduğu bir ortamda daha önceki kararlar hatırlatılmış ve buna uyulması istenmiştir. Bu toplantı sonucu tüccarların tümü belirlediğimiz fiyatın dışına çıkmayacaklarını taahhüt etmişlerdir.

Partizan'cıları yoksul üreticinin lehine aldığımız karar hiç ilgilendirmiyor. Onları ilgilendiren tek şey kendilerinin 20 yıldan fazla bir süredir hiçbir kararlarını istikrarlı bir şekilde hayata geçiremediklerinden, kendilerine göre iki yıldır bölgeye giren Devrimci Sol gerillasının kararlarını engellemekti. Halkın yararına olduğu tartışılmaz olan bu kararı da engelleyemediler. Çünkü olmayan insiyatif kaygısı başlamıştır. Kararımızı sabote etmek için her türlü spekülasyona başvurdular ve hala da devam ediyorlar. Bu arkadaşlara dostça tavsiyemiz, enerjilerini M-L'leri karalamaya harcayacaklarına oligarşinin Kürdistan'da sürdürdüğü katliamlara karşı güçlerimizi birleştirip nasıl daha etkili vuruşlar yapabiliriz diye harcamalarıdır. Peynir sorununda olduğu gibi orman hakkında almış olduğumuz kararı da sabote etmeye çalışmış, uyarılarımıza uymayıp taze fidanları kesen bir köylüye verdiğimiz cezaya karşılık köylü çıkarları gereği Partizan'cıları örgütümüze karşı kullanmayı başarmıştır. Ancak doğruluğuna inandığımız ve halkımızın da desteklediği kararımızı ne pahasına olursa olsun uygularız, uyguladık da... Tehditlere aldırmayacağımız bilinir. 20 yıldır bu konuda kararları olduğu iddia edilen Partizan'cıların bu kararlarına rağmen 20 yıl önce Dersim'de yılanın bile zor hareket ettiği ormanlarda bugün bu alanlar birer bozkıra dönüşmüştür. Bu da gösteriyor ki bu arkadaşlar aldıkları kararları ciddi takip etmiyorlar, kendi kararlarına kendilerinin dahi saygılı olmadıkları anlaşılıyor. Günlük hesaplar yaptıklarından, taban kaybetme kaygısı ile yanlışlara sessiz kalmış, köylünün hiç bitmeyen istemlerine (odun kesme) onay vermişlerdir. Özellikle bu konuda konuşma hakkını dahi kendilerinde görmemeleri gerekirken, konuşmayı tercih ediyorlar ve konuştukça da batıyorlar.

Partizancı arkadaşların bu ve benzeri konulara ilişkin iddialarını içeren yazısı son derece seviyesiz ve basitliklerle dolu olduğundan hepsine tek tek cevap vermiyoruz. Çünkü ayrı konuma düşmüş oluruz, ancak bölgede peynir vb. konularındaki yalanlarını yanıtlamak durumunda kaldık. Yalan kampanyalarının önemli bir parçası içimizden çıkan darbeci ihanet çetesinin sözcülüğünü yapmaları olmuştur.

Bugün artık herkesçe bilinen bir gerçek içimizden çıkan ihanet çetesi hareketimize karşı yürütülen savaşta açıkça kontrgerillanın yedeği durumuna düşmüştür. Darbe pisliği bölgeye bulaşmadı, ancak o günden bu yana Partizancıların bölgede gördükleri her Dersimliye söylediklerı ilk şey "Duyduruz mu Dev-Sol bölünmüş" olmuştur. Tabii bunu söylerken ağızları sevinçten kapanmıyordu. Ancak ayrı koroya katılan oportünizmin hevesleri kursaklarında kalmıştır, hareketimiz bölünmemiştir. Buna hiçbir Dersimliyi de inandıramamışlardır. Devrimci Sol kadrosuyla, sempatizanlarıyla, taraftarlarıyla önderini sahiplenmiştir ve şimdi daha güçlüdür. Ayrıca sizin istediğiniz gibi bir bölünme olsaydı bile bu devrim cephesinde önemli bir güç kaybına yol açardı ki, buna asıl sevinmesi gerekenler açık düşman kimliği taşıyanlar olmalıydı. Oportünizm, hareketimiz içinde yaşanan darbeye sevinmesine rağmen biz gene de onları kendi cephemizde görüyoruz.

Partizan'cı arkadaşlar hızlanmı alamış olacaklar ki, başından sonuna kadar tutarsızlıklara dolu yazıyı değişik yalanlarla beslemeye çalışmışlardır. Şöyle ki, aynı yazının içindeki bir bölümde "Yine Dersim halkı dün TDKP'lilere köylere girme yasağı koyamayınca ellerinden silahlarını alma, kapılarını açılmaması, ekmek verilmemesi için kitleyi karşıt bir yönelim içine çekmeye, halka Partizancılara ekmek vermeyin türünden fırsat buldukça sevk etmelere iten DS'li arkadaşları da iyi tanır." denilmektedir. Pes doğrusu anti-Devrimci Sol'culuk adına yalan makinesine dönündüz. Buna rağmen biz yine de cevap verirken siyasi üslubumuzu koruyacağız. Çünkü biz M-L bir örgütün bölgedeki savaşçıları olarak işimiz oportünizm gibi dedikodu yapmak değil, savaşı kitleselleştirip devrim yapmak diye tarihsel bir sorumluluğumuz var.

Bölgede bizim dışımızda faaliyet sürdüren diğer sol hareketlerin çalışmalarını engellemek gibi bir anlayışımız olmadığı gibi, her konuda yardım edeceğimizi ifade etmişizdir. PKK'nın katliamından yaralı kurtulan iki TDKP'linin tedavi edilmesinde, korunmasında gösterdiğimiz özen Dersim halkınca bilinir. Biz tarihimiz boyunca hep sol içi şiddeti reddettik, edeceğiz de. Emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşan güçlerle güç birliği yapıp ayrı cephede savaşmak istemişizdir. Bunu bir kez de burada yineliyoruz. Bugüne kadar bu çağrılarımıza da ciddi şekilde yaklaşmadıkları gibi, gerçekleştirdiğimiz eylemleri sahiplenmeye çalışmıştır. Örneğin, Elazığ, Hozat karayolu üzerinde Hıdırdamlar mevkiinde gerillamızın düşman konvoyuna yönelik başarılı saldırı eylemini TİKKO, yaptığı bir açıklamayla, Dev-Sol, PKK, TİKKO diye üstleniyor. Bu anlayışın nasıl bir anlayış olduğunun değerlendirilmesini halkımıza bırakıyoruz.

Biz Devrimci Sol İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri olarak bir kez daha savaşan herkese seslenıyoruz. Günümüzde düşman "Milli Mutabakat" adına halklarımızı topyekün katletmek için ortak cephe oluşturmuş durumdadır, buna karşılık bizler de devrim cephesinde güçlerimizi birleştirip savaşı yükseltmeliyiz. Bunun yolu da eleştiri adı altında yayın organının 13 sayfasında savaşan bir örgütü karalamaktan değil samimi ve dürüst olmaktan geçiyor. Eleştiriye her zaman açığız ama çamur atma çabalarına müsamaha göstermeyeceğimiz de bilinmelidir.

Hiçbir güç hızla gelişip yaygınlaşan savaşımızı durdurmayacaktır.

Marksizm-Leninizm ideolojisinden aldığımız tarihsel güçle önderimizin yol göstericiliğinde şimdi daha güçlüyüz. Bayrağımız artık Dersim'de hep dalgalanacak.

YAŞASIN KÜRT HALKININ ÖNDER GÜCÜ DEVRİMCİ SOL

BİJÎ ÇEPA ŞOREŞGER

GERÇEK dergisine yanıt

Gerçek dergisinin 44. sayısında Orhan Taşanlar'la ilgili olarak çıkan bir yazıya Devrimci Sol'un gönderdiği açıklamayı yayınlıyoruz.

Gerçek dergisinin 24 Ocak 1994 tarihli 44. sayısının 20-21. sayfalarında, kamu emekçilerinin 13 Ocak eylemleri sırasında saldırgan tutumuyla dikkatleri çeken Ankara Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar ile ilgili olarak "Emniyet Müdürünün Güvenlik Sorunu" başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazıda Devrimci Sol tarafından yapılan konu ile ilgili bir açıklamadan da söz edildikten sonra, söz konusu sayının 21. sayfasının sondan 4. paragrafında "Orhan Taşanlar adına Devrimci Sol'a nedamet mesajları ileten kişilerin Taşanlar tarafından gönderilip, gönderilmediğinden emin olmak zor..." diye başlayıp devam eden kısımda, Devrimci Sol'un Orhan Taşanlar ile ilgili yaptığı açıklama açıkça bulandırmaya çalışılarak, olay kontrgerilla ya da MİT İçi bir "tezgah" olarak yansıtılıyor.

Gerçek yazarı, Orhan Taşanlar'ın Devrimci Sol'dan af dilemek için aracı göndermiş olabileceğini pek 'gerçekçi' bulmuyor. "Devrimci Sol'a nedamet mesajları ileten kişilerin" Taşanlar'ın ayağını kaydırmak isteyenler de olabileceğini düşünürken şöyle devam ediyor: "Bu birbirinin kuyusunu kazmak isteyen burjuva klikler arası sürmekte olan dalaşı galip bitirmek isteyen kesim tarafından yapılmış bir komplo da olabilir."

Evet, söylenen açık. Gerçek dergisinin hangi anlayışla bu yazıyı kaleme aldığı ortada. O her şeyden önce, devrimci adaletin hesap soruculuğunu bu denli etki yaratacağını ve halk düşmanlarının zaman içinde devrimci hareketten "aman" dileyebileceğini reddediyor. Onun anlayışına göre bizim "bireysel terör"ümüz böylesi sonuçlar doğuramaz. Hele hele bir Emniyet Müdürü nasıl olur da "aman" dileyebilir. Yine onlara göre bu, olsa olsa, MİT'in karanlık odalarında dönen ve basına yansıyan bir "tezgah"tır. Burjuva klikler arası hesaplaşma, bir it dalaşının sonucudur. "Birileri" O. Taşanlar'ın yerini sarsmaya çalışmaktadır.

Her şeyden önce, tüm kamuoyuna teşhir olan ve halka düşmanca saldırılarıyla gündem olmuş olan bir karşı-devrimciyi savunmak Gerçek dergisinin işi olmamalıydı. Açıklama Devrimci Sol'undur ve 17 Ocak 1994 tarihinde 68. sayılı bülten olarak kamuoyuna yayınlanmıştır. Hareketimizin bugüne dek isminin, imzasının kullanılmasına ve kontrgerilla yayınlarına karşı duyarlılığı herkes tarafından bilinir. Onun için basında bu konu yer alır almaz, yaptığımız açıklama bize ait olmasayı, hemen reddedeceğimizi ve doğrusunu kamuoyuna açıklayacağımızı Gerçek dergisi de çok iyi biliir. Ama bunu bilmek belli ki işlerine gelmemiş.

Gerçek, bu açıklama ile O.Taşanlar'ın prestijini kurtarmaya çalışıyor. Yerini korumasını sağlıyor. Devrimci Sol'un açıklaması konusunda şaibe yaratıyor. Devrimci bir yayın organı böyle bir duruma düşmemeliydi.

Gerçek, halkın ve devrimcilerin gücüne inançsız olup, devrimi egemen güçler arası kendiliğinden bir mücadeleye indirgemektedir.

Gerçek, bir zamanlar TKP'nin, egemenler arası çelişkiden faydalanma amacıyla devrimcileri karalayan, oligarşiyi aklayan, ayrıca TKP'NİN SESİ ve BİZİM RADYO'nun yayınları hala belleklerde tazeliğini korumaktadır. TKP misyonu Gerçek dergisine yaşıtmıyor.

Gerçek, ne yazdığını, neyi savunduğunu, kime hizmet ettiğini bilemeyecek kadar gaflet içerisinde olamaz. Gerçek'in isimine layık olması kendi çıkarmadır.

SİYASETTEN NOTLAR...

Şeytan taşlama

Tüm ikiyüzlülüğü ile kitlelerle alay etmek, onları "kobay" yerine koymak, burjuvazinin en temel özelliklerinden birisidir. Ülkemizde de kitle psikolojisi üzerinde sürekli Amerikan desteğiyle deneyler yapılır. Seçim kampanyaları, emperyalizmin danışmanları tarafından düzenlenir. Kitlelerin bilinci, bu danışmanların hazırladığı kurgu ve imajlarla doldurulmaya çalışılır ve bu etkilemeler sürekli bir nitelik taşır. Ama bir de kitle psikolojisinin "yok"a uğratıldığı, "patlamalar" kurgulandığı dönemler vardır ki, rastgele seçilmezler. İşlevleri, gündemi değiştirme ve istenilen gündemlerin yaratılması üzerine inşa edilir.

Geçtiğimiz hafta da bu süreçlerden birisiydi ve "patlama" günü olarak 28 Şubat günü seçilmişti. RP Milletvekili Hasan Mezarcı'nın arşivlerde bekletilen konuşma ve görüntüleri ile özellikle DEP milletvekillerinin, TBMM'deki yeminler sırasındaki görüntüleri "yorum"larıyla birlikte televizyonda yayınlanmaya hazır hale getirildi. Bazı "kendini bilmezler", İstiklal Mahkemesi'nde cezalandırılanların "İade-i itibar"larını istemişler ve Mustafa Kemal'in babasının belirsiz olduğunu söylemişlerdi. DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarını kaldırmanın zamanı gelmiş ve geçiyordu. SHP de bir süredir "laiklik" vurgulamaları yapıyordu. Asıl önemlisi de kontrgerilla katliamlarının tartışılmaya başlanması ve ekonomik krizin Ocak ayındaki devaluasyondan daha yüksek oranda "örtülü devaluasyon" yapılmasına neden olduğu bir dönem yaşanması, gündemin "demokrasi ve laiklik" adına "Atatürk"e kilitlenmesini gerektiriyordu. Artık "kıyamette kopma zamanı" gelmişti. Kendini bilmezler uyarılacak, "milli birlik ve beraberlik" tesis edilecekti...

"Kuran ve bayrak" sözlerini dilinden düşürmeyen Çiller, "laiklik ve demokrasi"nin sahiplenileceği "Ata'ya saygı mitingi"ne RP ve DEP hariç her partiyi ve herkesi davet ediyordu. Sanki Politique International dergisine, "Dini inanç dünyası, siyasi dinamiklerin üzerindedir" demecini veren, "Kuran ve bayrak" sözlerini dilinden düşürmeyen kendisi değildi. Kaldı ki, Türkiye'nin "demokratik ve laik" bir ülke olduğunu söyleyenler, halka kurşun, işkenceyi reva görenler, faşizmi uygulayanlar ve laiklik adına dini devlet desteğiyle kullananlardı. 20-25 bin kişinin ve parti olarak DYP, SHP, MHP'nin katıldıkları miting, bu yönüyle burjuvazinin, faşizmin temsilcilerinin ikiyüzlülüklerini bir kez daha sergiledikleri bir zemin oldu.

ANAP, DSP, CHP ve Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel ise "mahiyetini" doğru bulmadıkları için mitinge katılmadılar. Eli kanlı Türkeş'in başlangıç konuşmasını yaptığı mitingin odağında ise Çiller'in, "PKK, Meclis çatısı altında barınamaz." sözleriyle ifade edilen DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması konusu bulunuyordu. "Milli birlik ve bütünlük" vurgulanıyor, Çiller, Karayalçın ve Türkeş'in yürekleri birlikte atıyordu...

Ne var ki, 80-100 bin kişilik Taksim meydanı doldurulamamış ve miting beklenilen etkiyi göstermemişti. Burjuva yazarlar, mitingin düzenlenmesinde "aceleci" davranıldığı ve "ilkokul öğrencileriyle doldurularak içtenliğine gölge düşürüldüğü" yorumlarını yaptılar. Kimileri ise tam bir saflıkla "laiklik duası" okuyorlardı.

Ama herkesin hemfikir olduğu görüş, hükümetin ya da Çiller'in yine bir işi başaramadığı, yüzüne gözüne bulaştırdığı oldu. Hükümeti, kızgınlıkla uyarmaya devam eden işadamlarından birisi, televizyonda yayınlanan konuşmasında "Hükümet işi gücü bıraktı şeytan taşlamakla uğraşıyor." diyerek bu durumu yorumluyordu...

Evet, iktidar önünde düşman ve engel olarak gördüğü oluşumları yok etmenin zeminini hazırlamakla uğraşıyordu. Dimitrov'un dediği gibi "Rezilik, kabalık ve yalanda burjuva gericiliğin her türlüsünü fersah fersah geride bırakan faşizm, demagojinini her ülkenin ulusal özelliklerine ve hatta çeşitli sosyal tabakaların özelliklerine uydurur." Bu iktidar da tam bir ikiyüzlülükle, halkın değer verdiği unsurları, saldırıların faşist niteliğini perdelemeye hizmet eden yalan ve demagoji malzemeleri olarak kullandı...

Terörle Mücadele Yasa Tasarısı neyin yasalaştırılması?

1991 Nisan'ında değiştirilen Terörle Mücadele Yasası, üzerinden üç yıla yakın bir süre geçmişken bu yasaya dayanarak derinleştirilen devlet terörünün artık yetersiz kaldığı ortaya çıktı. Şimdi MGK ve özellikle de Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in çabalarıyla yeni bir yasa tasarısı gündeme getiriliyor.

Şubat ayında MGK toplantılarından, başbakanlık konutuna ve Çankaya'ya ulaşan bir trafik yoğunluğu yaşandı. Bu yoğunluğun ana maddesini ise Terörle Mücadele Yasa Tasarısı'nın yasalaştırılması oluşturdu.

Tuzla olayından sonra polisin Kürtlerin yaşadığı gecekondu mahallelerini hedef yaptığı ve çok sayıda öğrenciyi gözaltına aldığı, burjuva basının sütunlarına bile yansıdı. İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir, bu operasyonlardan sonra şunları söylüyordu: "Teröristler hemşeri dayanışmasından yararlanmaktadır. Onların yanında barınıyorlar, eylemden sonra yine yakınlarının yanına dönüyorlar. Bunları saklayanlara sesleniyorum. Siz de hesap verirsiniz."

Menzir, aslında kitlelere yeni bir sürecin işaretlerini veriyor ve herkesin hedef alınacağını vurguluyordu. Artık devrimci ya da yurtsever hareketlere destek ve yardım sağlayan, yanından geçen, Kürt olan ya da düzen karşıtı düşüncelere sahip olan herkesin açıktan hedef ilan edildiğini belirtiyordu...

14 Şubat günü başbakanlık konutunda bir araya gelen koalisyon ortaklarının TMYT'nin esprisinde anlaştıkları ancak SHP'nin laiklikle ilgili hükmüne karşı olmayı sürdürmesi nedeniyle yine ortak bir görüş sağlayamadıkları açıklandı. Aynı gün SHP Merkez Yürütme Kurulu toplantısında konuşan Murat Karayalçın şunları söylüyordu: "Terörle mücadelenin dozunun ve kapsamının yükseltilmesinden yanayız, ancak düşünce suçunun bunun dışında tutulmasını gerekli görüyoruz."

Bu görüşmelerin anlaşmayla sonuçlanmaması üzerine Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, başbakanlık konutuna giderek Çiller'den bir an önce uzlaşma sağlamalarını istiyor. Ardından Demirel'in Çiller'e benzer "tavsiye"lerde bulunduğu açıklanıyor ve içişleri Bakanı Nahit Menteşe, Genelkurmay'ın sözcüsü gibi açıklamalar yapıyordu: "Genelkurmay, bu yasaya ihtiyaç duyuyor Ancak koalisyonda pürüzler var. Güreş, yasanın hakim ve savcılara büyük kolaylık sağlayacağı görüşünde..."

Tüm bu toplantı ve açıklamaların ardından Çankaya'da Güreş, Demirel, Çiller ve Menteşe'nin olduğu, Karayalçın'ın dışında tutulduğu bir zirve toplantısı gerçekleştirildi.

Genelkurmay Başkanı Güreş ve Cumhurbaşkanı Demirel, tasarının yasalaşması için özel çaba harcıyorlar...

Yasaya Neden Gerek Duyuluyor?

Terörle Mücadele Yasası'nda değişiklikler öngören yasa tasarısında temel olarak şu değişiklikler üzerinde duruluyor: "Terör örgütüne mensup olmasa dahi, örgüt adına veya örgüt adını kullanarak suç işleyenler de terör suçlusu sayılır ve örgüt mensupları gibi cezalandırılır. Örgüt veya örgüt mensuplarına yardım edenlere, bağışta bulunanlara, örgütle ilgili propaganda yapanlara, failleri başka bir suç oluştursa bile, ayrıca bir yıldan beş yıla kadar hapis ve iki yüz elli milyon liradan beş yüz milyon liraya kadar ağır para cezası ve suçların işlenmesinde bilerek ve isteyerek kullanılan her türlü nakil vasıtası ve malzemenin müsaderesine hükmolunur."

Basın yayın organı'an, dernek, vakıf, siyasi parti, sendika ve hatta şirketlerin "örgüte yardım ediyor, örgüt propagandası yapıyor" gerekçeleriyle şimdiki cezaların çok üzerinde cezalandırılması, polis ve diğer militarist kurumlarda çalışanların işkence ya da başka suçlardan tutuklanması halinde bu kuruluşların yani devletin bütçesinden kefaletle serbest bırakılacağı, işkence, cinayet gibi suçlardan hüküm giyenlerin cezaevlerinde rahat koşullarda barındırılacağı da tasarıda yer alıyor...

Mevcut Terörle Mücadele Yasası, "yasal dayanak" yapılarak sadece 1993 yılında, infazlarda 135, gözaltında kayıplarla 32, işkence sonucu 25, "faili malum kontrgerilla cinayetleri"nde 510 ve Kürdistan'daki saldırılarda 3500 kadar insan katledildi. Binlerce kişi yaralandı ve sakatlandı. Sayısı belli olmayacak kadar insana işkence yapıldı. Kürdistan'da sayısı 874'e varan köy insansızlaştırıldı. Kısacası terör, tüm azgınlığı ve pervasızlığıyla sürdü...

Peki yeni bir yasaya neden gerek duyuldu? Zaten terör "yasallığı" içinde sürdürülmüyor muydu? Hangi durum değişikliği nedeniyle özellikle Genelkurmay, ısrarla bu işin peşine düşüyordu?

Bu işin aslı yine oligarşinin sürekli demagojisini yaptığı, "halk desteği" konusuna dayanıyor. "Halk bunları desteklemiyor, devleti desteklıyor" diye tekrarlamasına rağmen, kendilerini bile inandırmayan devlet erkanı, artık "teröristler"leri halk desteğine sahip olduğunu, çıkarmak üzere olduğu yasayla itiraf ediyor. Ve daha önce özellikle aktif halk güçlerine karşı odaklanmış olan mevcut yasanın yerini, şimdi en geniş halk kitlelerini hedef alan, terörün şiddetini ve kapsamını genişleten bir yasa alıyor...

Böylece iki temel amacın "yasal olarak" uygulanması hedefleniyor. Birincisi, düzene karşı devrimci ya da yurtsever temelde mücadele eden hareketlerin halk desteğinin oldukça ağır cezalar uygulanarak ortadan kaldırılmasını sağlamak. Tüm devrimci ya da yurtsever düzen karşıtı basın-yayın organlarının, demokratik kitle örgütlerinin, sendikaların ve diğer kuruluşların çalışmalarını, en küçük ve keyfi gerekçelerle sona erdirmek. İkincisi ise halk hareketleriyle doğrudan ilişkisi olmayan, düzen içinde de olsa muhalif olan bütün kitle örgütlerini, kurum ve kuruluşları "hizaya getirmek"tir...

SHP'nin de doğrudan ortak ve sorumlu olduğu tüm bu olan bitenden, MGK'ya endekslenmelerden sonra "demokrasiye ara vermek" gibi ifadelerin kullanılıyor olması, kuşkusuz ikinci olarak söz edilen amaç nedeniyledir. Faşizmin önce komünist, sonra sosyalist eğilimliler, daha sonra sosyal demokratlar ve kendisinden olmayan herkes biçiminde formüle ettiği politikası SHP'tarafından kendilerinin de hedef tahtasına yaklaştırıldığı bir süreçte "anlaşılmaya" başlamıştır.

Oligarşi halkın devrimciler ve diğer halk güçleriyle bütünlüğünü ortadan kaldırmaya, aralarındaki kopmaz bağları terörün şiddetini artırarak ve kapsamını genişleterek koparmaya çalışıyor. "Hakim ve savcıların işlerini kolaylaştırarak" bütün halk güçlerini ve onlara destek veren halk kitlelerini cezaevlerine koyarak bitirmenin hazırlıklarını yapıyor.

Ama oligarşi bunu, açık cunta rejiminde de denemiş, başarılı olamamıştı. Kazanmak, devrimcilerin bu tür girişimlere, temelde düzenin kendisine karşı geliştirdikleri kararlı mücadelelerinden, en geniş halk kitlelerine düzene karşı aktif olarak savaşmayı öğretmelerinden geçiyor. Devrimci güçler oligarşinin bu tür planlarını boşa çıkararak, düzenin gerçek yüzünü silahlı- silahsız mücadele biçimleriyle teşhir ederek ve halk kitlelerini düzene karşı aktif olarak savaşacak şekilde örgütleyerek kazanacaklar.

Daha fazla bilinçle donanmalıyız

Ülkemizde sosyal, siyasal ve ekonomik kriz her geçen gün biraz daha derinleşiyor. Krizin derinleşmesi yıllara damgasını vurmuş olan suskunluk, edilgenlik ve depolitizasyonun adım adım kırılarak, kitlelerin hak alma mücadelesinde yerini alması, devrimci muhalefetin verdiği moral güç ve yol gösterici mesajlar, böyle bir süreçte kitleleri pasifize etmeye çalışan kurum ve kuruluşların gerçek yüzlerini açığa çıkartıyor.

Krizin derinleşmesi ve devrimci muhalefetin bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde güçlü gelenekler yaratarak yoluna devam etmesi gibi etkenler bir arada düşünüldüğünde, yaşadığımız sürecin devrimcilere yüklediği somut görevler tüm çıplaklığıyla ortaya çıkıyor. Giderek daha nitelikli bir mücadeleye doğru yöneltilmesi gereken kitlelere somut alternatifler sunarak, onları bilinçle donatmak... Kitlelerin umudu olmak, onları ekonomik, demokratik, siyasi mücadeleye seferber etmek görevi devrimcilerin güncel ve biricik görevleri arasında olduğu düşünüldüğünde, daha fazla bilinçlenmenin ve bilinçlendirmenin de önemi kendiliğinden ortaya çıkar. Sistemli ve bilinçli olmayan bir çalışma, ne denli iyi niyetli olursa olsun, ne kadar yoğun bir tempoyla çalıştırsa çalışılsın alınacak sonuç koskocaman bir hiç olur.

Kolektif-örgütlü çalışmayı tamamlayan, onu durgun, mekanik ve tekdüze bir çalışma olmaktan kurtararak her somut duruma göre zenginleştiren, geliştiren ve yeni açılımlara kavuşturan yaratıcılık için gerekli olan olmazsa olmaz koşullardan biri de her geçen gün biraz daha fazla öğrenmek ve öğretmektir. Yaratıcılık, verimlilik, üretkenlik, kavramak ve kavratmak güncel ve nihai hedeflerde başarıdan başarıya koşulması gibi kavramlar, önce kendimizden başlayarak içinde bulunduğumuz kolektif örgütlülüğü daha fazla geliştirip yetkinleştirmeyle doğrudan ilişkilidir. Bu ise, işe öncelikle herkesin kendinden başlamasını ve hiçbir zaman konumu ve niteliği ne olursa olsun, içinde bulunduğu durumla yetinmemeyi gerektirir. Bunun günlük yaşamımızdaki anlamı ise kendini sürekli yenilemekteki inat ve hırattır. İyi bir devrimci, taşıdığı sorumluluk ve devrime olan inancıyla her somut durumda doğruyu arayan, kendini belli kalıplarla sınırlamayan insandır. Yaratıcı bir tarzda sorunlara devrimci çözümler bularak mücadeleye daha çok katkıda bulunmak için kendimizi yetiştirmemiz bir zorunluluktur. Klasik deyimiyle daha hızlı ilerlemek ve daha hızlı koşabilmek için gerekli olan yaratıcılığa ulaşmarmızın önemli bir yolu da daha fazla bilinçle donanmaktır. Elbette burada daha fazla bilinç derken, yüzeydeki bir bilinci kastetmiyoruz. Sözünü ettiğimiz, kendi yaşamımızda içselleştirdiğimiz, irade eğitimi olarak algıladığımız, daha da ötesi nihai hedefimize varmak, sonuç alıcı olmak ilkesiyle özdeşleştirdiğimiz, düzenin çarpıklıklarına karşı koyma gücünü aldığımız, kendi yaşamımızı bu çarpıklıklara yer vermeyecek değer yargıları üzerine kurduğumuz, düzeni değiştirmekte bize ısrar ve inadımızda kaynaklık ve rehberlik eden bir bilinçtir.

Sözünü ettiğimiz bilinç, sadece "farkında olmakla yetinmeyi" değil, koskoca bir toplumu değiştirmek için bize gerekli olan yeni insan niteliğini kazanmayı ve kazandırmayı hedefleyen bir bilinçtir.

Sözünü ettiğimiz çürüyen, tükenen ama ayakta durmak için inat eden bir yapıyı yenisiyle değiştirmek, ondan daha inatçı, her şeyiyle mücadeleye motive olmuş insanları yaratacak olan bilinçtir.

Disiplinden yaratıcılığa, bürokratizmle mücadeleden üretkenliğe, sıradan insanlar olmamaktan siyasi eğitimi pratikle bütünleştirmeye, örgütleyebilmekten alışkanlıklarımızı yenmeye, programlı çalışmaktan olmazları olur kılmaya kadar pek çok faktör, işte ancak böylesi bir bilinç donanımıyla gerçekleştirilebilir.

Daha Fazla Bilinçli Olmak İçin Daha Çok Öğrenmeliyiz

Bizim için daha çok okumak, daha çok yazmak ve daha çok şey öğrenmek, sadece kendi bilgi haznesine hayrı dokunan insanların yaşam biçimini değil, siyasi eğitimi pratiğiyle kaynaştıran, bunları birbirinin ayrılmaz parçası haline getiren insanların yaşam biçimini ifade ediyor.

Konuşma, tartışma, olayları kavrayış ve yorumlayış biçiminden iş üretme kapasitesine kadar sıradan insan gibi davranmanın tahammül edilemeyecek bir yanlış olduğu açıktır. Bunun günlük pratiğimizdeki yürüyüşümüzü zorlaştıran etmenlerin başında geldiğini söylemek de mümkündür. Bunun da nedeni, çoğu kez yaşamımızda düşünce tembelliği gibi önemli gedikler açan öğrenme ve bilinçlenme konusundaki eksikliğimizdir. Unutmamalıyız ki, her gün yeni bir şeyler öğrenme coşkusu taşımayanlar, ne kendilerini yeterince geliştirerek sürece uyum sağlayabilirler, ne de bizim için vazgeçilmez bir önem taşıyan kitlelere öğretebilirler. Başka bir deyişle, böyle bir durum yerinde saymanın ötesine geçemez.

Her gün yeni bir şeyler öğrenme coşkusunu taşımayanlar, ne kendini geliştirerek sürece uyum sağlayabilir, ne de kitleleri bilinçlendirebilir. Gelişmeleri izleyen değil, olabilecek politik gelişmeleri öngörerek sürece doğru yöntemlerle ve sonuç alıcı bir tarzda müdahale edebilen insanlar olmak için öğrenmeliyiz.

Mücadelenin gerek duyduğu insanların yetiştirilmesi konusu her zaman büyük bir önem taşır. Zorlu görevler, bu görevlerin gerektirdiği özelliklerle donanmış insanlarla başarılabilir. Bunun için de her şeyden önce, hemfikir olunan ve mücadelenin tüm insanlarınca paylaşılan ortak özelliklere sahip olmak gerekldir. Bu ortak özelliklerin başında ise belli bir siyasi düşünce ve olgunluk gelir. Şüphesiz siyasi eğitim ve siyasi nitelik yalnızca teorik eğitim düzeyiyle ölçülen tek boyutlu bir olgu değildir. Siyasi eğitim açısından teorik bilgi önemli olmakla beraber, bu tek başına siyasi düzeyi ortaya koymaya yetmez. Kitabi bilgileri, devrimci tez ve kararları "inanılmaz" hafızasıyla tekrarlayan, bunları insanlara aktaran ülke sorunları üzerine bolca laf üreten nice insanın gerçek bir siyasi insan sayılamayacağını biliyoruz. Daha doğrusu, pratikten kopuk, mücadeleye hizmet etmeyen teorik eğitimin devrimci mücadele içerisinde hiçbir kıymeti harbiyesinin olmadığı gün gibi aşikardır. Pratik içinde yer almayan, mücadelenin önüne koyduğu sorunlar üzerinde kafa yormayan insanların gerçekleştireceği teorik eğitimin mücadelenin dışında soyut ve zevksiz, oku-ezberle-papağan gibi şaklı kısırdöngüsüne hapsolacağı açıktır. İşte bu yüzden de, teorik eğitimin değeri mücadelenin somut gerekleri göz önünde bulundurularak yapılan bir siyasi eğitim faaliyetiyle ölçülür. Ancak "siyasi bir insanın eğitileceği esas mekan devrimci pratiğin arenasıdır" deyip edilgen ve durağan bir tavır içine girmek de doğru değildir.

Evet, mücadelenin önümüze koyduğu sorunlar üzerinde kafa yormadan, bu sorunları aşmak için ısrarla çalışmadan kendimizi eğitmek olanaksızdır. Ama olanaksız olan bir şey daha vardır ki, o da teorik eğitimi kendi dışımızdan beklemektir. Böyle bir bekleyiş ya da ruh hali, özünde gökten inecek ayetleri beklemekten farksızdır. Burada gözden kaçırmamamız gereken en önemli halkalardan biri, kitlelerin mücadelesine daha enerjik, daha anlamlı ve daha başarılı bir şekilde katkıda bulunmak isteyen her insanın öğrenme konusundaki ısrarının gerekliliğidir. Teorik ve siyasi eğitimimizde asıl büyük için tek tek hepimizin duyarlılığına düştüğünü unutmamalıyız. Bu noktada toplu eğitim çalışmaları önemlidir. Ancak her insanın teorik ve siyasi eğitimi, sonuçta kendisinin disiplinli, bilinçli ve özverili çalışmasına bağlıdır.

Siyasi Niteliklerimizin Gelişmesi ve Siyasi Eğitimin Önemi

İstediğimiz kadar bilgili, becerikli, zeki ve hırslı olalım, sürecin temel özelliklerinin bağlı olduğu sorunları aşmak için somut müdahalelerde bulunamıyorsak, siyasi niteliklerimizin gelişmiş olduğundan söz edemeyiz. Gelişmeleri izleyen değil, olabilecek politik gelişmeleri öngörerek sürece doğru yöntemlerle ve sonuç alıcı bir tarzda müdahale edebilen insanları yetiştirmek, siyasi eğitim anlayışımızın temel noktası olmalıdır. Bir devrimci herkesten önce görme yeteneğini geliştirmek zorundadır. Belirlenen siyasal çizgiyi anlayıp, onu kendi öz çizgimiz olarak kavramak, pratiğe geçirmesini bilmek ve onu savunmaya ve onun için savaşmaya yetenekli insanlar olmak için siyasi-teorik eğitimimize önem vermeli, özen göstermeliyiz. Günü kurtarmak değil, yarını da düşünmek, adımlarımızı şaşırmamak, beklediğimiz sonuçları alabilmek istiyor ve bizim olayları sürüklememizi öngörüyorsak, okumaya, öğrenmeye yanı kendimizi geliştirmeye ciddi bir iş olarak bakmalıyız. Böyle bir çalışmaya bilinçli ya da bilinçsiz olarak boş vermek, aslında hovardaca cepten yemekten başka bir anlama gelmez. Kabul etmek zor gelse de, birçok şey aslında "bu kadar için gücün arasında fırsat mı var" demekle başlar. İlk bakışta oldukça masum görünen bu düşünce, gerçekte tehlikeli bir duyarsızlığın habercisidir. Kendi siyasi ve teorik eğitimine karşı duyarsız davranan birinin, halkı eğitmek ve duyarlı hale getirmek noktasında ne denli sorumluluk duyduğu ya da duyacağı da tartışılır. Ne kadar çok çalışıldığı değil, hangi nitelikte iş yapıldığı önemlidir. Bir işe öncelikle üzerinde düşünmekle başlanacağını akıldan çıkarmamalıyız. Üzerinde düşünülmeyen bir işten hayır gelmeyeceğini de... Düşünmek için ise, ufkumuzu ve bakış açımızı genişleten ve geliştiren şeyin eğitimimiz olduğunu da...

Aslında her birimiz, bulunduğumuz alanlarda, birimlerde örneğin bir yanıyla böyle bir eğitim faaliyeti içinde çıkardığımız çeşitli yayınlarımızın ne kadar ciddi olarak üzerinde durup durmadığımızı sorgulayarak işe başlamalıyız. Örneğin bir dergiyi, bir kitabı, bir broşürü ya da bir bülteni elimize aldığımızda, onu ne kadar coşkuyla, istekle ve heyecanla okuyor, satır satır tarıyor, eleştirel bir gözle bakarak elimize geçen yayınların daha nitelikli olması için düşünceler üretiyor ve bunların diğer insanlara ulaşması için ne kadar çaba gösteriyoruz. Bunları bir bir gözden geçirmeliyiz. Yayınlarımızın amacını, en geniş anlamıyla örgütlenmemize hizmet ettiğini göz önüne aldığımızda, bunların dışımızdaki insanlara da en iyi ve en yaygın biçimde ulaştırılmasının önemi daha bir anlaşılır. Ne "ekonomik güçlükler", ne "işlerin yoğunluğu", ne de insanların "ilgisizlik ve duyarsızlığı" gerekçe olmamalıdır. Eğer bunlar bu faaliyetlerimizin önünde engel olabiliyorsa, asıl sorunun bizden kaynaklandığını unutmamalıyız. Çünkü, devrimcilik bir anlamda OLMAZ'lara sır çevirmesini bilerek ve OLMAZ'ları OLUR kılmaktır. Yanıp yakıldığımız pek çok sorun üzerinde ciddi olarak düşünüldüğünde görülecektir ki, aslında başta öncelikle bizim kafamızda aşmamız gereken sorundur. İşe buradan başladığımızda, önemli bir mesafe kat ettiğimiz rahatlıkla görebiliriz. Bütün bunları gerçekleştirebilmek için pek çok yol ve yöntem geliştirebiliriz. Örneğin, yayınlarımıza karşı duyarlılık konusunda eksikler mi görüyoruz; hemen bunu aşmamızda bize yardımcı olacak toplantılar, tartışmalar düzenleyebiliriz. Gerekirse ev ev, kapı kapı dolaşıp insanlarla konuşabiliriz, tartışabiliriz, hatta okuma alışkanlığını geliştirmek için birlikte okuyabiliriz. Tabii bu örnekleri geliştirebilir ve zenginleştirebiliriz. Eğer koskoca bir ülke yönetimine aday olmanın mücadelesini veriyorsak, bu sorunlar hiç de aşılamayacak, içinden çıkılamayacak sorunlar değildir. Yeter ki, bu konudaki olumsuzluklara hoşgörü göstermeyelim, onları elimizin tersiyle silip atabilelim. ✪

Katliamlara rağmen Filistin halkı susmayacak

Siyonistler Yeni Katliamlar Peşinde

Filistin halkının tepkisine ve karşı çıkışına rağmen imzalanan Gazze-Eriha antlaşmasının nasıl hayata geçirileceği konusunda FKÖ ile İsrail arasındaki görüşmeler giderek çıkmaza girerken; 25 Şubat Cuma günü işgal altındaki El Halil kentinde bir siyonist katliam daha yaşandı. Hz. İbrahim Cami'nde Cuma namazı kılan Filistinlilerin üzerine açılan ateşle 63 Filistinli katledildi. Katliamda iki yüze yakın Filistinli de yaralandı.

Suçluların telaşı ile İsrail hükümeti tarafından katliamı yapanın fanatik bir siyonist yerleşimci olduğu açıklanırken, Batı Şeria'da katliamı protesto eden kitlelerin üzerine ateş açan İsrail askerleri 19 Filistinliyi daha katletmekten çekinmediler. Oysa gerek camide yaşanan katliam, gerekse kitleye açılan ateş katliamın organize olduğunu ve gerçek suçluları göstermeye yetiyordu. Çünkü işgal edilmiş topraklarda, El Halil'de, Nablus'ta, Ramallah'ta, Betlehem'de, Batı Şeria'da sokağa çıkma yasağı ilan edilen pek çok yerde gösteri yapan Filistinlilere ateş açan İsrail askerleri silahlandırılmış siyonist yerleşimcilerle yan yana devriye geziyorlar.

İşgal altındaki topraklarda yerleştirilmiş ve silahlandırılmış siyonistler de birçok Filistinli grup gibi emperyalizmin dayattığı "barış"a karşı çıkıyorlar. Hem bulundukları topraklardan çekilmek zorunda kalacakları korkusu, hem de yıllardır yetiştirildikleri siyonist politikaların etkisiyle, Filistinlilere yönelik saldırılarını katliam boyutuna çıkarmaktan çekinmiyorlar. Tabii yanlarında İsrail ordusunun da desteği olduğu halde.

Katliamın Sorumluları Teslimiyetçi Önderlik ve Siyonistlerdir

"Barış" umutlarıyla Filistin halkının mücadelesini engelleyen Arafat önderliğinin uzlaşma konusundaki son şansı da El Halil katliamıyla birlikte kaybolduu.

El Halil katliamı Filistinliler için ilk değil, son da olmayacak... Ama Filistin halkı haykırmaya devam edecek: "Zafere Kadar Devrim!"

Filistin halkının patlayan öfkesi karşısında duramayacağını anlayan Arafat, miman olduğu teslimiyetçi Gazze-Eriha antlaşmasını bir kenara koymak zorunda kaldı.

Katliamdan İsrail ordusunun sorumlu olduğu yönünde bir açıklama yapan Arafat, katliam için "Barış sürecini geriye döndürebilecek bir olay" derken, istemeyerek de olsa "Artık İsrail hükümetiyle tartışmanın bir anlamı kalmadığını" söylüyordu. BM'ye çağrı yapan Arafat, Güvenlik Konseyi'nden Filistin halkının güvenliğini sağlamasını istedi. ABD emperyalizminin yıllardır veto ederek engellediği birçok Güvenlik Konseyi kararı ve BM'nin Filistin halkının mücadelesine karşı duyarsızlığı ortadayken, Arafat'ın böyle bir talepte bulunmasının bir tek anlamı vardı: Filistin halkının özgücüne ve mücadele etme kararlılığına güvenmemek.

Arafat bunları söylerken, tüm bu gelişmelerin ve yaşanan katliamın tek sorumlusunun yalnızca siyonistler olmadığını, Arafat'ın da katliamın sorumlularından olduğu gerçeğini vurgulayanlar da vardı. Aralarında HAMAS ve FKDC'nin de olduğu pek çok grup bu gerçeğin altını çizerken, siyonistlerin saldırılarının artacağını vurgulayan açıklamalar yaptılar ve mücadele çağrılarını tekrarladılar.

Özellikle son aylarda antlaşmaya karşı çıkan Filistinli grupların eylemleri ve siyonistlerin Filistinlilere yönelik saldırıları sonucu gergin günlerin yaşandığı Batı Şeria ve Gazze'de son katliamla birlikte açık bir İntifada başladı. FKÖ üç günlük yas, HAMAS ise genel grev çağrısında bulundu. Diğer grupların da etkisiyle tüm okul ve dükkanlar kapandı. İşçiler çalışmadı. Her yerde kitlesel gösteriler yapılırken, siyonist hedeflere de üst üste saldırılar düzenlendi.

Filistinlilerle savaşmaktansa oyalamanın daha iyi olduğunu gören İsrail Başbakanı Rabin, ortaya çıkan gelişmeler üzerine büyük bir ikiyüzlülük sergiledi. Bir yandan siyonist yerleşmecileri daha etkin hale getirmek için özel politikalar üretirken, diğer yandan "Eylem iğrenç bir saldırıdır." şeklinde açıklamalar yaparken timsah gözyaşları döküyordu.

"Filistin Susmayacak... Dünya Halkları Susmayacak..."

Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği böyle diyordu katliamın olduğu 25 Şubat'ta yaptığı açıklamasında. Açıklamada suçluların emperyalistler, siyonistler ve teslimiyetçiler olduğu, ihanetin "barış" diye süslenmesinin Filistin'in kurtuluş mücadelesini boğmaya yetmeyeceği vurgulanıyordu.

"Acımız büyüktür. Katledilen Filistinli kardeşlerimiz, dünyanın dört bir yanında emperyalistlere, sömürücü ve zorbalara karşı halkların kurtuluş mücadelesinde toprağa düşen şehitlerimizdir.

Öfkemiz büyüktür. Bu katliam, emperyalistlerin ve siyonistlerin sayısız cinayetleri ve katliamlarına eklenen insanlık suçlarından biridir. Hiçbir özür, hiçbir lütuf işgalcilere, kan dökücülere karşı halkların öfkesini yatıştırmaya yetmeyecektir." denilen açıklama şöyle bitiyordu:

"Türkiye ve Kürdistan'da köyleri bombalayan, devrimcileri, anti-faşistleri sokak ortasında kurşunlayıp, emekçi mitinglerini kanla bastıran zorba el ile Filistinli kardeşlerimizin bedenlerine kurşun yağdıran el aynı eldir. Bu emperyalizmin halka, özgürlüğe ve insana düşman olan elidir.

Vatanımıza, topraklarımıza, kanımıza giren bu eli söküp atacağız.

Bedeli kavgamız, onuru şehitlerimiz, zaferi kurtuluşumuz olacaktır."

Avrupa Temsilciliği bunları söylerken, Sağmalcılar Cezaevi'ndeki Devrimci Sol tutsakları da yolladıkları mesajlarında El Halil'deki katliamı lanetlerken, Arafat önderliğinin bu katliamın suç ortağı olduğunu, ihanetin ve katliamın hesabının yine İntifadının yaratıcısı küçük generallerin ellerindeki taşlar ve silahlarla sorulacağını vurguladılar.

İYÖ-DER'li öğrenciler Filistin'de yaşanan katliamı protesto ettiler

Filistin'de onlarca insanın siyonistler tarafından katledilmesine üniversiteli gençlik sessiz kalmadı. Devrimci gençliğin enternasyonalist geleneğini sürdüren İYÖ-DER'li öğrenciler, 28 Şubat'ta yaptıkları forumda "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" sloganlarıyla ABD ve İsrail bayraklarını yakarak tepkilerini dile getirirken, "Direnen Filistin Kazanacak" sloganıyla Filistin halkının yanında olduklarını söylediler.

Bonn'da Arap Birliği işgal edildi

"Yaşasın Uluslararası Dayanışma"

Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği'nin, 25 Şubat günü İsrailli siyonistler tarafından gerçekleştirilen ve namaz kılan altmıştan fazla Filistinlinin şehit düştüğü, yüzlercesinin yaralandığı katliamı protesto eden açıklaması üç ayrı dilde yayınlandı ve Avrupa'da yayın bir şekilde dağıtıldı.

Halk kültür dernekleri de katliama tepki gösterdi. 26 Şubat'ta başta Almanya, Hollanda, İngiltere, Avusturya ve Fransa'daki halk kültür dernekleri başta olmak üzere, Avrupa çapında bütün derneklerde katliamı protesto eden Türkçe, Almanca, Hollandaca ve değişik dillerden sloganların yazılı olduğu pankartlar ve Filistin bayrakları asıldı. Tepkiler ertesi gün eyleme dönüşerek Almanya ve Hollanda'da yürüyüş ve işgal eylemleri gerçekleşti.

Almanya

Siyonist katliamı protesto etmek için 28 Şubat günü Almanya'nın başkenti Bonn'da bulunan Arap Birliği binası işgal edildi. FHKC, FKDC taraftarları ve Devrimci Sol Güçlerin gerçekleştirdiği işgal yaklaşık 70 kişiyle yapıldı. Genç, yaşlı, kadın ve çocuklarıyla Türkiyeli ve Filistinlileri birleştiren eylemde, Arapça ve Almanca "Filistin Kazanacak", "Kahrolsun Siyonist Katliam" yazılı pankartlar asıldı. Savaşan Filistin'e destek veren pankartlar Filistin ve Devrimci Sol bayraklarıyla süslendi. Alt kattaki duvara asılan büyük bir pankartta Almanca "Ortadoğu Emperyalizmin Dikensiz Gül Bahçesi Olmayacak" sloganı yazılıydı. Bahçede toplanan Devrimci Sol Güçler ve Filistinliler bayrak ve pankartları ellerinde, "Kahrolsun Siyonist Katliam", "Filistin Kazanacak", "Yaşasın Filistin", "Yaşasın Uluslararası Dayanışma" sloganlarını attılar.

Almanya'nın başkentinde yapılan eylemi basın ve Arap TV'leri görüntülerken, işgal sırasında Devrimci Sol Avrupa temsilciliği'nin katliamdan emperyalizmi ve siyonizmi sorumlu tutan Türkçe, Almanca bildirileri dağıtıldı.

Hollanda

Siyonist katliam 28 Şubat günü Hollanda'nın Amsterdam şehrinde yapılan bir mitingle protesto edildi.

Filistinlilerin de içinde olduğu bir komitece düzenlenen mitinge Hollanda Devrimci Sol Güçler de katıldı. Türkçe, Hollandaca, İngilizce ve Arapça "Filistin Halkı Kazanacak", "Siyonizme Hayır, Filistin'e Evet", "Yaşasın Filistin, Yaşasın İntifada", "Zafere Kadar Devrim" yazılı pankart ve dövizlerin taşındığı, sloganların atıldığı miting, Filistin şehitleri için yapılan saygı duruşuyla bitirildi. Ayrıca Devrimci Sol Güçler tarafından mitingde emperyalizme, faşizme, ırkçılığa ve siyonizme karşı mücadelenin birlikteliğini de vurgulayan sloganlar atıldı.

Avrupa genelinde yapılan açıklamalar ve protestolarla Devrimci Sol Güçler uluslararası dayanışmanın anlamını ve dayanışmaya verdikleri önemi bir kez daha ortaya koydular.

Kitleleri kazanmak,

Ülkemiz yeni bir seçimin arifesinde ve her seçim döneminde olduğu gibi "kitle çalışması"nın değişik yöntemlerine, ilginç örneklerine tanık olunuyor.

Caddeler hatta ara sokaklar bile yavaş yavaş afişlerle, bayraklarla donatılıyor, bildirilerle dağıtılıyor, ev toplantıları yapılıyor, iş, ruhsat, tapu vaat ediliyor, pirinç, şeker dolu fileler bırakılıyor evlere... Bütün bunlar kitlelerin oylarını "avlamak" için yapılıyor. Propaganda yöntemlerinin farklılıklarına rağmen, amaç kitleleri yanına çekmektir.

Yöntemler farklıdır gerçekten de. Ama hepsinde amaç kitleleri kazanmaktır. Çünkü bilinir ki her siyasi örgütlenme için taleplerinini, programlarını gerçekleştirmenin yolu buradan geçer.

Politika güçtür. Ve güç de bir yanıyla kitleselleşmektir. Bu yüzden, politika arenasında, politik çalışmanın ana hedeflerinden biri her zaman kitleleri kazanmak, kitleleri harekete geçirmek olmuştur. Muhtevaları ve biçimleri farklı olsa da burjuva partiler açısından da, devrimci örgütler açısından da bu hedef aynıdır.

Her siyasal örgütlenme için kitleleri kendi "yandaşı" haline getirmek ve onları alanlara getirerek, on binleri aynı taleple harekete geçirmek, kamuoyunu, devleti ya da bir başka kurumu etkilemek, toplumsal yapının şurasını ya da burasını, ya da tümünü değiştirmek sorunu vardır. Var olan düzeni korumak için de aynı şey geçerlidir. Ama özde kitlelerin hareket halinde olması, tarihin ileriye doğru akışının somut görüntüsüdür. Devrimlerin mimarları, Rusya'da kışlık saraya yürüyen, Çin'de "uzun yürüyüş"ü gerçekleştiren, Küba'da Sierra'ları aşan, ve Nikaragua'da zafer naralarıyla Managua'ya giren işte bu **"hareket halindeki"** kitlelerdir.

KİTLE ÇALIŞMASININ ÖZÜ DÖNÜŞTÜRMEKTİR

Bugün, milyarlar harcanarak düzenlenen şovlarla yığınları şu ya da bu ölçüde etkilemek, kendi mitinginde, gösterisinde toplayabiliyor. Medya aracılığıyla, olayların asıl önemli yanlarının, gerçek nedenlerinin değil de sansasyonal yanlarının belirleyici hale getirildiği bir toplumda bu "normal"dir. Ancak bu yine de tüm bu yapılanları "kitle çalışması" olarak tanımlanabileceği, tüm bunların kitle çalışması açısından başvurulabilir yol ve yöntemler olduğu ve politika adına "doğal" görülebileceği anlamına gelmiyor. Çünkü kitleleri yalanlarla, vaatlerle yanına çekmek -bu başarılsa bile- kitleleri örgütlemek anlamına gelmez. Devrimciler açısından kitleleri kazanma yöntemi, onların geri eğilimlerine, dejenere edilmiş yanlarına, kişiselgünlük çıkarlarına seslenmeyi değil; kitleleri bilinçsizliğin, onursuzluğun, bananeciliğin karanlığından çıkararak onlarla bütünleşmeyi esas alır. Bu, burjuva anlamdaki bir "kitle çalışması"yla devrimci kitle çalışmasının arasındaki farktır ve bu fark kitle çalışmasında biçimle öz arasındaki doğrudan ilişkinin de yansımasıdır.

Burjuva politikasında kitleleri kazanmak adına, her türlü yol ve yöntem mübahtır. Bu türden bir "kitle çalışması"nda biçimler de oyalama ve aldatmaca üzerine inşa edilmiştir. Her şey bir şovdur bu olmadığıdır. Bu yüzden de burjuvazi, kitleleri, ancak, aldatarak, yalanla, demagojiyle, rüşvetle ya da yüzyıllık geri gelenklerle örülmüş, dinci, şovenist bir "devlete bağlılık"la örgütleyebilmektedir.

Devrimci kitle çalışması bu noktada özüyle de biçimiyle de farklıdır. Farklı olmak zorundadır. Devrimci kitle çalışmasının biçimi, kitleleri devrime kazandırmak, kitleleri devrim için harekete geçirmek olan öze bağlı olmalı, bu özle çelişmemelidir. Kitlelerin geri yanlarına, yozlaştırılmış özelliklerine hitap eden kimi yöntemler bizi kısa sürede belli kesimlerle kucaklaştırabilir, ancak bu devrimci muhtevasıyla bir kitleselleşmeye denk düşmez. Kitle çalışması adına pragmatizmi yöntem haline getirmek uzun vadede yarar yerine zarar getirir.

Devrimciler halka, kitlelere kolay vaatlerde bulunmazlar. Sorunların çözümünün uzun ve sabırlı bir mücadeleden geçtiğini her koşulda açıkça ortaya koyarlar. Çünkü kitle çalışmasının bir yanı da zaten kitlelere bu bilinci taşıyabilmektir. Elbette devrimciler de vaatlerde bulunacaklardır. Ancak bu vaatlerin bizzat halkın kendisi tarafından gerçekleştirilebileceğini, böyle olması gerektiğini de belirterek....

Doğaldır ki her sınıf ve kişi, en genel anlamda mücadeleye çıkarları gereği katılır. Bu anlamda da devrimci kitle çalışması halkın çıkarlarının ortak olduğunu göstererek çıkarları bireyselleşen kolektifliğe dönüştürmeyi, devrimcilerin, geniş yığınların, çıkarları doğrultusunda mücadele ettiğini benimsetebilmeyi hedefler. Yani bu çalışmanın bir boyutunda kendimizi tanıtmak, oligarşinin mücadeleye, devrimlere ve devrimcilere ilişkin yarattığı yanılsamaları yıkarak, kendi gerçeğimizi halka ulaştırmak vardır.

KİTLELERİ TANIYORSAK ÖRGÜTLEYEBİLİRİZ

Kitleleri örgütleyebilmek, kitleleri tanımaktan, özelliklerini bilmekten geçer. Bu, kitle çalışmasının temel halkalarından biridir. Çünkü, kitle çalışması biçimi ve içeriği itibarıyla hitap ettiği kitleye göre değişecektir. Örneğin gençlik içinde yürütülecek kitle çalışmasıyla işçiler arasında yürütülecek bir kitle çalışması farklı olacaktır. Bu farklılık, alanlar açısından geçerli olduğu gibi, kitle çalışmasının üzerinde şekillenecği konular açısından da geçerlidir. Halkla işkence konusunda kuracağımız diyalogla, seçimler vesileisiyle kuracağımız ilişki farklıdır elbette.

Kitleleri tanırmak onların sorunlarına, günlük yaşamlarına, alışkanlıklarına ve değerlerine büyük ölçüde vakıf olmayı gerekli kılar. "Vakıf olmak" bir yanıyla da onların belli bir kesitte öne çıkan sorunlarını doğru algılayabilmek, hangi halkanın kitleleri harekete geçirebilme gücüne sahip olduğunu tespit edebilmektir. Bunun yolu, iyi bir gözlemci, iyi bir analizci olmaktan, ama esas olarak da kitlelerle doğrudan ilişkiden geçer. Örneğin, tüm pratik faaliyetlerimiz, eylemlerimiz, eğer çalışma alanımızdaki kitleyle kurulan **bire bir ilişkilerle** tamamlanmıyorsa, kitleleri örgütleme işinde önemli bir halka eksik bırakılmış demektir. Böylesi bir yöntem, sonuç vermeyecek bir "kitle çalışması" ortaya çıkarır.

Kitleleri tanımamanın, ya da onlarla doğrudan iç içe olmamanın doğal sonucu olarak kitlelerin sıradan görülen, ama günlük yaşamlarını her şeyden daha fazla etkileyen sorunlarını görememek, ya da görüp de küçümsemek ve onların yaşadığı sorunlara hiç de hitap etmeyen propaganda yöntemleriyle sorunu "sahiplenmek" ölü, verimsiz bir kitle çalışmasının klasik tablosudur.

On binlerce bildiri dağıtılan, duvarların yazılarla, afişlerle donatıldığı kampanyalar ve daha değişik biçimlerde yürütülen çalışmalar bizi yeni bir kitleye ulaştırmıyor ve bize kalıcı kitle ilişkileri bırakmadan bitebiliyorsa, bu noktada kaçınılmaz olarak eksikliklerden söz etmek gerekir. Kampanya boyunca ne kadar "etki" sağlamış, ne kadar sansasyon yaratmış olursak olalım, eğer bu etkinin içini siyasal muhtevasıyla tam olarak dolduramamış ve bu etkiyi perçinleyecek olan doğrudan ilişkinin adımlarını atamamışsak, özveriyle, cesaretle yaratılmış olan tüm o etki bir sabun köpüğünden farksız hale getirilmiş olacaktır.

Gelip geçici etkiler değil, kalıcı etki ve dolayısıyla ilişkiler hedef alınmalıdır. Bunun için de kitlelere seslendiğimiz, onların şu ya da bu konudaki tavırlarını yönlendirmek istediğimiz noktada, mesajlarımız onları, sorunları ve talepleriyle sarıp sarmalamalıdır. Ve bunu ancak onların duyduklarını duyarak, onların hissettiklerini hissederek başarabiliriz. Bu durumda ise düşülebilecek en büyük yanlış, halkın en ileri, en bilinçli kesiminin duygu ve düşüncelerini kitlelerin duygu ve düşüncelerinin yerine koymaktır. Bu noktada üretilecek politikaların, dile getirilecek sloganların kitlelerden uzakta kalması kaçınılmazdır.

KİTLELERİN ÖĞRETMENİ OLMAK İÇİN ÖNCE ÖĞRENCİSİ OLMALIYIZ

Kitlelerin nabzını tutmak ve bu nabzı esas alarak onlara kendi gerçeğimzi, devrim gerçeğini götürmek birbirini tamamlar. Kitle çalışmasındaki öğrenme-öğretme ilişkisinin zemini de budur.

Kitleleri kazanmak bir yerde kitlelerin yaratıcılığını, üretkenliğini devrim lehine harekete geçirmek demektir. Kitlelerin harekete geçen yaratıcılığı ve üretkenliği devrimci çalışma içindeki kadroların en iyi öğretmenlerinden biridir.

Yaşadığımız günlerden örnek verecek olursak, gündeme yerel seçimlerin oturduğu bir süreçte, kuşkusuz bu konu üzerinde şekillenen kitle çalışmasının bir parçası olarak, kitlelere yerel yönetimler konusunda da söyleyeceklerimiz, önereceklerimiz olacaktır. Böyle bir çalışmanın öncesinde devrimciler, neyi nasıl önereceğiz ve neyi nasıl hayata geçireceğiz sorularına da asgari bir yanıt bulmak zorundadırlar. Yalnızca seçimler için değil, gündeminizdeki her konuda soracağımız bir sorudur bu ve bu soruya yanıtın nasıl bulunacağı, kitle çalışmasında doğru ve yanlış yöntemler arasındaki sınır çizgilerinden birini belirler. Bu yanıt sürecin bütünü açısından kitlelerle birlikte verilmelidir. Kitlelerin kendi somutlukları içinde yaratıcılıklarını harekete geçirebilmek için bunun araçlarını, koşullarını yaratmak zorunludur.

Mahallenin, kentin şu ya da bu sorunu

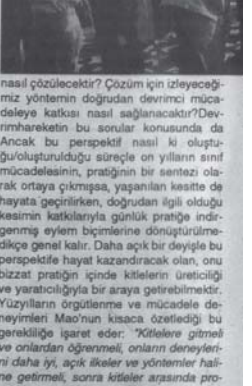

nasıl çözülecektir? Çözüm için izleyeceğimiz yöntemin doğrudan devrimci mücadeleye katkısı nasıl sağlanacaktır?Devrimhareketin bu sorular konusunda da Ancak bu perspektif nasıl ki oluştuğu/oluşturulduğu süreçle on yılların sınıf mücadelesinin, pratiğinin bir sentezi olarak ortaya çıkmışsa, yaşanılan kesitte de hayata geçirilirken, doğrudan ilgili olduğu kesimin katkılarıyla günlük pratiğe indirgenmiş eylem biçimlerine dönüştürülmedikçe genel kalır. Daha açık bir deyişle bu perspektife hayat kazandıracak olan, onu bizzat pratiğin içinde kitlelerin üreticiliği ve yaratıcılığıyla bir araya getirebilmektir. Yüzyılların örgütlenme ve mücadele deneyimleri Mao'nun kısaca özetlediği bu gerekliliğe işaret eder: *"Kitlelere gitmeli ve onlardan öğrenmeli, onların deneylerini daha iyi, açık ilkeler ve yöntemler haline getirmeli, sonra kitleler arasında propaganda yapmalı ve kendi sorunlarını çözebilmeleri için bu ilkeleri ve yöntemleri uygulamaya koymaya çalışmalı, kurtuluşlarına ve mutluluğa ulaşmalarına yardımcı olmalıyız."*

Açıktır ki devrimci hareketin politikalarını kitle eylemine çevirmek, kitleleri devrimci hareketin sloganları ve programıyla devrimci bir güç haline getirmek, politikaların sadece devrimci kadrolara değil, bununla birlikte geniş yığınlara da kavratılabilmesini gerektirir. Devrimcilerin öğretme ve önderlik kapasitesi işte bu noktada

kitle hareketini açığa çıkaracak bir rol üstlenir.

SEÇİMLER VE KİTLE ÇALIŞMASI

Daha önce de seçimlere ilişkin yazıda ortaya konulduğu gibi, gerek seçimlerin mevcut siyasal ortamdaki yeri, gerekse de subjektif koşullar nedeniyle Devrimci hareketin seçimlere yönelik bir çalışmaya çok geniş anlamda yoğunlaşması söz konusu değildir. Ancak seçim tavrımız ne olursa olsun, seçimlere hangi ölçüde enerji sarf ediyor olursak olalım, sonuçta kitle çalışmamızı bu kesitte belli sınırlar içinde seçim olayıyla çakıştırmak durumundayız. Çünkü birinci olarak kamuoyunun gündemini büyük ölçüde seçimler belirliyor. İkinci olarak, gündemi belirlemesinin ötesinde seçimler, kitle çalışması açısından ortamın "elverişli" hale dönüştüğü, politikaya ilginin arttığı dönemlerden biridir. Burada seçim odaklı bir çalışmaya hangi ölçüde yoğunlaştığımızdan ayrı olarak, en azından harcadığımız ve harcayacağımız enerjiden en yüksek verimi almak gibi bir sorunumuz da olmalıdır. Bu ise '94 yerel seçimlerinin mevcut süreçteki işlevini kavramayı ve diğer yandan da genel olarak kitle çalışmasını doğru bir biçimde ele almayı gerektirir.

Egemen sınıflar olağan dönemlerde kitleleri ne kadar politika dışında tutmaya çalışırlarsa çalışsınlar, seçim propagandalarını ve çalışmalarını ne ölçüde, apolitikleştirirlerse, ne kadar dejenere ederlerse etsinler, kitleleri seçim sandığına, yani politik bir tavır alışa çağırmak zorundadırlar. Seçim dönemleri işte bu yüzden belli bir politikleşmeye, politikanın daha geniş kesimlerde tartışmasına yol açar.

Burjuvazi özde apolitik bir toplumu tercih eder. Siyaset yapma hakkı ve ayrıcalığına yalnız kendisi sahip olmalıdır. Ancak sınıflar mücadelesi buna izin vermez. Burjuvazi, bu anlamda propagandasını bir yanıyla kitleleri gerçek anlamda politikadan uzaklaştırma doğrultusunda, diğer yandan da, gerçekte düzenin sonuçları olan kötülüklerin sorumluluğunu burjuva partilerine, politikacılarına yıkıp, düzeni aklamak doğrultusunda şekillendirir. Burjuvazinin propagandasının bu işlevi en iyi yerine getirebileceği süreç de seçimlerdir. Her şeyin, işsizliğin, pahalılığın, baskıların, sürgünlerin, işten atmaların sorumlusu şu ya da bu partidir. Onlar "kötü" yönetti ğ i için böyle olmuştur.

Ne var ki düzen partileri bunu yaparken her şeyden önce birbirlerini vuran sınırsız teşhir malzemesi dökülür politika sahnesine. Düzen partileri, halka karşı açılan savaşta ittifak halinde olsalar da, seçim gündeme geldiğinde birbirleriyle dalaşmaktan, birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya sermekten geri kalmazlar. Öte yandan yerine getirilmeyen "ceğiz-cağız"lara her gün bir yenisinin daha eklenmesi, düzen partilerinin kitlelerin gözünde objektif olarak güvenilirliklerini biraz daha yitirmelerine hizmet eder.

İşte tam da bu nokta, devrimcilerin kitle çalışmasının olması gereken, ayırt edici noktalarını ortaya çıkarır. Yine bu yazıda ağırlıkla üzerinde durduğumuz örneği devam ettirecek olursak; burjuvazinin yaşadığımız mahalledeki, kentimizdeki sorunlara ilişkin "biz çözeriz" vaatlerini, halkın bizzat bu sorunlar için bir araya gelmesini ifade eden taban örgütlenmeleriyle, halk komiteleriyle yanıtlamak devrimci alternatifi kitlelere götürmektir. Kitle çalışması, bu noktada, onlarla doğrudan ilişki içinde, çözümün örgütlenmekte, mücadele etmekte, egemen sınıflara örgütlü olmaktan aldığımız güçle taleplerimizi dayatmakta olduğunu göstermektir. Belli ölçülerde politikaya ilginin arttığı bu ortamda, kitle çalışması, doğrudan geleceğe yönelik projelerin, çoğu zaman dolaylı olarak tartışılan, göndermelerle propaganda edilen sosyalizmin, doğrudan propagandasını olanaklı kılar. Bu anlamda da böyle dönemlerde kitle çalışması, devrimci alternatifin her zamankinden daha fazla öne çıkarıldığı, kitlelerin, düzen partilerinin "vaat" ve "çözüm"leriyle devrimci alternatifi yan yana değerlendirebilecekleri bir nitelik kazanır.

Elbette bu çalışmadan kalıcı sonuçlar alabilmek, emekçileri sosyalizm alternatifine kazanabilmek, hemen her konuda olduğu gibi, bu konuda da kitle çalışmasının esasına ilişkin ilkeleri ne ölçüde yaşama geçirebildiğimize bağlı olacaktır.

KİTLELERE YABANCILAŞMAK

Kitle çalışmasının içi doğru bir biçimde doldurulamadığında, kitlelere yanlış yöntemlerle gidildiğinde bizi bekleyen kaçınılmaz bir sonuç vardır; *kitlelere yabancılaşmak*. Yanlış bir politika, yanlış tespit edilmiş bir güncel görev, yanlış bir eylem biçimi ve yanlış bir yöntem bizi şaşmaz bir biçimde bu sonuca götürecektir.

Bu sonuçla karşılaşmamak için hangi yanlışlardan uzak durmak gerekiyor. Mao şöyle yanıtlıyor bu soruyu: **"Dogmacılık, deneycilik, buyrukçuluk, kuyrukçuluk, sekterlik, bürokrasi ve eylemde kibirliliktir"**...

Bütün bu sözcüklerin her biri kitle çalışmasında içine düşülen en önemli yanılşları dile getiren kavramlardır.

Örneğin buyrukçuluk;

Buyrukçuluk her şeyden önce sabırsızlıktır. Uzun uzadıya emek sarfedilerek dönüştürme yerine kolaycılığın, sabırlı bir iknanın yerine "karar"ların konulduğu bir yanlış kitle çalışması yöntemidir. Kimse "kendi anladığı her şeyi kitlelerin de mutlaka aynı ölçüde, kendi çıkardıkları sonuçları çıkartacak tarzda anladığı" kanısına kapılmamalıdır. Bu, ancak kitlelerin içinde bulunularak, onların pratiğini sübjektivizme düşmeksizin değerlendirerek görülebilir. Kuyrukçuluk da aynı eksikliğin ters ucudur. Bu yanlışın sahipleri de kitlelerin gerçek durumunu kavramaksızın, onları değiştirmeyi düşünmeksizin, kitlelerin kendiliğinden yanını mutlaklaştırarak ürettiği politikalarıyla, eylemleriyle kitlelerin gerisinde kalırlar.

Örneğin bürokrasi;

Kitle ilişkilerinde, kitle faaliyetlerinde, eylemlerinde bürokrasi, gerçekte kitlelere güvensizliktir. Kolektivizmi, devrimci dinamizmi değil, bürokratlığı "özümsemiş" insanlar kitlelere güvenmez, onların üretkenliğine, yaratıcılıklarına inanmazlar. Bürokrat, doğrunun kendisiyle başlayıp, kendisiyle bittiğini düşünür.

Sekter, tüm kitle ilişkilerine onların nitelikterini ayırt etmeksizin aynı gözle bakacaktır. Ona göre herkes ya onun gözündeki en ideal konumda olacaktır ya da hiçbir şey. Devrim mücadelesinde herkesin farklı farklı katkılarının olabileceğini, devrimci hareketin bir halk hareketi olduğunu ve her nitelikteki insanı istihdam edebilme kapasitesine ulaşması gerektiğini kavramaz.

Deneyci, kendi dışındaki deneyleri, bilgileri yok sayar. Sanki kendinden önce hiç kimse kitle çalışması yapmamıştır. O, her şeyi "sıl baştan" yapar. Ve böyle yapmakla, kitle faaliyetine en büyük darbeyi vurur. Dogmacı bunun tersi bir çizgi izler, kitaplardan okuduğunu yaşam pratiğinde değerlendirerek zenginleştirmek yerine "öğrendiği" neyse onunla yetinir. O güne kadar kitle çalışması nasıl gidiyordu ise öyle devam edecektir. O da kitlelerle yabancılaşmanın bir başka duvanını yükseltmeye başlar.

Bütün bu yaklaşımların sonrasında bir de bakılır ki, kitle ilişkileri daralmış, varolanlarla ilişkiler yüzeyselleşmiştir. Kitlelerle yabancılaşmak, kitle çalışmasının önüne kendi dıktığımız bir barikattır. Politika üretimini, taktiklerin doğru belirlenmesini olanaksızlaştıracak bir eksikliktir bu. Doğru bir siyasi çizginin, doğru bir önderliğin yol gösterdiği ve sıralanan yanlışlardan uzak kalmayı başarabilen bir kitle çalışmasının önü ise alabildiğine açık demektir.

KİTLELERİ DÖNÜŞTÜRMEK İÇİN KENDİMİZİ YENİLEMELİYİZ

Unutmamalıyız ki, bizde ne varsa, halka onu taşıyabiliriz. Bizim kitleler nezdindeki görünümümüz, itibarımız, sunduğumuz sosyalizm alternatifinin benimsenip benimsenmemesini belirleyecek asıl etkenlerden biridir. Elbette sosyalist alternatifi sunarken, gündemimizde yerel seçimler varsa eğer, mevcut sistemde yerel yönetimleri devrimci açıdan nasıl biçimlendireceğimizi ve de sosyalizmde yerel yönetimlerin yerinin, rolünün nasıl olacağını ortaya koyacak, bunun teorik açılımlarını yapacağız. Ancak kitlelerin gözünde sosyalizm alternatifi eninde sonunda devrimcilerin bugünkü pratiğinde somutlaşacak, onlar üzerinde sınanacaktır. Sunduğumuz sosyalizm projesiyle bugünkü pratiğimiz arasında bir kıyaslama yapılacaktır. Kitlelerin güveni ya da güvensizliği işte bu kıyaslama üzerinde şekillenecektir.

Bu nedenledir ki, kitle çalışmasının odağında kitlelere bugünden örnek olabilen bir devrimci ilişkiler ağının oluşturulması vardır. Kitlelere, sosyalizmi kendi pratiğinde temsil eden, devrimci ilkeleri yaşamında içselleştirmiş insanlarla gitmenin avantajı, sistemin insanlara sunduğu maddi olanaklanın, rüşvetin, arpalıkların karşısına koyabileceğimiz tek değerdir... Devrimcilerin düzen partileri gibi filelerle yiyecek dağıtma olanakları yoktur; iş isteyene iş bulma olanağı da yoktur. Devrimciler bu yöntemlere gerek de duymazlar. Kitleleri örgütlemek için, yoksul emekçi halka bu "olanaklarla" değil, devrimcilerin dürüstlüğüyle, özünün-sözünün birliğiyle, ve "kendi elleriyle kuracakları" daha güzel bir dünya umuduyla giderler. Adaletleri, sömürüsüz bir toplumun programı ve onun özveriyle, cesaretle omuzlanan mücadelesiyle giderler kitlelere.

İşte bu nokta kitle çalışmasıyla kendimizi yenileme, dönüştürme, kitleleri kucaklayacak örnek kurumlaşmalar yaratme çabasının atbaşı gitmesi gerektiğini ortaya koyuyor. Açıktır ki, düzenin yozlaştırdığı, düşürdüğü insan tipine alternatif olarak yeni insanı, kitlelere, düzenin alışkanlıklarından koparak farklı bir yaşam biçimini hayata geçirebildiğimiz oranda taşıyabiliriz. Kolektivizmi, biz ne kadar özümsemişsek, kolektivizm bizim pratiğimizde, işleyişimizde, öncülük ettiğimiz kitle örgütlenmelerinde ne ölçüde varsa, bunu kitlesel faaliyetlere de o ölçüde taşıyabiliriz. Üretkenlik, yaratıcılık saflarımızda ne kadar yaygınsa, kitle ilişkilerinde de bunu o kadar yaratabiliriz... Örnekler çoğaltılabilir. Bütün bunlar kitle çalışmasının hem aji-tasyon-propaganda yanı açısından, hem de pratik yanı açısından son derece önemlidir. Bulunduğu alanda, dernekte, sendikada kolektivizmi özümsememiş, onun yöntemlerini geliştirmemiş bir yoldaşımın, yerel yönetimlerde kazanılacak bir mevzide kitlelerin katılımını yeterince sağlayamayacağı, devrimci yerel yönetim anlayışını yeterince hayata geçiremeyeceği açıktır.

Bürokratik alışkanlıklar, mücadeleyi aşağıdan yukarıya, yukarıdan aşağıya üretim ve denetim zenginliği içinde yürütmek yerine "talimat"larla iş görme alışkanlığı, her şeyi "bir yerlerden" bekleme alışkanlığı, bunlar kitle çalışmasının can düşmanlarıdırlar.

Halk kitleleri düzenden sanıldığının da ötesinde hoşnutsuzdurlar. "Düzen değişsin" vaat ederek güçlenen gericilik bunun kanıtıdır. Bu objektif koşulların varlığında kitlelere ulaşmakta, kitle ilişkilerini kalıcılaştırmaktaki eksikliklerimizi giderdiğimiz ölçüde devrimci düşüncenin kitleleri sarmaması ve kitlelerin devrimcileri kucaklamaması için hiçbir neden kalmayacaktır.

Önerdiklerimizle ve yaptıklarımızla kitlelere güven vermektir, bu noktada sorun. Mao'nun dediği gibi;

"...Kitlelerin, onların çıkarlarını temsil ettiğimize ve hayatlarımızın onların hayatlarına bağlı olduğuna inanmalarına yardımcı olmalıyız. Bu (karşı karşıya oldukları günlük) sorunlardan, öne sürdüğümüz daha yüksek görevlerin, devrimci savaş görevlerinin anlayışına yükselmelerine yardımcı olmalıyız ki, devrimi desteklesinler ve tüm ülkeye yayınlar, siyasal çağrılarımıza uysunlar ve devrim yolunda zafere kadar savaşsınlar.

nları dönüştürmektir

Kitleler... Sınıflar mücadelesinde adeta tılsımlı bir sözcük... Tılsımı çözmek, halka güvenmekten, inanmaktan, halkla iç içe, yan yana, gönül gönüle olmaktan ve doğru bir devrim stratejisinden geçiyor.

22 Şubat bir kez daha öğretti

Üretimden gelen gücümüzü disiplinli ve verimli kullanmalıyız

Ali BİNGÖL
(Bem-Sen 1 No'lu Şube Başkanı)

"13 Ocak'ın arkasından gelen 22 Şubat genel eylemi, kamu emekçilerinin üretilme dayanan gücünün siyasi iktidara geri adım attıracak niteliğe sahip olduğunu bir kez daha gösterdi. Ancak bu, 13 Ocak eyleminde olduğu kadar, 22 Şubat eyleminin de eksiksiz ve istenile n türden eylemler olduğu anlamını taşı mıyor. Hele hele 13 Ocak eylemlerinin yarattığı olumlu havadan sonra, kamu emekçilerinin 22 Şubat eyleminde daha disiplinli ve programlı çalışması gerekirken, eylem öncesi ve sonrası işkollarında kendiliğindencilik egemen olmuş, daha çok katılım sağlanan 22 Şubat eyleminde bu eksikliklerden dolayı yeterince kamuoyu yaratılamamıştır.

22 Şubat öncesine baktığımızda eylem kararının alınmasında öncelikle şu ned-enler rol oynamıştır. 13 Ocak eylemine kitlesel katılımın olması ve memurlara polis saldırısı sonucu kamuoyunun lehimize verdiği destek, genel seçimler nedeniyle memurların sendikal haklarının yasalaşabileceği yönündeki görüşlerin varlığı.

22 Şubat'ta genel eylem kararı alınmış olmasına rağmen, biraz da "hükümeti ürkütmeyelim" anlayışından dolayı olacak ki, bu eylemin iş bırakma mı, yoksa viziteye çıkma mı şeklinde olacağı konusunda ikirciklenmeler olmuş; kimi sendika viziteye çıkıp ortak basın açıklamasına gelmeyi düşünürken, kimi sadece basın açıklamasına gelmeyi, kimi de tamamen iş bırakmayı önermiştir. Biz BEM-SEN olarak tam gün iş bırakma yönünde ağırlığımızı koyduk. Ve düzenli yürüyüşlerle eylem yerine gidilmesini savunduk.

22 Şubat öncesi egemen olan kararsız ve önceki dönemlere göre daha geri olan bu tutumlar, eylem gününde kendini yine başıbozukluk şeklinde göstermiştir. Kimi yerde yürünürken, yürüyüşçülerin disiplin ve güvenliğini sağlama yönünde bir çalışma yapılmamış, Tüm Bel-Sen özellikle birlikte eylem yaptığımız sırada bundan kaçarak, kitlesini birkaç sloganla toplanma yerine adeta alelacele götürmüştür.

Genel eylemlerde eylemlerin kitleselliği kadar, disiplinlilik ve programlılık da öne çıkmalıdır...

Bütün bu ve benzeri gelişmelerden sonra, 22 Şubat'ın ardından İstanbul Kamu Çalışanları Platformu olarak yaptığımız değerlendirmede kısaca şu sonuçlar çıkarılmıştır: Ses düzeninin bozuk oluşu, teknik konuların eylem kararı alınırken yeterince konuşulmamış olması, kortej ve kitle güvenliğinin eksikliği, komitelerin kararlarına uyulmaması ve komiteni inisiyatifsiz davranması, katılımın 13 Ocak eylemine göre daha fazla olmasına karşın yeterince kamuoyu oluşturulmaması.

Adımlarımızı Kazanmak İçin Atmak Zorundayız

Kamu emekçilerinin gündemi sıcak olaylarla dolu. Hükümete tanıdığımız süre 1 Mart'ta doldu. Diğer yandan Moğultay en az on beş gündür sözde hazır olduğunu söylediği, sendika, grev ve toplu sözleşme yasa tasarısının Meclis'e ulaşmak üzere olduğunu söyleyerek, kamu emekçilerinin işgücü bu yönde yoğunlaştırmaya çalışıyor. Öyle ya da böyle haklarımızı kendi güç ve eylemlerimize dayalı olarak kazanacağımızın bilinciyle, yasa tasarısı TBMM'de görüşüleceği zaman orada olacağız. Taslak oluştururken bizim irademizi dışlayan hükümetin bu tutumuna karşı, oradaki gelişmelere kayıtsız kalmayıp, gelişmeleri sürekli takip edecek bir "kriz masası" oluşturacağız. Ancak yasa tasarısının Meclis'e gelmesini beklemek; bu konuda zorlayıcı bir girişimde bulunmamak, KÇP'nin önemli bir eksikliğidir. Grevli ve toplu sözleşmeli haklarımızı kazanmak, başından beri büyüterek geliştirdiğimiz mücadelede hep kısa vadeli hedefimiz oldu. Ancak buna rağmen kendi gücümüze ve kitlelere güvenerek, kendi kafamızda yarattığımız yasakları kırarak daha nitelikli ve radikal eylemlilik çizgisiyle mücadeleyi uzun soluklu olarak görmek gerektiği anlayışını da içimize sindirmeyi başardık. Bunun için 1990 yılından bu yana yılmadık, yorulmadık. Seçim manevraları dışında yeni "terör" yasası, özelleştirme programları mücadelemize daha sıkı sarılmamız gerekliliğini öğretiyor. Bu süreçte istediğimiz, grevli, toplu sözleşmeli bir yasanın çıkarılmasıdır. Bunun aksi ya da gerisinde bir sonuca da hazırlıklı olmalıyız.

Moğultay'ın ikiyüzlülüğü

Moğultay, generallerin izinde

1992'de generallerin hazırlıktığı çalışma yasalarıyla Çalışma Bakanı Mehmet Moğultay tarafından hazırlanan yeni yasa taslağında aynı katı hükümler şöyle:

- Grevin ertelendiği sürede taraflar arasında anlaşma sağlanmazsa yine Yüksek Hakem Kurulu'na gidilecek.
- Genel grev, dayanışma grevi ve işi yavaşlatma gibi eylemler yine yasadışı sayılacak.
- Grev sırasında işyeri önünde toplanmak yine yasak olacak.
- Savunma işyerleri, hastaneler, eğitim kurumları, su, elektrik, havagazı ve doğalgaz ile ilgili işler yine grev yasağı kapsamında kalacak.
- Grev sırasında iyeren stokları malların satmak amacıyla yine fabrikadan çıkarabilecek.
- Sendika yöneticisi olabilmek için yine 10 yıl çalışma zorunluluğu olacak.
- Sendikalar elde ettikleri gelirleri yine üyelerine dağıtamayacak.
- Siyasi iktidarlar yine 3 yılda bir sendikaları denetleyebilecekler.
- Grev kararının alınmasından sonra 60 gününü içinde greve gitmek uygulanması zorunluluğu yine sürecek.
- Sendikalar gelirleri arasında "grev fonu ödenitsi" adı altında bir gelir kalemine yine

"Memurlar yürüsün. Hatta memurların hak için yürüyor olması Türkiye'de demokrasi sınırları içinde çok şeyin değişebileceğini gösteriyor. Memurların daha fazla eylem yapmasından yanayım." Bir Çalışma Bakanı ve memurların "muhatabı" bir kişi olarak Mehmet Moğultay'ın bu sözleri Demirel'in "Yollar yürümekle aşınmaz" sözünü hatırlatıyor. Memurlar iş bırakırken, yürürken taleplerini görmezlikten gelen, bunun ötesinde "Ben bir bakanım, sorun Bakanlar Kurulu'nda düğümleniyor" diyerek sorumluluktan kaçan Moğultay, kamu emekçilerini oyalamaktadır. Moğultay'ın hazır olduğunu söylediği sendika, grev ve toplu sözleşme yasa taslağında kamu emekçilerinin iradesi yoktur. Oysa taslağı kamu emekçileriyle ortak hazırlayacağından dem vurmuştu. Henüz ne olduğu belli olmayan bu yasalar hazırlanırken 12 Eylül'ün yasaları temel alınmıştır. İşte burjuva basının bu konudaki yorumu.

KÇSP'den oy vermeme çağrısı

Siyasi iktidara 1 Mart'a kadar süre veren KÇSP, 3 Mart günü seçim tavrını açıkladı. KÇSP, "Grevli, toplu sözleşmeli bir yasal düzenleme yapmaya yanaşmayan; 12 Eylül hukukunu aratacak şekilde Anti-Terör Yasası, İller yasası gibi yeni baskı yasaları hazırlayan; halklar arasındaki düşmanlığı ve şovenizmi körükleyen, savaşı kışkırtan; insan hakları ihlallerini görmezden gelen siyasi partileri 27 Mart seçimlerinde oy gücümüzle cezalandıracağız, hesap soracağız" dediği açıklamasıyla tüm kamu çalışanlarını düzen partilerinden hesap sormaya çağırdı.

Adana Ener-Sen Şubesi Açıldı

Enerji Çalışanları Sendikası (Ener-Sen) 19 Şubat'ta Adana'da bir şube açtı. Açılış sırasında Ener-Sen Şube Başkanı Hasan Balıkçı bir konuşma yaptı. Balıkçı konuşmasında tek taraflı olarak ücretlerin belirlendiğini, göstermelik zamlar yapıldığını ve verilen zamların bir gecelik devaluasyonla geri alındığını belirterek, grevli-toplu sözleşmeli sendikal hakların kazanılması ve insanın toplum içerisinde özgür kişiliğini geliştirmesi, diğer insan haklarının elde edilmesi doğrultusundaki mücadelelerini sürdüreceklerini, kamu çalışanlarının bu doğrultuda başlattığı kavgada Ener-Sen'in dün olduğu gibi bugün de, yarın da yerini alacağını söyledi.

* * *

Tüm Haber-Sen Şube Başkanına Sürgün

Tüm Haber-Sen Eskişehir Şube Başkanı Temel Aras Sivas'a sürgün edildi. Temel Aras'ın sürgün edilmesini Eskişehir'deki kamu emekçileri çeşitli eylemlerle protesto ettiler. Kendisiyle görüştüğümüz Temel Aras bu konuda şunları söyledi: "Şu anda raporluyum. Bu sürenin sonunda ortaya çıkan duruma göre davranacağız. Gerekirse Sivas'a giderim, ama bu sürgünün durdurulması için kampanya başlattık. Türkiye'nin her yerinden SHP Genel Merkezine ve PTT Genel Müdürlüğü'ne, Eskişehir Bölge Müdürlüğü'ne fakslar çekildi. Bu sürgün sendikal mücadelemizi durdurmayacaktır. Bundan dolayı fiili bir iş bırakma yapmadık. Kendimizi Nisan ayındaki 'Özelleştirmeye Karşı Mücadele Kampanyası'na hazırlıyoruz."

* * *

Kocaeli Eğit-Sen 2. Olağan Kongresini Yaptı

12 Şubat'ta yapılan ve 181 deleganın katıldığı kongre Büyükşehir Belediyesi Sosyal Tesisleri'nde yapıldı.

Kongrelerin mücadelenin geçmişi ve geleceği açısından önemli bir platform olarak değerlendirilmesi gerekirken, Kocaeli Eğit-Sen kongresine bunun tam tersi bir hava hakimdi. Konuşmacıların konuşma sürelerinin kısıtlanması sendikanın faaliyetlerinin bile ortaya dökülmesini engelledi. Oldukça hareketsiz geçen kongrede "Demokratik Cephe" listesi seçimi kazandı.

* * *

Sağlık-Sen İzmir Şubesi Açılıyor

Sağlık Emekçileri Sendikası (Sağlık-Sen) İzmir'de yeni bir şube açıyor. İzmir'deki Sağlık-Sen'li sağlık emekçileri şimdiye kadar mücadelelerini bir komite aracılığıyla yürütüyordu. Sendikal hak mücadelesini sağlık emekçilerine daha geniş düzeyde mal etme düşüncesinde olan Sağlık-Sen'liler, şube açılışı için 25 Şubat'ta İzmir Valiliği'ne başvuru yaptılar. Bu işlemden sonra yasallaşan İzmir Sağlık-Sen Şubesi'nin açılışı önümüzdeki günlerde yapılacak.

Üniversite öğrencileri:

"Üniversitede polis istemiyoruz"

Polisi okullara çağırarak, yaşanan yoğun polis terörünün sorumluluğunu paylaşan üniversite yöneticileriyle öğrenciler arasındaki görüşmeler sürüyor.

İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü'nde polis terörüne karşı öğrencilerin rektörle görüşmesinden sonra, Marmara Üniversitesi öğrencileri de aynı taleple önce Dekan Yardımcısı, daha sonra da Rektör Yardımcısı ile görüştüler.

Marmara Üniversitesi Haydarpaşa Kampüsü'nde öğrenciler 23 Şubat günü polisin kantine gelerek bir öğrenciyi gözaltına almak istemesine rağmen, arkadaşlarını polise vermediler. Ertesi gün olay hakkında Hukuk Fakültesi Dekanı'yla görüşmek istediler. Dekan'ın yerinde bulunmaması üzerine, Dekan Yardımcısı Bülent Tahiroğlu ile görüşen öğrenciler, okullarında bulunan polisten rahatsızlık duyduklarını, polisin keyfi bir şekilde öğrenci gençliğe saldırdığını ve gün geçtikçe daha da pervasızlaştığını anlatarak polisi okullarında istediklerini söylediler. Polisi okula çağıranın Dekan değil, Rektörlük olduğunu belirten Dekan Yardımcısı, polisin okulda yaptıklarından haberi olmadığını(!) söyleyerek sorumluluktan kaçmaya çalıştı.

Öğrenciler bunun üzerine, 28 Şubat günü Rektörlüğe gittiler. Üç öğrenci temsilcisi Rektör Yardımcısıyla görüşürken, diğer öğrenciler dışarıda bekledi. Temsilciler polisin okuldan çekilmesini ve ayda bir kez öğrenci gençliğin temsilcilerinin kendisiyle görüşmesinin sağlanmasını istediler. Rektör Yardımcısı temsilci öğrencilere bu istekleriyle ilgileneceğini söyledi. Daha sonra Rektörlüğün önünde bir basın açıklaması yapan öğrenciler "Biz bugün genelde iktidarın baskıcı politikasını, özelde ise üniversitelerdeki polis işgalini protesto için bir araya geldik," dediler. Ayrıca açıklama sırasında MÜ'deki öğrenci derneklerinden AEFÖD, İFÖD, MÜHFÖD ve TEFDER'li öğrenciler "Üniversitelerde Polis İstemiyoruz" yazılı bir pankart açarak sloganlar attılar ve alkışlarla dağıldılar.

3 Mart günü ise İÜ Avcılar Kampusü Meslek Yüksek Okulu'nda seçimlerle ilgili asılan duvar gazetesini okuyan üç öğrenciye polis saldırdı. Ve duvar gazetesini yırttı. Daha sonra yemekhaneye giden beş öğrenciyi polis döverek gözaltına aldı. Arkadaşlarının gözaltına alınmasını protesto eden devrimci-demokrat öğrenciler dekan'ın görüşmeye çıktılar.

Dekan Ercan Artan kendisinin polise müdahale etme yetkisinin olmadığını, polisin istediği gibi okula girerek istediği öğrenciyi alabileceğini söyleyerek polisle işbirliğini açıkça gösterdi. Fakat arkadaşları gelene kadar odadan çıkmayacaklarını söyleyen öğrencilerin kararlı tutumu karşısında, öğrenciler aynı gün serbest bırakıldılar. Daha sonra bir forum yapan öğrenciler, polis-idare işbirliğini teşhir eden konuşmalar yaptılar.

Dayağa karşı imza kampanyası

Antakya (Mücadele)-Birçok lisede olduğu gibi, Reyhanlı Lisesi'nde de okul idaricileri öğrencileri dayak ve tehditlerle baskı altında tutmaya çalışıyor. Son olarak müdür yardımcısı ve matematik öğretmeni Mehmet Yiğitbaş tarafından Saadettin Ergin ve Ramis İlbaş adlı öğrenciler 15 Şubat günü copla dövüldü. Öğrenciler, olaydan bir gün sonra dövülme olayını kabullenemeyip tepkisel bir davranışla ay tüfekleriyle okula girip havaya ateş ettiler. Müdür yardımcılarının suç duyurusunda bulunması üzerine, ifadesi alınan öğrenciler okuldan uzaklaştırıldılar.

Müdür yardımcıları Mehmet Yiğitbaş ve Mustafa Ergeçer'in daha önce de birçok öğrenciyi dövdüğünü söyleyen DLMK'lı öğrenciler, özellikle yoksul ve demokrat öğrencilere öğretmenler tarafından şiddet uygulandığını belirttiler.

Müdür Yardımcısı Mehmet Yiğitbaş ile görüşmeye giden muhabirlerimiz Metin Altan ve Gülcan Sarıoğlu'nu Müdür Yardımcısı Mustafa Ergeçer karşıladı. Mehmet Yiğitbaş o anda okulda olmasına rağmen muhabirlerimizle görüşmeyerek okulu terk etti. Mustafa Ergeçer ise okulda dayak olaylarının yaşanmadığını ve öğrencilerin copla dövüldüğü iddiasının yalan olduğunu söyleyerek, bir daha okula gelmemeleri için muhabirlerimizi tehdit etti.

Öğrenciler ise Müdür Yardımcısı Mustafa Ergeçer'in olayları örtbas etmeye çalıştığını belirttiler ve arkadaşlarını okuldan atılmasını protesto etmek için imza kampanyası başlattılar.

■ ■ ■

Liseli DEV-GENÇ faşist saldırganı cezalandırdı

Vefa Poyraz Lisesi'nde 24 Şubat günü Harun adlı sivil faşist, demokrat bir öğrenciye sınıftan çıkarken omuz attı ve "Ben çıkarken yol vereceksin" diyerek tehdit etti. Çıkan tartışmada Harun adlı faşist öğrenci "ben sana gösteririm" gibi sözlerle öğrenciyi korkutmaya çalıştı. Diğer öğrenciler tarafından engellenen tartışmadan sonra, 15 kişilik faşist grup, demokrat öğrencinin çevresini şararak dövmeye başladılar. İki arkadaşının yardımıyla faşistlerin elinden kurtulan öğrenci, daha sonra minibüs duraklarında da bir kez daha dövülerek burnu kırıldı. Ertesi gün faşistleri cezalandırmak için okula gelen demokrat öğrencileri gören faşistler okuldan kaçtılar.

Faşistlerin öğrenci gençliğe pervasızca saldırmasına tavır alan Liseli Dev-Genç'liler, 28 Şubat günü tekrar Vefa Poyraz Lisesi'ne giderek saldırıları başlatan Harun adlı faşisti döverek cezalandırdılar. Diğer sivil faşistler ise Liseli Dev-Genç'lilerin geldiğini görünce, bir kez daha okuldan kaçtılar.

■ ■ ■

İskenderun İHD'de basın açıklaması

Antakya (Mücadele)-İskenderun'da lise öğrencileri gerici-faşist eğitime karşı 18 Şubat günü İHD İskenderun Şubesi'nde ortak bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasına İskenderun Lisesi, Cumhuriyet Lisesi, İstiklal Makzume Lisesi öğrencilerinin yanı sıra, İHD yöneticileri, DSP'den bir yönetici ve DEP İskenderun İlçe Yönetim Kurulu Üyesi Ahmet Şahan'ın da katıldı.

Öğrenciler açıklama sırasında "Eğitimde Fırsat Eşitsizliğine Hayır", "Yaşasın Liseli Gençliğin Örgütlü Mücadelesi", "Yaşasın Demokratik Lise Mücadelemiz" yazılı dövizler taşıdılar.

■ ■ ■

DLMK tanıtım kampanyası

Bursa'da DLMK'lı öğrenciler Kestel Endüstri Meslek Lisesi, Mimar Sinan Endüstri Meslek Lisesi, Ahmet Vefik Paşa Lisesi, Ticaret Lisesi, Ertuğrul Gazi Lisesi, Süleyman Çelebi Lisesi ve Nuri Erbek Lisesi'nde tanıtım kampanyası başlattılar. Kampanyanın yürüttüğüdü liselerde Demokratik Lise İçin Mücadele Komiteleri öğrencilere anlatırken, "Paralı Eğitime Son", "Liseliyiz Hakkıyız Kazanacağız", "Gerici-Yoz Eğitime Son" vb. DLMK imzalı birçok afiş de liselere asıldı.

Keyfi baskılara protesto

Ankara (Mücadele)-Rahşan Eren'in 23 Şubat günü Ankara Mutlu Mahallesi'nde yolda yürürken bir kez daha kaçırılmasını protesto eden AYÖ-DER'li ve DLMK'lı öğrenciler, Sosyalist Birlik Partisi Ankara İl Örgütü'nde 26 Şubat günü basın açıklaması yaptılar. "Susmak Onaylamaktır, Susmayacağız", "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Işkence ve İnfazlara Son", "Keyfi Gözaltılara Son" yazılı, AYÖ-DER ve DLMK imzalı dövizler taşıyan öğrenciler, tüm kamuoyunu keyfi gözaltılara tepki göstermeye çağırdılar.

"Kredili sistem çökmeye mahkumdur"

DLMK'lı öğrenciler kredili sistemin çarpıklıklarına karşı başlattıkları protesto eylemlerinin ardından, 26 Şubat günü kredili sistemi ve amaçlarını anlatan bir panel düzenlediler.

Petrol-İş Sendikası'nda düzenlenen panele DLMK'lı öğrenci Sinem Aydın, Devrimci Gençlik dergisi çalışanı Serap Topçu ve eğitimci A.Ekber Eroğlu konuşmacı olarak katıldılar.

Kredili sistemin okullardaki uygulamasından söz eden Sinem Aydın "Amerikan eğitim sisteminin bir kopyası olarak ülkemizde uygulanmaya çalışılan bu sistem, tüm eksiklikleriyle ortadadır. Bu uygulama yüzünden pek çok öğrenci sene kaybetti. Bu nedenle pek çoğunun aileleriyle arasında sorunlar çıktı. Bu yüzden bunalıma giren öğrenciler intihar girişimlerinde bulundular. Bizim yapmamız gereken ise yanlışlıklar karşısında susmamaktır. Ve bunu da ancak örgütlü bir mücadele ile yapabiliriz." dedi.

Petrol-İş sendikasında yapılan panelde kredili sistem tüm çarpıklığıyla ortaya konduu.

Bir eğitimci gözüyle kredili sistemi değerlendiren A.Ekber Eroğlu ise öğrenci merkezli bir eğitim sistemi olarak sunulan kredili sistemin böyle olmadığının çok kısa sürede ortaya çıktığını ve çökmeye mahkum olduğunu söyledi. Sistemi emekçi halka yönelmiş saldırının bir parçası olarak değerlendiren Serap Topçu ise "Kredili sistem paralı eğitimi, gerici-faşist eğitimi pekiştirmekten başka öğrencilere hiçbir şey getirmemiştir." diyerek örgütlü mücadele çağrısını bir kez daha yineledi.

Anti-demokratik iş yasalarına karşı mücadeleyi ertelemeyelim

"Yetki itirazı" çözümsüzlüktür

Bir süredir özellikle İstanbul belediye işçilerinin gündemini "yetki itirazı" sorunu oluşturdu, hala da oluşturmaya devam ediyor. 12 Eylül sonrası çalışma yasalarındaki anti-demokratikliklerden kaynaklı bu sorun, işçi sendikalarının olumsuz tutumuyla da işçi sınıfının çıkarlarını açıktan tehdit etmektedir.

Çalışma yasalarındaki anti-demokratikliği ve özellikle örgütlenmede ve toplu sözleşmede %10 işkolu, %50+1 işyeri barajının kaldırılması gerekliliğini başta Türk-İş, DİSK ve ilerici-demokrat işçiler her fırsatta yinelediler. Ancak özünde toplu sözleşme hakkı da dahil olmak üzere sendikal hakları ortadan kaldıran, işçiyi sendikadan uzaklaştırmayı amaçlayan bu yasaların kaldırılması için şimdiye kadar laftan öte bir şey yapılmadı.

Özellikle Türk-İş ağaları kendi dışlarında yeni örgütlenmeler oluşunca, hemen bu yasaları işçilere karşı kullanmaya başladılar. Ve örgütlenmede her türlü ayak oyununa başvuran bu sendika ağalarını kendi dışlarında örgütleyen DİSK'in elini kolunu bağlamak için yetki itirazında bulundular. Yetki itirazının nedeni ise DİSK'in "Naylon Üyeler"iydi. DİSK ise "yetki itirazını" ortadan kaldırmak için işçileri harekete geçirmek yerine mahkeme kapılarında çare aradı. Türk-İş'i itirazlarını geri almaları için ikna etmeye çalıştı. Bu gerçekleşmeyince "caydırıcı" olsun diye Türk-İş'in yetkisine bu kez kendisi itiraz davası açtı. Ve gelinen aşamada anti-demokratik çalışma yasalarından kaynaklanan bu uygulamalara karşı İstanbul belediye işçileri dışında ciddi bir tavır takınan olmadı. Belediye işçileri de bu konuda geç harekete geçtiler.

1992-94 toplu sözleşme döneminin bitimine birçok işkolundaki işçiler için ("tekstil, gıda...) sayılı günler kaldı. 21 Şubat'ta görülen davada, bilirkişinin belediye işkolunda Genel-İş'in 28 bin üyesi olduğunu bildirmesi üzerine, belediye işçileri için olay şimdilik çözümlenmiş görünüyor.

Aynı işkolunda birden fazla sendikanın olabilmesi, işçilerin kendi sendikasını özgürce seçebilmesi açısından gerekli bir uygulamadır. Ancak ülkemizde bunun yolu hem işkolu, hem işyeri barajı ve arkasından sendikalardan herhangi birinin yetkiye itiraz etmesiyle tıkanıyor. Bunun dışında %10 işkolu barajında örneğin 200 bin çalışanın bulunduğu bir işkolunda toplu sözleşme yapmak için en az 20 bin işçiyi örgütlemek gerekiyor. 19 bin 900 üyesi bulunan bir sendika ve üye işçiler bu haktan yararlanamıyorlar. Bunun örgütlenme ve toplu sözleşme hakkını açıkça ciğlayan, işçinin sendikalaşma hakkını gerileten bir yasa olduğu gün gibi ortadadır. Sorunun belediye işçileri açısından çözümlenmesi, "yetki itirazı" yoluyla toplu sözleşme hakkının fiilen gasp edilmesi tehlikesini ortadan kaldırmıyor. Çalışma Bakanlığı'nın her 6 ayda bir yayınladığı işkolu istatistikleri, sendikalara her 6 ayda bir "yetki itirazı" hakkı tanıyor. Bugün belediye işçilerini kilitleyen bu olay, yarın gıda, tekstil, deri işkolları başta olmak üzere tüm işkollarındaki işçilerin önüne dikilmek üzeredir. Ancak yarını beklemeden ve gu veya bu işkolu demeden bu anti-demokratik uygulamalara karşı mücadeleyi çok boyutlu olarak adım adım yükseltmekten başka yol yoktur. İşçiler bu konuda sendikalarını harekete geçmeye zorlamak yanında "yetki itirazı"nı bir yöntem olarak uygulayan sendikaları da teşhir edici olmalıdır. DİSK'in bu soruna karşı 22 Şubat'ta açıkladığı eylem kampanyasını, işçiler pasif düzeyden daha aktif noktalara çekmelidir.

Egemen sınıfların işçiler ve tüm emekçiler üzerinde yeni oyunlar tezgahlamaya çalıştığı günümüzde, böyle bir sorunla uğraşmak ve içinde boğulup kalmak işçi sınıfının sadece bugünkü değil, gelecekteki çıkarlarını da tehdit etmektedir.

Türk-İş ile DİSK'in yetki itirazı çekişmesi işverenlerin ekmeğine yağ sürüyor.

Belediye işçileri: "Haklarımızı alıncaya kadar alanları terk etmeyeceğiz"

23 Şubat'ta Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda toplanan Bağcılar, Güngören ve Bahçelievler belediye işçileri toplu sözleşmeden doğan alacakları için bir protesto eylemi yapmışlardı. İşçiler burada yaptıkları basın açıklamasında haklarımızı alıncaya kadar, belediye yönetimini protesto ederek, bu alandan ayrılmayacaklarını belirtmişlerdi. Ve 1 Mart'ta yeniden aynı yerde toplanarak alacaklarını istediler.

Bakırköy Deniz Otobüsleri İskelesi önünde toplanan yaklaşık 600 işçi taleplerini dile getirdiler. Bakırköy Özgürlük Meydanı'na kadar "Başkan İstifa", "Hırsız Ali Talip"y "İşçiler Meydanda Başkan Nerede?" sloganları atarak halktan dirençleri için destek istediler. Protesto eyleminde geniş güvenlik önlemi alan polis, işçilerin yürüyüşünü engellemek istedi. Ama işçilerin Özgürlük Meydanı'na kadar yürüme kararlılığı karşısında barikatları kaldıran polisin, sloganlarına alkışlı tempo tutulmasını istemesi işçiler tarafından kabul edilmeyerek sloganlar daha gür haykırıldı.

Bakırköy Özgürlük Meydanı'na gelen işçiler burada bir basın açıklaması yaptılar. Yapılan basın açıklamasında şu görüşlere yer verildi.

"Bizler bir hafta önce bu meydanda belediye yönetimine seslenmiştik. İşçilerin alacaklarını bugüne kadar vermediniz. Bundan sonra da böyle gider zannetmeyin demiştik. (...) Belediyelerin toplumdaki yerini biliyoruz. İyi bir belediyeci olmak, çalışanlara da önem vermektir. Şunu açık olarak ifade ediyoruz. Bizler ne sadaka, ne fazla şey istiyoruz. Bugüne kadar ödenmeyen ücretlerimizi istiyoruz. Aynı şeyleri çok ifade ettik. Bir daha seslenıyoruz. Sorun devam ederse, eylemlerimiz de devam edecektir. Belediye yönetimini bu sorunları çözmeye davet ediyoruz." dediler. Basın açıklamasından sonra haklıtıklarını dile getiren sloganlarını yeniden haykırarak eylemlerine son verdiler.

İşçiler haklarını alıncaya kadar Özgürlük Meydanı'nı terk etmemekte kararlılar. İkinci kez çıktıkları meydanda bu kararlılığı dile getirdiler.

Tofaş ve Renault işçileri "zorunlu" izne çıkarıldı

Oto sanayi patronları yaşadıkları krizin faturasını işçilere çıkartmaya çalışıyor.

Bursa'daki Tofaş ve Renault fabrikalarında çalışan 16 bin işçi, geçtiğimiz ayın ortasında "zorunlu" izne çıkartıldı. Ülkede otomobil satışlarının düştüğü ve depolarda gereğinden fazla stok bulunduğunu açıklayan işverenler "çare"yi, yine işçileri kapı dışarı etmekte görmeye başladılar. İşçileri önce 2 günlük ücretli izne ayıran işveren, arkasından senelik izinleri gündeme getirerek işçileri çalıştırmadı. Bu süreyi dolduran işçilere şimdi de bayram sonrası işe gelmeleri söylenmeye başlandı.

Otomobil patronlarının işçiler üzerindeki oyunları burada kalacağa da benzemiyor. Çünkü önümüzdeki dönemde işçilerin yeni toplu iş sözleşme görüşmeleri var. İşçilerin bu toplu sözleşmede ileri sürecekleri talepleri "ekonomik kriz" bahanesiyle kabule yanaşmayacak olan işveren, bunu işçi kıyımının bir gerekçesi olarak kullanacak.

İşverenin yapacağı bu kıyım karşısında işçilerin örgütlü bulunduğu Türk Metal-İş Sendikası da işçileri eylem ve direnişlere hazırlaması gerekirken, işverenle görüşerek satışlarını artırması için işçilerin seyyar birer temsilci gibi çalıştırılmasını isteyerek işverenle açık pazarlıklar yapmaktadır. İşten çıkartılma tedirginliğini yaşayan Tofaş ve Renault işçileri ise her şeye karşın böyle bir kıyım halinde işverenlerin direnen ve hak arayan işçileri karşısında bulacağını açıklıyorlar.

Bu da işçi sürgünü!

Kars Sarıkamış'ta Sümerbank'a bağlı ayakkabı fabrikasından geçtiğimiz günlerde 11 işçi değişik illere sürgün edildi.

Kars Valiliği ve Sarıkamış Ayakkabı Fabrikası müdürlünün işbirliği ile yapılan sürgünde işçilere, "Ya tazminatını alıp çıkacaksın, ya gönderilen yere gideceksin" denildi. İşçilerin üyesi bulunduğu Deri-İş Sendikası yetkilileri hiçbir yasal gerekçe gösterilmeden yapılan bu sürgünün altında yatan gerçek nedenin bu işçilerin sol görüşlü ve Kürt olmaları olduğunu söylediler.

Sarıkamış Ayakkabı Fabrikası'ndan sürgün edilen işçiler ve sürgün yerleri şöyle:

Necati Yıldız-Çanakkale Sentetik Deri İşletmesi, Yakup Akansel-Beykoz Deri ve Kundura Sanayii, Necmettin Ağın-Eskişehir Dokuma İşletmesi, M.Emin Buhut-Kayseri İplik Fabrikası, Zeki Buhut-Kayseri Bünyan Dokuma Fabrikası, Ziyaettin Balcı-İzmir Basma Fabrikası, Veysel Adak-Nevşehir İplik Fabrikası, Yaşar Kılıç-Salihli Valeks İşletmesi, İsmet Yalçınkaya-Bergama Hazır Giyim İşletmesi, Cumali Sallabış-Manisa Dokuma İşletmesi.

Kars Valisi ve Sarıkamış Ayakkabı Fabrikası Müdürü, emekçi düşmanlığında yeni bir çığır açtılar. Ya işsiz kal, ya sürgüne git!

Ceytaş direnişinde başarısız son

Adana (Mücadele)- Patronlar taşeronlaştırma, işçi kıyımı vb. yöntemlerle işçi sınıfının mücadelesini boğmaya çalışarak işçileri örgütsüz ve sendikasız bırakmayı amaçlamaktadır. Bu tür yollarla daha çok sömürü, daha çok kâr elde etmeyi ilke edinen işveren, işçiler içerisinde devrimci sendikal anlayışın da yeteri kadar kavranmaması iyice cesaretlendirmektedir. İşte Ceytaş işçilerinin 31 Ocak'ta başlattıkları fabrikayı işgal eylemleri de bu nedenlerden dolayı başarısızlıkla sonuçlandı. Önce "radikal" bir şekilde ortaya çıkan, daha sonra başarısızlıkla sonuçlanan Ceytaş işçilerinin direnişini değerlendirdiğimizde bunun nedenleri daha iyi anlaşılacaktır.

İşverenin baskılarına karşı yeni eylemlilikler hayata geçiremeyen Ceytaş işçileri, işverenin dayatmalarına boyun eğdiler.

Daha önce İş Bankası'na ait olan Ceytaş çelik fabrikası geçen yıl GIMTEKS adı altında bir firmaya satılmıştı. Ceytaş'ta '93 yılının Haziran ayında işveren "zarar ediyorum" gerekçesiyle 72 işçiyi tazminatlı olarak işten atmıştı. Bunun arkasında yatan gerçek ise işçilerine taşeron sistemini getirmekti. Bu kıyıma karşı Ceytaş işçileri ancak ufak çaplı tepkilerde bulundular. Sanendika Teksif'in de etkisiyle eylemler geliştirilememişti. İşçilerin o günkü kararsızlığı işvereni daha da pervasızlaştırdı. İşçiler üzerindeki baskıları artırdı ve işi, 31 Ocak'ta 600 işçiyi sokağa atmaya kadar götürdü. Ceytaş işvereninin "zarar ediyorum" gerekçesi, sadece bir yalandan ibaretti. Fabrikanın kapatılması önceden planlanmıştı. Önce elindeki stok pamuğu eritmeye başlamış, ardından daha ucuza Azerbaycan'dan pamuk getirtmiştir. İşgücü maliyetini en geri düzeye çekmek için de "zarar ediyorum" diyerek işçileri çıkarmıştı. Bunun yanında işveren, "3 gün içinde çıkışınızı almazlarsanız ihbar ve kıdem tazminatınızı alır, yoksa bir şey elde edemezsiniz" diyerek de işçilere gözdağı vermişti.

İşçilerin önce başlattıkları fabrika işgali ve bu süre içerisinde direniş komitesinin oluşturulması coşkulu bir şekilde gerçekleşmişti. Direniş komitesi, eylemi nasıl başarıya ulaştıracaklarına ilişkin belli bir program da oluşturdu. Ancak devrimci önderlikten yoksun olan veya bu konuda eksikliklerle dolu olan komite inisiyatifi tam olarak elde tutamadığı gibi, kazanma inancı ve bilincini de işçilere kavratamadı. Dolayısıyla eylem süresince dağınıklıklar ve kararsızlıklar yaşandı. İşverenin 19 Şubat'ta işçilere götürdüğü ihbar ve kıdem tazminatlarının ödenmesine ilişkin öneri karşısında işçiler bölündüler. 200 işçi bu şartları kabul etmeyerek Ceyhan'da bir yürüyüş yaptılar. Ancak çoğunluk kendilerine Mart ayının 25'inde verilecek paranın bir kısmını kabul ederek iş çıkışlarını imzalayınca diğer işçiler de buna uydu.

Ceytaş işçileri iş haklarının gaspına karşı eylerne geçmişlerdi. Tabii ücretlerine ilişkin hakları da önemliydi. Ancak işveren direnişi sırasında tartışmayı ihbar ve kıdem tazminatı noktasına çekerek direnişi orada boğdu. Bu başarısızlıkta sendikanın rolü büyüktü. Ancak başarısızlığın asıl nedeni devrimci önderlikten dolayısıyla inanç ve kararlıktan yoksunluktu. Bu nedenle direniş beklenenden daha erken ve istenilenlerin çok gerisinde biterken, işçilerin de işsiz kalmasıyla sonuçlandı...

İşçilerden kısa... kısa...

- **Zorunlu Tasarruf Fonu'nda biriken paralarının faizinin bir an önce ödenmesini isteyen işçiler Mersin'de eylem yaptılar. 22 Şubat'ta yapılan eylerne Petrol-İş, Kristal-İş ve Yol-İş Sendikalarının örgütlü olduğu Seda, Kromsan, Cam Sanayi, Ataş ve Karayolları işyerlerindeki işçiler katıldı. İşyerlerinde iş bırakan yaklaşık 1500 işçi buradan Mersin Ziraat Bankası'na giderek alacaklarının ödenmesi konusunda baskıda bulundular.**
- Mersin Belediyesi'nde çalışan 5000'e yakın işçi 28 Şubat'ta iş bırakma eylemi yaptılar. Toplu iş sözleşmesinden doğan ve 308 milyara ulaşan alacakları için başlattıkları eylem daha sonra süresiz iş bırakma şeklinde dönüştürüldü. Temizlik, Makine İkmal, Su İşleri ve diğer birimlerde çalışan işçiler ilk gün iş bırakma sırasında vezne önünde bekleme eylemi de yaptılar. Eylemlerini sürdüren işçiler her gün Makine İkmal Bölümü'nde toplanıyorlar.
- **İstanbul Maltepe Belediyesi'nin temizlik işlerini yapan taşeron şirket Tem-San işçileri, 4 aylık alacakları için 25 Şubat'ta iş bırakma eylemine geçtiler. İş bırakma eylemini 4 gün sürdüren 110 işçi, eylem sonucu birikmiş alacaklarını almayı başardılar. Tem-San İşçilerinin eylemi, taşeron şirketlerde çalışan İşçilerin her türlü zorluğa rağmen inançlı ve birlik halinde olduklarında istediklerini elde edebileceğine ilişkin olumlu bir örnek niteliğini taşıyor.**

"Küba ile dayanışma": Dayanışma ve fırsatçılık

Sömürgeci İspanya ve ABD'ye karşı yüz yıl önce başlatılan bağımsızlık savaşının ulusal kahramanı Jose Marti'yi anmak ve emperyalist kuşatma altında sosyalizm bayrağını yükseltmeye çalışan Küba halkıyla dayanışma amacıyla 23-27 Şubat tarihleri arasında İstanbul'da bir dizi etkinlik düzenlendi. Küba filmleri gösterisi, panel, sergi ve şölenden oluşan etkinliklerde, organizasyonda yer alanların, ilkesiz birlikteliklerl ve İşçi Partisi'nin geleneksel fırsatçı tutumları nedeniyle birçok olumsuzluk yaşandı.

68'liler Birliği Vakfı, Sosyalist İktidar Partisi, İşçi Partisi, Çağdaş Sinema Oyuncuları Derneği, İnsan Hakları Derneği ve Küba Büyükelçiliği tarafından düzenlenen etkinliklerin düzenleyicileri içerisinde yer alacağı açıklanan Ortaköy Kültür Merkezi çekilme kararı aldı. OKM, ihbarcı bir geleneğe ve karşı-devrimci bir çizgiye sahip olan İşçi Partisi'nin organizasyon içerisinde yer almasının, etkinliğin ilkelerine ve amacına ters düştüğü gerekçesiyle çekilme kararı aldığını açıkladı.

Atatürk Kültür Merkezi'nde açılan sergi ve film gösterilerinin ardından 24 Şubat günü "Küba Tarihi ve Güncel" konulu bir panel düzenlendi. Küba Komünist Partisi Merkez Komitesi Müsteşarı Teresita Trugillo, Küba Parlamentosu Başkanı ve Kültür Sendikası Başkanı Agustin Alegandro Delgadon ve Küba Büyükelçisi Jorge Castro'nun konuşmacı olarak katıldığı panele Devrim Komutanı ve Küba KP Merkez Komite Üyesi Julio Camacho Aquilera programda yer almasına rağmen katılmadı.

Trugiello, panelde yaptığı konuşmasında Küba devriminin halk nezdinde köklendiğini, özellikle kadınların ve gençlerin sürece en aktif biçimde katıldıklarını örnekleriyle anlattı ve "Devrimin sürekliliği, emperyalizm için büyük bir yenilgidir." dedi.

Küba Kültür Sendikası Başkanı ise konuşmasında dünya sosyalistlerinin ve Türkiyeli sosyalistlerin dayanışmasının önemi üzerinde durdu.

"Havana Geceleri" adıyla Caferağa Spor Salonu'nda düzenlenen gece ise salonun İşçi Partilller tarafından seçim bürosuna dönüştürülmesi nedeniyle enternasyonalist dayanışmaya yakışmayan görüntülere sahne oldu. Gecenin başlangıcında yaşanan bu olumsuzluklar nedeniyle SİP ve Küba heyeti salonu terk ettiler. Konuyla ilgili bir açıklama yapan SİP Genel Başkan Yardımcısı Kemal Okuyan "Perinçek'in partisi başından beri bu etkinliğe kendi damgalarının vurulması için inanılmaz bir çaba göstermiştir. Sosyalist İktidar Partisi, bir tartışma ortamı yaratmamak için bu türden çabaları son ana kadar görmezden gelmiştir. Ancak şenlikten hemen önce kendi pankartlarıyla ve bellerinde parti bayraklarıyla salona girmeleri, ardından da salona parti seçim ilanlarını yapıştırmaları SİP açısından kabul edilebilir sınırı fazlasıyla zorlamıştır." diyerek salonu terk etme gerekçelerini açıklarken, "Doğru olmayan, 20 yılı aşkın bir süredir belli bir davranış kalıbını varlık nedeni haline getiren Aydınlık geleneği ile aynı organizasyon içerisinde yer almamızdır. Hatamız bu olmuştur." sözleri ile Ortaköy Kültür Merkezi ile aynı tavrı almamalarının özeleştirisini veriyordu.

Emperyalizmin ablukasına ve ekonomik güçlüklerin ağırlığına rağmen devrimden bu yana sosyalizmi sıkı sıkıya sahiplenen Küba halkıyla dayanışma, aynı zamanda Türkiye'de yürütülen sosyalizm mücadelesini de savunmak ve sahiplenmektir. Küba halkıyla dayanışma Küba Bar'da içki içerek nostalji yapmak veya gerçek yüzünü gizlemek için arkasına sığınılacak bir perde aramak değildir.

Organizasyonda yer alanların bu tip yaklaşımlar içerisinde olması nedeniyle Kübalı sosyalistler kendilerini ancak sınırlı bir izleyiciye anlatabildiler. Ancak umarız Türkiyeli "sosyalistler" mücadelelerinde ilkeli davranmanın gerekliliğini anlamışlardır. Küba ile dayanışma ancak Türkiye'de sosyalizmi savunan, değerlerine sahip çıkanların ve emekçilerin katılımıyla anlamlı olacaktır.

Gaziosmanpaşa işçileri yürüdü

İstanbul'daki birçok belediye işçilerinin maaşlarını ödemiyor. İşçilerin maaşlarına el koyan belediyelerden birisi de Gaziosmanpaşa Belediyesi. İşçiler 7 aydır ödenmeyen maaşları için yine eylemdeydiler.

Gaziosmanpaşa Fen İşleri önünde 24 Şubat günü toplanan yaklaşık 900 işçi Gaziosmanpaşa Belediyesi'ne kadar "İşçiyiz Hakkımız Kazanacağız", "Hırsız Başkan İstemiyoruz", "İşçiler Burada Hırsızlar Nerede" vb. sloganları atarak yürüdüler. İşçiler burada yaptıkları konuşmalarda tasarruf fonlarının bankaya yatırılması gerektiği halde belediye yönetiminin bunu yapmadığını belirterek, aylıkların ödenmesi için paralarını bir an önce bankaya yatırmasını ya da direkt elden işçilere ödenmesini istediler. Protesto eyleminde bir konuşma yapan Belediye-İş 1 No'lu Şube Başkanı Adem Ustaoğlu bütün partilerin seçim zamanı işçileri arayıp sorduğunu, dirençlerinin başladığı günden bu yana hiçbir parti yetkilisinin kendilerine gelip sorunları hakkında görüşmediğini belirterek "Bütün partiler birbirine benziyor. Oy alma zamanı geldiğinde bizlerin yanından ayrılmıyorlar. Ne zaman işleri bitiyor, hepsi yanımızdan ayrılıyor." dedi.

Burjuva partilerinin vaadi değil; halk inisiyatiflerinin sesi:

"Sorunlarımızı biz çözeceğiz"

27 Mart seçimleri yaklaşıyor. Kentlerin alanlarından kenar mahallelere kadar her yerde burjuva partilerin hummalı bir pankart-afiş savaşı sürerken, neredeyse tüm adaylar vaatler yağdırmanın ötesinde hiçbir şey yapmak niyetinde değiller. Her aday "ben" diyor ve "ben çözerim", "bende keramet var" yaklaşımını ısrarla sürdürüyor. Halkın yıllardır alıştığı seçim çalışmalarının ötesinde, genelde değişen bir şey yok.

Oysa tüm bu kargaşa ve çıkar savaşının yanı başında burjuva partilerden umudunu kesmiş, büyük vaatlerle aldanmak yerine küçük zaferler için birlikte mücadeleye hazırlanan halk inisiyatifleri oluşturulmaya başlandı. İstanbul'da Nurtepe, Armutlu, Tarabyaüstü, Çağlayan, Esentepe başta olmak üzere, onu aşkın bölgede oluşturulan bu inisiyatifler kimi yerde "platform", kimi yerde "komite" olarak adlandırılırken, tek bir temel üzerinde yükselmeye çalışıyorlar: "Kararlara halkın doğrudan katılımı ve sorunların birlikte mücadele edilerek çözülebileceği düşüncesinden..."

Ne yerel, ne genel seçimler halkın hiçbir sorununa çözüm bulamaz. Halkın sorunlarının çözümü, halkın örgütlü mücadelesindedir.

Platformlar bölgedeki dürüst, demokrat, anti-faşist kişiler ve devrimciler yanında, halkın katılımlarla toplanıyor. Bölgenin ileri gelen, sevilen insanlarının platformlar içinde yer almasına önem verilirken, bölge halkının birlikte hareket etmesi, sorunların çözümü için birlikte mücadele edilmesi ve bu platformların halk komiteleri şeklinde kalıcı yapılara dönüştürülmesi çabası yoğunluk kazanıyor.

Bölgelerin bazılarında böyle bir çalışma seçimlerden çok önce düşünce olarak ortaya çıkıp ilk adımları atılmışken, genelde seçimlere yönelik bir biçimlenmeyle gelişiyorlar. Daha çok muhtar adaylarının belirlenmesi, bu yönde çalışma yürütülmesi, sorunların tespit edilerek gündeme getirilmesi platformların kısa dönemli faaliyetleri olacak..

Platformların düzenlediği halk toplantılarında muhtarlık için aday olacaklar ya da bölge halkının muhtar olmasını istediği kişiler hep birlikte tartışılarak belirleniyorlar. Aday sayısının teke düşürülmesi konusunda birçok bölgede yoğun bir çaba var ve tartışmalar yaşanıyor, sorunlar çıkıyor. Sorun çıkan bir-iki bölge dışında platformların desteklediği adaylar genelde teke düşürülmüş durumda. Bunun için ayrıca özel çaba da harcanmasının önemini bir halk toplantısından sonra görüştüğümüz yaşlı bir işçi şöyle anlattı bize: "Bölgede yobazlarla faşistler el ele verdiler. Biz hep birlikte olmazsak, muhtarlığı onlar alabilir. Belki çok önemli değil, ama göz göre göre faşistlere bırakmak doğru olmaz. Bu yüzden bizde de her kafadan bir ses çıkmamalı. Belki uzun sürecek, ama bu toplantılarda memleket-bölge ayrımına gitmeden, bu işi çözeceğiz. Kısacası hep beraber tartışıyoruz ve tek adayımız olacak, çünkü kazanmak için faşistlere karşı tek yumruk olacağız."

Platform çalışmaları içlerinde dönem dönem öne çıkan bölgecilik, hemşericilik gibi olumsuzluklar ve sürece damgasını vuran kendiliğindenciliğe rağmen, "Sorunlarımız birlikte mücadeleyle, ortak örgütlenmelerimizle çözülür" perspektifini hayata geçirecek komitelerin ilk adımları olmaları nedeniyle göz ardi edilmemesi gereken bir çaba olarak yorumlanmalıdır.

Esentepe Mahallesi Muhtar Adayı Hüseyin işeri:

"Mücadeleyi birlikte kucaklamak için aday oldum"

Mücadele: ***Mahallenizin sorunları hakkında bizi bilgilendirir misiniz?***

H.İşeri: *Esentepe neredeyse bir sürgün bölgesi, hemen hemen hiçbir resmi kuruluşun hizmeti tam olarak mahallemize gelmiyor. 5 bin hanenin olduğu bir mahallede bir ilkokul bile yok. Yazın toz, kışın çamur; ulaşım ise İstanbul'un tüm gecekondu bölgelerinde olduğu gibi bizim de temel sorunlarımızdan birisi. Mahalle iki ana bölgeden oluşuyor aslında. Bir kısmının da büyük oranda tapu sorunu çözülmüş, ama hizmet diye bir şey yok. Diğer kısım ise "yeşil alan" olarak gözüktüğü için, her an yıkım tehlikesi altında. Bunun dışında kanalizasyon, sağlık ocağı, su ve daha sayabileceğim onlarca eksiği olduğu gibi duruyor. Her iki bölge de birbirine benziyor, çok da farklı sayılmazlar. Fakat özellikle "yeşil alan" gözüken bölgede bulunan yaklaşık 2 bin hane var ki, bunlar sürekli olarak yıkım tehdidi altındalar. Devlet onlar için hizmetten çok tehdit anlamı taşıyor.*

Hüseyin İŞERİ

Mücadele: ***Tüm bu sorunların altından nasıl kalkabileceğinizi düşünüyorsunuz?***

H.İşeri: *Ben diğer düzen partilerinin adayları gibi "tüm sorunlarınızı iki ayda çözerim" diye vaatte bulunmuyorum. Çünkü sorunların pek çoğu kısa vadede çözülecek sorunlar değil. Biz halkla bütünleşmeden, halkla birlik olmadan ne sorun çözebileceğimizi ne de adımı atabileceğimizi sanmıyoruz. Ben tek başıma aday olmadım, 12 yıldır aynı bölgede oturan biri olarak komşularımın isteği üzerine birlikte çalışmak için, mücadeleyi birlikte kucaklamak için aday oldum.*

12 yıldır mahallenin tüm sorunları için mücadele ettim. Tek başına değil, örgütlü mücadeleyle güç oluncaağını bildiğim için, SULKAD'da çalıştım. Ancak bazı sorunların çözümünde yerel yönetimlerin özellikle de muhtarlığın özel bir işlevi olacağını düşündüğümüz için bu işe soyunduk. Ben vaatte bulunmuyor, tam tersine "Birlikte seçelim, birlikte yönetelim" diyorum. Yani herkese "sorunlara karşı örgütlenip mücadele edelim" çağrısında bulunuyorum.

Mücadele: ***Nasıl bir seçim kampanyası yürütüyorsunuz?***

H.İşeri: *Biz de diğer adaylar gibi pankartlar astık, tanıtım kartları ve bildiriler dağıttık, dağıtmaya da devam edeceğiz. Afiş, vb. kullanmayı da düşünüyoruz. Bunları herkes yapıyor, yalnız biz bu çalışmaları oluşturduğumuz komitelerle yapıyoruz. Bu komiteler demokrat, ilerici ve halkın güvenini kazanmış mahallemiz insanlarından oluşuyor. Oldukça geniş bir katılım sağladık, halkın her kesiminin birlikte hareket etmesini sağlayacak bir zemin oldu oluşturduğumuz komiteler. Seçimler için oluşmuş olsalar da, komitelerin kalıcılığının sağlanması konusunda mahalle halkıyla hemfikir olduk. Örgütlü yapıları işlerin daha hızlı, daha sonuç alıcı olduğunu bilen herkes bunu savunuyor. Oluşturacağımız kadın komisyonlarıyla ev ev çalışmalarımızı sürdürmeyi düşünüyoruz.*

Mücadele: ***Seçilirseniz, komiteler nasıl biçimlenecek?***

H.İşeri: *İlk olarak mahalle büyük olduğu için üç ana bölgeye ayırmayı ve her bölgede geniş halk toplantılarının sürekliliğini sağlayacak komitelerin oluşturulmasını hedefliyoruz. Komiteler her yasal prosedürde yerleri olmasalar da, muhtarlığın aldığı/alacağı kararlarda belirli bir yönlendiriciliğe sahip olmalı. Halk komitelerinin mahallelerden semtlere, hatta sokaklara kadar yaygınlaşmasını sağlarsak, katılımı en yaygın hale getirmiş olacağız. Böylesi bir duyarlılıkla hem örnek bir mahalle, hem de canlı bir dayanışmayı yaratmış oluruz. Şu an için yürüttüğümüz çalışma bu hedefin ilk adımları, ama bir kere başladık...*

Düzen partilerinin atağı

Ne kadar "oy" o kadar "tapu"

Her seçim döneminde olduğu gibi önümüzdeki yerel seçimler için de gecekondular burjuva partilerin propaganda aracı olarak kullanılıyor. Siyasi iktidardan tutalım da bağımsız adaylara kadar herkes vaatler yağdırıyor. Tapu verileceği, altyapı çalışmaları yapılacağı vb. söyleniyor. Bu vaatlere Emlak Kredi Bankası da katıldı. Ucuz konut kredisi vermekten tutun da "kira öder gibi ev sahibi olunacağından" dem vuruluyor. Öte yandan bunlar sağlanırken gecekondular yıkılıyor. İkiyüzlülüğün açığa çıkması için seçim sonrası vaatlerin yerine getirilip getirilmediğini beklemeye gerek yok artık. İkiyüzlülük vaatlerle birlikte yüzlerinden dökülüyor.

Düzen partileri alternatif programa sahip olmadıkları için insanların umutlarını, duygularını, beklentilerini oy uğruna sömürmeye devam ediyorlar. Ama emekçi halk kendi elleriyle yarattıklarına direnişlerle, mücadeleyle yanıt veriyor. "BİZ YARATTIK SİZE YIKTIRMAYACAĞIZ"

Direnişe Engellenen Yıkım

Yalova SHP Belediye Başkanı Cengiz Kaçal 11 Şubat günü 50 kadar polis ve zabıtayı yasal bir dayanağı olmadığı halde Yalova Çömlek Mahallesi'ne yıkıma gönderdi. Halkın olaydan habersiz olmasını fırsat bilen yıkım ekipleri ilk gecekonduya yerle bir ettiler. Sıra ikinci gecekonduya gelince ummadıkları bir manzarayla karşılaştılar. Mahalle sakinleri, kadınlar ve çocuklar ellerinde taş, sopa ve tuğlalarla yıkım ekiplerine karşı direnişe geçtiler. Ne pahasına olursa olsun barındıkları gecekondoları yıktırmayacaklardı. Ancak buna rağmen gecekondoların yıkılması için emir verildi. Yıkılacak gecekondunun içinde bir kadının olmasına karşın yıkımı durdurmadılar. Yıkımı sırasında yıkılan parçaların içeride bulunan kadının başına düşmesinden sonra yaralanan kadın ölümü göze alarak gecekondusunu terk etmedi.

Toplanan kalabalığın kararlı direnişi karşısında yıkım ekipleri geri çekilmek zorunda kaldılar. Yıkım esnasında bir kadın kafa travması, gecekondu sahibi bir kadın da şok geçirince gecekondu halkı tarafından hastaneye kaldırıldılar. Çömlek Mahallesi halkının kurtuluşu, emekçi halkın ancak kendi birliği ve mücadelesini yükseltmesiyle mümkün olacaktır.

"Can"la Yapılan Pazarlık

İzmir'in Çiğli ilçesinde bulunan 9 gecekondu 8 Şubat günü belediye ekipleri tarafından yıkıldı. Çiğli Dereağzı mevkiinde bulunan gecekondoları yıkmak için gelen ekipler dozerlerin yanaşamaması üzerine yıkımı balyozlarla gerçekleştirdiler. Yıkım sırasında Fikret Özkan adlı vatandaş yıkımı önlemek için eşi ve 5 çocuğu ile çatıya çıktı. Özkan yanında bulunan çocuklarını aşağıya atacağını söyleyerek 2 çocuğunu çatıdan aşağı sarkıttı.

Fikret Özkan'ın bu direnişi karşısında Çiğli Kaymakamı Mehmet Gürsoy devreye girerek Özkan'a 6 aylık kiranın verileceği ve iş bulunacağı sözü vermesi üzerine Özkan ailesi çatıdan aşağı indi.

Sabiha Doğan: "Şehit anası olduğum için işten atıldım"

Hasköy'de 26 Kasım günü polisin yaptığı baskında ise öğrencisi Selma Doğan ve İstanbul Dev-Genç Sorumlusu Erol Yalçı n katledilmişti. Hasköy'de katledilen Selma Doğan'ın annesi Sabiha Doğan, "Selma'nın annesi olduğu" için çalıştığı Marmara Bank Elmadağ şubesinden polisin işçiverene yaptığı baskılar sonucu işten atıldı. Sabiha Doğan 25 Şubat günü İHD'de TİYAD'lı ailelerle birlikte bir basın açıklaması yaptı. Konuşmasında "Polisin rahatsız olduğu şey benim niye Selma'nın annesi olduğumdu. Menzir ve çetesi kızımı katlettikleri yetmiyor gibi beni de işten attırarak oğlum Can'la birlikte açlığa ve sefalete itmeye çalışıyorlar. Bu baskılar beni ve oğlumu yıldırmayacak. Çünkü ben şehit anasıyım, bununla da gurur duyuyo rum." derken katliamlara karşı kimi çevrelerin duyarsızlığını da dile getirdi: "Burada benim gibi şehit ve tutsak aileleri dışında olması gereken insanlar yok, onları göremiyorum." Basın açıklamasından sonra Sabiha Doğan ve TİYAD'lı aileler Gazi Mezarlığı'nda bulunan devrim şehitlerini ziyaret ettiler.

Sabiha Doğan ziyarete gelen SHP'lilere "Benim yanıma SHP'li olarak değil, insan olarak gelin" dedi.

"Benim Yanıma SHP'li Olarak Gelmeyin"

Sabiha Doğan kızı katledildikten sonra hesap sormayı ve suskunluğu ilke edinenleri hareketlendirmeyi adeta kendine görev bildi. Israrla aradığı, defalarca duyarlı olmalarını istediği yerlerden birisi de ÇASOD (Çağdaş Sinema Oyuncuları Derneği) idi. Sabiha Doğan'ın çabaları sonucu ÇASOD üyesi Nur Sürer, SHP'nin Beyoğlu Belediye Başkan Adayı Halil Ergün ve belediye meclis aday üyeleri 26 Şubat günü Sabiha Doğan'ı evinde ziyaret ettiler.

Sabiha Doğan kendisini ziyaret eden Halil Ergün'e "Benim yanıma SHP'li olarak gelmeyin. Bir insan olarak gelin. Yapılan katliamlarda, kayıplarda, infazlarda iktidar ortağı olarak sizin de payınız var. Tüm bunlarda sizin de sorumluluğunuz var." dedi. Halil Ergün de ellerinden geleni yapmaya çalıştıklarını ama bu konuda daha fazla bir şey yapamayacaklarını belirterek, aşırı hareket etmeleri halinde partinin programına ters düşeceklerini(!) ifade etti.

Aslında içinde yer aldıkları partinin uyguladığı politikalara bakılırsa SHP'den aday olan bir insandan toplumsal sorunların çözümüne ilişkin fazla bir şeyi beklemek iyimserlik olur.

Kayıpların ve katliamların hesabı soruluyor

SHP Ankara İl Merkezi İşgal Edildi

Kayıplara ve katliamlara karşı İstanbul SHP il merkezinden sonra, Ankara SHP il merkezi de işgal edildi. Bu kez işgali gerçekleştirenler, daha önce on iki kez polis tarafından kaçırılıp kaybedilme tehdidiyle karşılaşan Rahşan Eren ve annesiydi. Altın Eren, kızının Yusuf Eriş'ler, Ali Efeoğlu'lar gibi kaybedilmemesi için kızıyla birlikte işgaldeydi. Ankara Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun da desteklediği işgal 2 Mart günü saat 15.00'te başladı. Parti binasının kapıları Rahşan ve Altın Eren tarafından kapatılarak içeriye kimse alınmadı. İşgalin talepleri camlara asılan "Gözaltında Kayıplara Son", "Ali Efeoğlu'nun Akıbeti Açıklansın", "Kayıpların Akıbeti Açıklansın" yazılı dövizlerle ve dördüncü kattaki parti binasının penceresinden basına ve halka duyuruldu.

Seçim dönemi olmasından dolayı SHP'li milletvekilleri telaşa kapıldılar. "Olayı çözümlemek" için harekete geçmekte geciktmediler.

Saat 16.30-17.00 sıralarında SHP milletvekillerinden Hilmi Yükseleri, Salman Kaya ve Mehmet Kerimoğlu il binasına gelerek Rahşan Eren'le görüşmek istediler. Yanlarında gelen sivil polisler bina dışına çıkıncaya kadar görüşme kabul edilmedi. Ancak daha sonra yapılan görüşmelerde milletvekillerine kayıplar ve özelde de Rahşan Eren'in defalarca kaçırılıp işkenceden geçirilmesi anlatıldı.

Ankara'da yayın yapan Coşku Radyosu da işgal sırasında Rahşan Eren'le canlı telefon bağlantısı kurdu. Telefon görüşmesi bir süre sonra kesterildi.

İşgalcilerin milletvekillerinden isteği İçişleri Bakanı ile görüşme sağlanması ve parti binasından çıktıklarında İstanbul'daki işgalcilerin akıbetine uğramamaları için Emniyet Müdürü ile görüşmeleriydi. milletvekillerinin teminat vermesi üzerine, milletvekilleri ile birlikte Rahşan Eren, Altın Eren ve ÖZGÜR-DER'li Fatma Çelik Meclis'e İçişleri Bakanı ile görüşmeye gittiler. İçişleri Bakanı Emniyet Müdürü ile görüştü ve Rahşan Eren'in bir daha gözaltına alınmayacağı teminatını verdi. Kayıplar içinse suç duyurusunda bulunacağını ve Meclis'e soru önergesi sunacağını söyledi. Rahşan Eren ve Haklar ve Özgürlükler Platformu üyelerinin gözaltına alınmayacağı teminatı alındıktan sonra Meclis'ten ayrıldılar ve işgal sona erdi.

İşgalden sonra görüştüğümüz Rahşan Eren, eylemin kayıp ve katliam gerçeğini kamuoyuna bir kez daha duyurduğunu, bundan sonra da kayıpların peşinde olacaklarını söyledi.

İmza Dilekçeleri Meclis'e Verildi

Ankara Özgür-Der'li aileler de gözaltında kaybedilmeleri protesto etmek amacıyla topladıkları imzaları TBMM İnsan Hakları Komisyonu'na ilettiler.

Düzenledikleri kampanya sonucu topladıkları 3000 imzayı 28 Şubat günü İnsan Hakları Komisyonu'na iletmek üzere gittikleri Meclis'in kapısında polisin engeli ile karşılaşan Özgür-Der'li aileler, engellemeye rağmen heyetin komisyon başkanı Sabri Yavuz ile görüşmesini sağladılar. Yavuz ise Erdoğan Şakar, Serhan Dehmen ve Ali Efeoğlu'ndan bilgileri olmadığını, diğer kayıpları ise araştırdıklarını söyledi. Özgür-Der'li aileler görüşmeden sonra Meclis kapısında bir basın açıklaması yaparak yetkililerin bir an önce kayıpların akıbetini açıklamasını istediler. Aileler alkışla tempo tutup Meclis'i terk ettiler.

Sivas'ta Basın Açıklaması

Ayrıca Sivas'ta Özgür-Der Girişim Komitesi, Emekçi Kadınlar Derneği, TÖDEF, DLMK, işçi ve memurlar yaptıkları basın açıklaması ile katliamları ve kayıpları protesto ettiler.

Uluslararası Af Örgütü'ne Başvuru

Kanada'da Devrimci Sol Güçler'den oluşan üç kişilik bir heyet, Ali Efeoğlu'yla ilgili gerekli dokümanlarla 14 Ocak günü Uluslararası Af Örgütü'ne başvurdu. Uluslararası Af Örgütü'nün harekete geçmesini isteyen heyet üyelerine, yetkililerin harekete geçtiği ve gelişmeleri takip ederek Londra ve Montreal bürolarının Türkiye'ye bir heyet gönderecekleri belirtildi.

Kısa... kısa... kısa...

Menzir'e soruşturma

İstanbul PERPA'da katledilen 5 devrimcinin ölümünden sorumlu olan İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir ve 22 polis hakkında Adalet Bakanlığı Şişli Cumhuriyet Savcılığının soruşturma açtığı bildirildi. Güpegündüz yüzlerce kişinin gözleri önünde ve yüzlerce işyerinin bulunduğu iş merkezinde gerçekleştirilen katliam için katledilenlerin yakınlarından Derviş Altun ve 13 arkadaşı Şişli Cumhuriyet Başsavcılığı'na başvurarak suç duyurusunda bulunmuşlardı. Bunun üzerine başlatılan soruşturmanın sürdüğü belirtildi.

PERPA katliamını gerçekleştiren infaz timleri ve Necdet Menzir hakkında açılan bu soruşturma göstermelik de olsa katliamcıların peşinin bırakılmadığının bir göstergesidir.

■ ■ ■

Emekçi Kadınlar Bülteni sahibi gözaltına alındı

Emekçi Kadınlar Bülteni sahibi ve Yazışleri Müdürü Cemile Yürümez 24 Şubat günü sabah saatlerinde Yeşilköy Havaalanı'nda polis tarafından gözaltına alınarak Terörle Mücadele Şubesi'ne götürüldü. Aynı gece evi polis tarafından basılan Cemile Yürümez'in eşi Emeğin Bayrağı Kartal Temsilcisi Kemal Yürümez de gözaltına alındı.

Avukatların yaptığı ilk başvurularda Cemile Yürümez ve Kemal Yürümez'in şubede olmadığı yanıtı verildi.

■ ■ ■

Ankara Özgür-Der'in kapatılmasına protesto

Ankara (Mücadele)- Özgür-Der'li aileler ve Halkın Hukuk Bürosu çalışanları 24 Şubat günü İHD Genel Merkezi'nde yaptıkları basın açıklamasıyla DKÖ'ler ve sosyalist basın üzerindeki baskıları kınadılar. Basın açıklamasında Ankara Özgür-Der'in kapatılmasının keyfiliği aştığı ve derneğin tüzüğünü onaylayan valiliğin yönetim kurulundan iki üyenin tutuklu olmasını gerekçe gösterdiği açıklandı. Açıklamada ayrıca "Halkın haklı mücadelesi başarıya ulaşacak, bu sömürü düzeni alt edilecektir" denildi. Basın açıklamasına katılan İHD Genel Sekreteri Hüsnü Öndül de baskıları kınadığını belirtti.

■ ■ ■

Çanakkale Cezaevi'nde baskılar yoğunlaştı

Çanakkale Cezaevi'nde bulunan siyasi tutsaklar kendilerine yönelik baskı ve hak gasplarının gündeme geldiğini ve Aydın Cezaevi'nden yeni atanan Müdür Mustafa Hepdoğru ve 2. Müdür İlhan Yavuz ile bu tür uygulamaların arttığını bildirdiler. Siyasi tutsakların ziyaretleri gasp edilerek avukat görüşleri engellenmeye çalışılıyor. Geçtiğimiz hafta basına bir açıklama yapan siyasi tutsaklar doğabilecek olaylardan müdürler birlikte 2. müdürün sorumlu olacağını belirtiler.

Bilmediği hiçbir şey yoktu

3-5 ay önce Nejdet'in de darbeci olduğunu öğrendiğimde ilk tepkim, "Zaten başka bir şey olmazdı. Darbeci olmasaydı şaşardım" olmuştu. Bunu, yüksek sesle söylemekten çekinmemiştim. Arkadaşlar da "Neden?" diye sorduklarında Nejdet'i tanıdığım kadarıyla anlattığımda bana hak vermişlerdi.

Beni böyle düşünmeye zorlayan neydi? Nejdet'i nereden ve nasıl tanımıştım?

Nejdet'i kamptan tanıyorum. Daha önceden tanımıyordum. Yani, ne şahsen, ne de giyaben tanıma "şansım" olmamıştı daha önceden.

Ancak '89'da şöyle bir olay olmuştu. Tünel çalışması yaptığımız bir gece 01:00 sıralarında tünelden çıkmış, yıkandıktan sonra yemekhane olarak kullandığımız yere gelmiştim. Yemem için hazırlanan şeyleri atıştırıp, çay içtikten sonra yatacaktım. Yemekhaneye geldiğimde Dayı ile Recai sohbet ediyorlardı. Ben önce özel bir şey konuşuyorlar sanıp girmek istemedim. Ancak Dayı beni görünce çağırdı. Recai ile sohbetini sürdürürken bana da "ne var ne yok" gibisinden tüneli soruyordu. Ben de kısaca durumu özetledikten sonra orada kalıp bir şeyler yemeye ve çay içmeye başladım.

Dayı ile Recai'nin sohbeti ise sürüyordu. Normal bir sohbetle başlamışlardı. Ama sonradan Dayı'nın ilgisi artmış gibiydi. Ve Recai'ye "ya demek öyle" deyip deyip sorular soruyordu. Sohbetten benim anladığım şuydu: 7-8 yıl önce Recai'nin sorumlu olduğu cezaevinde bir başkasının yaptığı üçkağıtçılıklardı söz konusu olan. Ben sözü geçen kişinin adı geçmediği için kim olduğunu anlayamamıştım. Ama Dayı arada bir bana da dönüp "Görüyor musun ne yapmış. Sanıyor ki bunun hesabı sorulmaz. Bilmiyorduk. Şimdi tesadüfen öğrendik ama bizde hiçbir şey gizli kalmaz. Bugün kandırılırız, 5 yıl, 10 yıl kandırılırız ama eninde sonunda gün ışığına çıkar ve hesabını sorarız" diyordu. Konuyu tam anlamamıştım, ama ne zaman, nerede, ne biçimde olduğunu az çok anlamıştım. Sözü edilen kişinin ismi de geçmediği için bunu da bilmiyordum.(*)

Bu olaydan yaklaşık 1.5 yıl sonra kampa geldim. Ortada henüz kamp yoktu. İnşa ediliyordu. Biz geldiğimizde 5-6 kişi vardı. Bizle beraber sayı 7-8'e çıkmıştı.

Nejdet de buradaydı. 15 gün içerisinde ne tip bir insan olduğu konusunda en küçük bir kuşkum kalmazken, Haydar'a da bu durumu anlattım. Hatta bu 15 gün içinde bu adamdan öyle bir bıkkınlık duymuştum ki, Haydar'a hemen ülkeye geri gitmek istediğimi bile söyledim.

O zamana kadar az çok birçok insan tanımıştım. Ama böylesine ilk kez tanık oluyordum. Haydar da "biliyoruz" vb. deyip geçiştirdi beni...

Bir kere korkunç ukala ve bilgiçli. Üzerinde bilgiçlik yapamayacağı, konuşamayacağı hiçbir şey yoktu! Fakat hesap etmediği, bunların bir kısmını bizim de bilebileceğimizdi. Resmen atıyordu. Bilgiçlik taslayıp kendine konum edinme sevdasındaydı. Kaç defa bu tür atma-yalan söylemesine tanık oldum. Yalancılığını yüzüne vurmayı ise onun gibi basitleşme ve çığlık olarak gördüğüm için susmayı yeğliyordum. (Kendisini leştirmediğim sanılmasın. Birçok ciddi konuşmama rağmen bir şey değişmedi. Hatta bunu Haydar'a söyledim.)

Örneğin; benim mesleğim olan bazı teknik konularda o kadar aleni yalanlar söylüyor, öylesine atıyordu ki, şaşıp kalıyordum.

Bilmediği hiçbir şey yoktu! Hiçbirimiz silahlar vb. üzerine eğitim görmediğimizden bir şey bilmiyorduk. Ancak vatandaş o konuda profesördü... "El bombasının içinde asit vardı, pim çekilince asit akıyordu vb. vb. Sonra patlama oluyordu..." Böyle bir şey yoktu ama o kendi mantık yürütme ve kurgularını öyle anlatıyordu ki, anlattığına kendi de inanıyordu!

Eğitim başladığında da bu bilgiçliğini sürdürdü. Eğitmenlere öyle sorular soruyordu ki, biz bile şaşıp kalıyorduk. "Mermi namludan çıktıktan sonra düz hattından sapıyordu. Mesela 100 m'de kaç santimetrelik sapma olurdu?" Eğitmen şaşırıyor, "Ne yapacaksın?" diye sormak zorunda kalıyordu. Ve kızıp "Hiç sapmaz, sen savaşçısın böyle zırva sorularla ne uğraşıyorsun?" demek zorunda kalıyordu.

Daha kötüsünü de yapıyordu. Eğitmenin biri "şöyle yatılır, şöyle kalkılır" diye anlatıyordu örneğin. Nejdet efendi diğer eğitmenin bu konudaki düşüncesini alıp aralarındaki çelişkiyi ortaya çıkarıp akıl sıra onları birbirine düşürmeye çalışıyordu. Ve bunu bazen bize rağmen yapıyordu da. Filistinli eğitmenlerimizin sırf bu yüzden moralleri bozuluyordu. Nejdet her şeyi bildiğinden onun öğrenmeye ihtiyacı yoktu. Musa abi ile bu durumun esprisini yapmaya başlamıştık. "Yakında eğitmenleri eğitir, eğitimi bitiririz" diyordu. "Herkesin bildiği kendine kalsın, hiçbir şey bilmiyormuş gibi eğitmenleri dinleyin" uyarısı yapılmak zorunda kalındı, sonunda... Ve kaç kez tekrarlandı bu uyarı... Çünkü artık ortada korkunç bir çığlık oluşuyordu. İnanamıyorduk bu kadarına. Hiç üzerine alınmayan hazret ukalalıklarını pişkin pişkin sürdürüyordu.

İşin garip tarafı şudur: Süleyman kampa geldiğinden üç gün sonra bana gelip "Nedir bu ukalalık, nasıl biri bu adam?" diye sorup, üç gün sonra Nejdet'in bilgiçliğine pes etmesiydi. Çok kızıyordu ona. Ve aleni olarak onu bozmaktan da çekinmiyordu. Ama tarihin garip cilvesi her ikisini de darbeci yaptı. Süleyman da karıştı birçok olumsuzluklar yaptı. Disipline gelemiyor, Musa abinin söylediklerini takmıyor, onun otoritesini sarsmaya kalkıyordu.

Bugünden geriye bakıldığında bu iki insanın sonunda darbeci olmasında şaşılacak bir yan bulmak gerçekten çok zor. Lübnan'a ilk gittiğim zamanlar Nejdet ile alışverişe giderdik. Onun araç kullanması beni müthiş rahatsız ederdi. Araç uçurumlardan uçacak gibi olur ya da her an kaza geçirecek duruma gelirdik. Adeta yalvarırdım normal kullan diye, o ise benim bu halimle alay eder dururdu. Ben ise bir daha onunla en küçük bir alışverişe gitmeyeceğim diye ant içer dururdum. Hala alışverişlerdeki sabırsızlığı beni çileden çıkarırdı. Lübnan'da bir şey alırken mutlaka pazarlık etmek gerekiyordu. 500 bin liralık bir fatura mı çıkardılar, 1-1.5 saat pazarlık etmek gerekiyordu. Sonunda tutar 200 bine hatta daha da aşağı inerdi. Arap kültürünün bir parçasıydı pazarlık etmek. Nejdet efendi ise sıkılır, "Ver parayı yeter" diye tuttururdu. Ben ise harcanan para hareketindir, halkımızın parasıdır, kendi kişisel paramız değil diye tutumlu, cimri davranmaya çalışırdım. Doğallıkla can sıkıcı bir durum doğardı. O ise har vurup harman savuran biri olurdu.

Korkunç popülist ve gevezeydi. Kısa süre sonra kim olduğunu kendisi deşifre etti. Baştan anlattığım, Dayı ile Recai arasında sözü edilen kişi olduğunu anlamak da zor olmadı. Her vesileyle katıldığı eylemleri anlatmaya kalkıyordu. Müdahale edilmese öyle anlatacaktı ki, yaşamının her anını öğrenecektik. Tabii ki bizi de deşmeye çalışmıyor değildi. Hele ilk zamanlar beni, neyi biliyorum, ben kimim, nasıl biriyim diye tartması, yoklamaları yok muydu! İnanılır gibi değildi. Aynı şeyi diğer insanlara da yapıyor, zayıf noktalarını bulmaya çalışıp, bu zayıflıkları ile alay etmesi, mavra konusu yapmaya çalışması çekilir şeyler değildi. Aslında bu tartma ve yoklamalarının nedeni insanları yıpratma amaçlıydı. Sonunda beni ve daha birçok insanı sinir küpü yapmakta gecikmedi. O ise pişkinliğini hep sürdürüyordu. Bu ise beni daha da çileden çıkarıyordu.

Eğitim başladığında spordan kaytarmakta ve spora karşı isyan bayrağı kaldırıp ilginç teorilerin üreticisi olmakta gecikmedi. 20 dakikalık spordan fazlasına ne gerek vardı? Rambo mu olacaktık? Onun zaten beli sakattı vb. vb. Sanki zorla askere getirilmişti de, kaytarmanın binbir çeşidi ile bizi kandırmaya çalışıyordu. Aynen TC ordusundaki askerlerin kaytarma mantığı vardı Nejdet'te... Yürüyüşe çıkılırdı, bir de bakmışız bizi meyve yiyor yürüyüş arında. Nejdet efendi meğerse tedarikli çıkmışmış yürüyüşe... Kimsenin aklına gelmeyen bu tür bireyci düşünceler onun aklına gelirdi. Mecburen yürüyüşler öncesinde uyarılır olduk.

En nihayet cezası geldi. Meğer sorgulanıyormuş ve hareket onu cezalandırdı. Hiçbirimiz neden cezalandırıldığını bilmiyorduk.

Sorgusunu hareket yapmıştı ve işte şimdi cezalandırıyordu, hepsi buydu. Kamp koşullarında verilebilecek en ağır cezalardan biri verilmişti. Silahı elinden alınmış ve mutlakçı yapılmıştı. Derslere de çıkmayacaktı.

Bu ceza ile dikkatimi şu çekti. İlk defa böyle bir şeyle karşılaşıyordum. Bana göre bu tür bir ceza alan birinin biraz ezik ve içine kapanık olması gerekirken, şaşılacak bir pişkinlik ve rahatlık içindeydi ki, ben ve diğer ttüm insanlar şaşkınlık içinde kalmıştık.

(*) Sözü edilen olay darbeci Nejdet'in tamamen paranoyak bir kafa yapısı ve karmaşık düşünceleri sonucu Recai'yi hizipçi ilan ederek hizip kurması ve bu doğrultuda bazı insanları yönlendirmek istemesidir.

İYÖ-DER'liler DEP'e yönelik baskıları protesto ettiler

"Devletin demokrasi oyunu tükendi"

Haklar ve Özgürlükler Platformu

Ankara Haklar ve Özgürlükler Platformu 2 Mart'ta DEP Genel Merkezinde bir basın toplantısı yaparak saldırıları protesto ettiğini açıkladı.

Yapılan konuşmada Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun düzen partilerine oy vermeyeceği, verilmemesi için de çalışma yapacağı belirtildi.

Ayrıca İstanbul Haklar ve Özgürlükler Platformu, Halkın Hukuk Bürosu ve çeşitli mahalli dernekler, sendikalar, sosyalist basın kuruluşları tarafından yapılan açıklamalarda da devletin DEP'e yönelik, keyfiliği, pervasızlığı protesto ederek, dokunulmazlıkların kaldırılmasına olumlu oy veren tüm milletvekillerinin, Meclis Genel Kurulu'na gelmeyerek kaçamak tavır sergileyen SHP'lilerin bunun tarihi sorumluluğundan kurtulamayacakları vurgulandı.

Ankara'da seçimi eylemleri

"Düzen partilerine karşı devrimci saflarda birleşelim

Devrimci Sol Güçler Ankara'da, özellikle gecekondu bölgelerinde seçimlere yönelik çalışmalarını sürdürüyorlar.

21 Şubat'ta Dikmen'de, 22 Şubat'ta Sokullu'da seçimleri protesto için kuşlamalar yapıldı. Ayrıca 23 Şubat'ta da Öveçler'de düzen partilerini teşhir etmeye yönelik Devrimci Sol Güçler imzalı yazılamalar yapıldı.

23 Şubat'ta Öveçler ve Balgat'ta, 27 Şubat'ta Dikmen'de, 1 Mart'ta Sokullu ve Hürriyet caddelerinde esas olarak "Düzen Partilerine Karşı Devrimci Saflarda Birleşelim", "Düzen Partilerine Oy Yok", "Halkın Kurtuluşunu Yine Halkın Örgütlü Gücü Devrimciler Sağlayacaktır" şiarlarının öne çıkarıldığı bildiri ve kuşlamalar yaygın bir şekilde dağıtıldı. Hasköy'de de 24 Şubat'ta ve 1 Mart'ta Hasköy Yıldıztepe Polis Karakolu önü de içinde olmak üzere semtin çeşitli yerlerinde kuşlamalar yapıldı.

9. SÜTUN

Çözüm birlikte mücadele

Burjuva basın son günlerde yine demokrasi ve Atatürkçülük nutuklarına sıkı sıkıya sarıldı. Bir yandan DEP'e diğer yandan ise Hasan Mezarcı'ya karşı yürütülen kampanya sayesinde Atatürk ve demokrasi yeniden medyanın "yükselen değerleri" arasına girdi.

Mecliya patronlarının demokrasiden ne anladığını bugüne kadar yaşadığımız birçok olayda gördük. Demokrasi sadece onların çıkarları söz konusu olduğu zaman gündeme gelecek bir kavramdır. Ancak kendilerine zarar gelmediği sürece, olaylara at gözlüğü ile baktıkları için demokrasinin varlığından söz etmeye gerek yoktur. İnsanlar sokak ortasında katledilirken, köyler boşaltılıp yakılırken, demokrasinin esamesi bile okunmaz. İnter Star kapatıldığında uygulamaların anti-demokratik, HBB muhabirleri tutuklandığında ise yasaların çağdışı olduğu hatırlanır. Özel radyolar kapatılınca "acil demokrasi" istenir. Medya patronlarının " demokrasi mücadelesinin" sınırları böyle çizilmiştir. Atatürkçülük ise, "belki bir gün lazım olur" diye naftalinlenerek sandığa konulan bir giyecek gibidir. İşe yarayacağı zaman ortaya çıkartılır, durumu kurtardıktan sonra ise yeniden yerine konulur. Egemenler ülkede yaşanan olayları perdelemek için suni gündemler yaratıyorlar, medya ise hemen yaratılan suni gündemleri halkın önüne koyuyor. Böylelikle emekçi halkın talepleri hasıralı edilmeye ve toplumsal muhalefet başka yöne çekilmeye çalışılıyor.

Çıkarları diğer emekçi halktan ayrı olmayan basın emekçileri de yaratılan suni gündemlerin peşinde koşmaktan, kendi sorunlarına sahip çıkamıyor. Basın emekçilerinin yarattığı kendi örgütlülüklerinin zayıf olması ve yıllardır süregelen Babıali gelenekleri nedeniyle sorunlarını ve tepkilerini dile getiremiyorlar. Son dönemde Çağdaş Gazeteciler Derneği'nin çabalarıyla çıkan ses ise basın emekçilerini harekete geçirmeye yetmemektedir. Gazete ve televizyonlarda gerçekleştirilen sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma ve işten çıkartmalar karşısında tavır alamamaktadırlar. Basına yönelik baskılar karşısında ise iyi niyetli söylemlerden öteye gidilememektedir.

Basın emekçilerinin içinde bulunduğu durumun en temel nedenlerinden biri, örgütlülüklerinin yeni olması, düzenin çarkları arasında kirlenmemeyi başarmış insanların bir araya gelememesi ve kendilerini toplumsal muhalefetin diğer kesimlerinden ayrı görmeleridir. Gazeteci sıfatının toplumda yarattığı ayrıcalık nedeniyle kendilerini diğer emekçilerden ayrı bir yere koyan basın emekçileri hem konumlarını, hem de mücadele yöntemlerini belirleyememektedir. Her şeyden önce bir emekçi olduklarını bilince çıkaramamaları, doğal olarak mücadelelerinin önünü tıkamakta, ülkede olup bitenleri tribünden izlemekle yetinmektedirler.

Basın emekçileri sorunlarına sahip çıkabilmek ve patronlarının sahte demokrasi söylemlerinin ardında kalmak istemiyorsa, var olan gücünü toplumun diğer alanlarında örgütlü olan kesimlerle birleştirmek zorundadır. Basın emekçilerinin sorunları da toplumun diğer kesimlerinin yaşadığı sorunlardan farklı olmadığına ve çözümü de tüm emekçilerin birlikte mücadelesinden geçtiğine göre bu birliktelik kaçınılmaz bir görev olarak basın emekçilerinin önünde duruyor..○

Isırgan

Bu "Hayat" da ayıp ediyor doğrusu... Olmaz ki, bu kadar da dayatılmaz ki...

"Tozutmuşlar!"

Cezaevindeki gardiyanlar, Devrimci Sol'a karşı suç işleyen ve bu yüzden de halkın adaletine karşı koruma altına alınan darbecileri merak etmektedirler. "Siz Devrimci Sol'a karşı ne suç işlediniz de böyle oldunuz? Şu darbe olayı nedir?" vb. sorularla konuşmak isterler. Darbeciler ise içine düştükleri suçluluk psikolojisiyle çevrelerindeki herkese kuşkuyla bakmaktadırlar.

Üstelik bu cezaevinde Devrimci Sol'cular ikibuçuk yıldır kalmaktadırlar ve gardiyanları örgütlemiş olabilirler!

Bu kuşkuyla gardiyanı terslerler. "Ne işiniz var burada. Buraya gelip bizi gözlüyor ve onlara haber taşıyorsunuz değil mi? Biz biliyoruz, siz bir gün kapıları açıp onları üstümüze salacaksınız!"

Gardiyan şaşırır. Darbecilerin ruh halleri, şimdiye kadar tanıdığı devrimcilerin ruh hallerine hiç benzememektedir. Kendi kendine söylenerek oradan uzaklaşır: "Bunlar tozutmuş. Bu kafayla fazla yaşayamazlar..."

Arife Tarif...

"Bosna'da füze fabrikası yapıyoruz."
N.Erbakan

Ağır sanayi hamlesi Bosna'ya... Paraların ruhuna el fatiha...

"1996'dan sonra Türkiye'yi kimse tutamayacak."
Başbakan

Çağdaş Lafonten'den masallar...

"İşçi ve memura fitre ve zekat verilebilir."
Ankara Müftüsü Necati Tayyar Taş

Emekçilerin hakkını verstaler, başka ihsan istemez.

"Telaşa kapılmaya gerek yok, devlet görevinin başındadır."
Cumhurbaşkanı

Demirel yine telaşlandı, anlaşılan mezarlıkta ışık çalıyor...

"Halkını katliamdan koruyun."
Yaser Arafat

Halkını rahat bıraksan, o zaten kendini koruyacak.

"Ya çatıdan geçerlerse?.."

Darbeci çete içinde can korkusunu en çok yaşayanlardan (suçunu iyi bildiğinden olsa gerek) H. K. cezaevi müdürüne yoklama çeker! "Siz, bizim koğuşun etrafında o kadar önlem alıyorsunuz ama, biz istesek çatıdan öbür kısma (Devrimci Sol'cuların bulunduğu kısmı kastederek) geçebiliriz."

Müdür, darbecilerin koğuşu etrafında aldığı koruma tedbirlerine (Çünkü bu konu bizzat bakanlıkça denetlenmektedir) çok güvendiğinden; "Asla geçemezsiniz. Siz öyle bir şey yapın, sizin alınızdan öperim" der.

Çatıdan geçişlere karşı da önlem alındığını öğrenmenin rahatlığıyla H. K. ağzından kaçırır: "O taraftan buraya çatıdan geçmeleri de imkansız değil mi müdür bey!"

Müdür, darbecinin telaşını görünce gülmesini gizlemeden cevaplar: "Geçemezler, geçemezler merak etmeyin..."

Bamteli

Tarık Tolunay

Grup Yorum "Dağlara Gel"i faşistlere vermedi

Grup Yorum'un "Dağlara Gel" türküsünü MHP'nin seçim çalışmalarında kullanması üzerine açtığı dava sonuçlandı. "Dağlara Gel"e faşistlerin kirli elleri bulaştırılmadı. Kalabalık bir dinleyici kitlesinin katıldığı İstanbul Adliyesi 5. Asliye Hukuk Mahkemesi'ndeki duruşmaya karşı tarafın avukatları katılmadı. 1 Mart'ta mahkeme heyetine sunulan bilirkişi raporunda parçanın izinsiz olarak kullanıldığı belirtildi. Parçanın sözleri değiştirilerek ve izinsiz olarak kullanılmasını yasaya aykırı bulan mahkeme heyeti, şarkının kullanılmasını engelleme kararı alırken bu parçanın da içinde bulunduğu kasetin toplatılmasının, diğer parçaları da yasaklanış olunacağı gerekçesiyle toplatma kararı vermedi.

Adliyenin önünde "Dağlara Gel" parçasını söyleyen Grup Yorum elemanları bu kararın mahkemenin kendilerine verdikleri bir lütuf olmadığını, eli kanlı katiller tarafından türkülerinin kullanılmasını istemediklerini, bunun için mücadele ettiklerini ve kazandıklarını söylediler.

■ ■ ■

Divriği Kültür Derneği Halk Gecesi

Divriği Kültür Derneği'nin düzenlediği halk gecesi 25 Şubat günü 6 bin izleyiciyle birlikte gerçekleştirildi. Sunuculuğunu Orhan Aydın ve Nur Sürer'in yaptığı geceye Divriği Kültür Derneği halkoyunları ekibi, Özgürlük Türküsü, Fevzi Kurtuluş, Denge Azadi, Arif Sağ ve Aşık Mahsumi katıldı. Orhan Aydın, Özgürlük Türküsü sahneye çıktığında Grup Yorum'un parçası Dağlara Gel'i MHP'nin kullanmasını protesto eden bir konuşma yaptı. Ardından Dağlara Gel parçasını Nur Sürer ve Orhan Aydın Özgürlük Türküsü'yle birlikte seslendirdi.

Hasköy'de evinde katledilen lise öğrencisi Selma Doğan'ın annesinin yaptığı konuşma etkileyiciydi. "Kızıma terörist diyerek katlettiler". diyen Selma Doğan'ın annesi tüm insanları bu konuda duyarlı olmaya çağırdı. Feyzi Kurtuluş, Denge Azadi, Aşık Mahsumi'nin türküleri yanında Semah ekibi gösterisi ve Sivas katliamını ele alan sinevizyon gösterisinin yer aldığı gece Arif Sağ'ın söylediği türkülerle son buldu.

■ ■ ■

Grup Yorum'a Yunanlı sanatçılardan destek

Uluslararası Müzik Federasyonu üyesi Panhellenik Müzisyenler Birliği 24 Şubat günü Süleyman Demirel ve Tansu Çiller'e Grup Yorum üyesi Kemal Sahir Gürel'in tutuklanmasını protesto eden mektuplar gönderdi.

Gönderilen mektuplarda "Kemal Sahir Gürel'in sanatı aracılığıyla düşüncelerini halka aktarma cesareti gösterdiği için Türk polisi tarafından tutuklandığını Yunan gazetelerinden öğrendiklerini, demokratik sistemin özgürlüğüyle sanatçıların susturulmasının bir arada olamayacağını, bu durumu şiddetle protesto ettiklerini ve Gürel'in salıverilmesini" isteyerek sanatçının sanat yoluyla düşüncelerini halka ulaştırma çabalarını engelleyen bütün baskıların kaldırılmasını istediler.

Ayrıca Birlik bu mektubun bir örneğini de merkezi İsviçre'de bulunan Uluslararası Sanatçılar Birliği'ne (FIM) gönderdi.

6. Ankara Uluslararası Film Festivali

Kitle İletişim Vakfı'nın düzenlediği 6. Ankara Uluslararası Film Festivali 25 Şubat günü başladı.

Tüm maddi zorluklara karşın zengin bir programla Ankaralı izleyicilere ulaşan festival, onlarca filmle sinemaseverlere yoğun günler yaşatıyor.

Festival öncesi Kitle İletişim Vakfı'nın yayınladığı basın bülteninde: "6. Ankara Film Festivali bu yıl bazı parasal zorluklarla karşılaştı. Festival programındaki yarışmalarda para ödülleri kaldırıldı.

Dünyada büyük ölçüde tekelleşmiş bulunan ticari film dağıtım kanallarının dışında kalan filmleri, yönetmenleri, oyuncuları, senaryo yazarlarını, ülkemiz sinemasındaki yeni sinemacıları, sinema emektarlarını, kısa filmi, belgeseli, kısa filmcileri ve belgesellcileri tanıtmak ve sizlerin sinemayı daha iyi anlamasını sağlamak temel amacımızdır." denilerek festivalin kapsamı ve amaçları açıklandı.

Festivalde yer alan 35 mm.lik filmlerin gösterimleri Kızılırmak, Kavaklıdere, Megapol sinemalarında, diğer filmler ve video gösterileri ise Alman Kültür Merkezi, Vakıfbank ve Amerikan Kültür Merkezi salonlarında izlenebilecek.

Ayrıca ilk defa geçen yıl yapılan "Uluslararası Canlandırma Filmleri Yarışması"nın ikincisi bu yıl yine bu tarihlerde Ankara Film Festivali içerisinde yapılacak. Bu yarışmaya 9 ülkeden 20 film katılıyor.

Bunun dışında Kısa Film Yarışması, Belgesel Film Yarışması, Uzun Metraflı Film Yarışması da festivalde yer alıyor. Bu yılki kısa metraflı filmler arasında yarışma dışında Fotoğraf ve Sinema Emekçilerinin "Göç Yolları" adlı belgesel filmi de gösterime girecek.

Uzun Metraflı Film yarışmasında 16 yerli film bulunuyor.

Ankara Uluslararası Film Festivalinin "Dünya Kısa Filmlerinden Örnekler" bölümünde 18 film gösterime girecek. Özel bölümünde ise Fransız Animasyon sinemasının 40 yıla ve İtalyan Animasyon tarihi yer alıyor.

Festivalin her yıl en ilgi çekici bölümlerinden birini oluşturan "Gösterici ler" bölümünde dünya sinemalarından örnekler başlığında, İtalyan, İsrail, Çek Cumhuriyeti, İsveç, Romanya, Almanya, İngiltere, Fransa ve Macaristan sinemalarından retrospektiflerle birlikte toplam 25 film gösterime sunulacak.

Festival 6 Mart tarihine kadar sürecek.

Göç Yolları

Festivale kısa metraflı filmler arasında yarışma dışında girecek "Göç Yolları" adlı belgesel Nisan 1991 tarihinde Fotoğraf ve Sinema Emekçileri tarafından çekildi. Film; Kuzey Irak'tan Türkiye topraklarına doğru kaçarak sınıra yığılan Kürt halkının açlığını, sefaletini, hastalıklarını ve acılarını konu alıyor.

Günümüzde sanat ve kadın

Yüzyıllar önce esir pazarlarında savaş ganimeti olarak satıldı kadınlar. Nazi toplama kamplarındaki tecavüzler bir rerar vahşet belgesi olarak belleklere kazındı. Ezilenler arasında iki kere ezildi kadın. "Erkekler için yaratıldı" denildi. Fuhuşa itildi, horlandı, aşağılandı, kullanıldı.

Bugün esir pazarlarında değil de medyada pazarlanıyorlar parlak renkli ışıklar altında. Güzel kostümler, ağır makyajlar, dekolte kıyafetler içinde; tiyatrolarda, sinemalarda, podyumlarda, sahnelerde...

Kadın, sanat adı altında cinsellik öğesi öne çıkarılarak promosyon malzemesi olarak kullanılıyor. Reklam panolarında, fotoğraflarda, filmlerde kadın cinsel bir fantezi olarak sunuluyor.

Burjuva değerlerine uygun kadınlar yontulup biçilip cilalanarak, sanatsal yetkinliklerine bakılmaksızın cinsel özellikleri öne çıkarılarak sanat piyasasına sürülmektedir. Çıplak ressamın resimlerinden, teşhirci şairin şiirlerinden çok, sergiledikleri cinsel objeler dikkate değer bulunuyor, şarkı sözleri erotik kliplerle, "Öp Beni Neriman", "Doksan Altmış Doksan" gibi şarkılarla, erotik dans grupları ya da dansözlerle sahneye çıkan şarkıcılarla sanat adı altında kadının cinselliği pazarlanıyor.

Kadın ve cinsellik; beğenilme duygusunun yapay olarak kullanıldığı reklamlarda da çıkıyor karşımıza. Güzel bir manken veya ünlü bir kadın "sanatçı", ürünlerden daha çok ön planda.

Sinemacılar geniş bir pazara sahip, kâr olanağı yüksek filmlere yöneliyor. Burjuva ahlakına uygun bu "sanat eserleri"ni burjuva basın sahipleniyor. Bu bir dejenerasyondur, çöküşün sonucudur. Burjuva basında da insani duygulara saldırılıyor, sadece sanatta değil insan ruhunda da tahribatlar yaratılıyor. Sanatsal yapı çarpıtılınca sanat amacından saptırılıyor, ortaya çıkan sahte sanat ürünleri de dejenerasyona hizmet ediyor. Üstelik bu sahte ürünlerin pazarlanmasında bir kez daha kadın öğesi kullanılıyor.

Kadın hakları konusunda mangalda kül bırakmayan kimi kadın sanatçılar dahı, kadının sanatsal üretimde ve kapitalist tüketimde bir meta olarak kullanılmasına karşı somut bir tavır geliştirmedikleri gibi kendileri de bu tüketim pazarının içerisinde yer alabiliyorlar.

Kadının toplum içindeki yerini belirlemede getirilen bu tür yaklaşımlar, toplumsal gelişmelere duyarsız kalındıkça, kapitalizmin kültürel dejenerasyonu içerisinde daha da yaygınlaşacaktır.

Oysa sosyalist sanatın içerisinde kadın öğesi, eşitlikçi, özgürlükçü, yeni toplumu ve sosyalist üretim ilişkilerini geliştirici bir temeldedir. Yani sosyalizmin değerleri, gelenekleri söz konusudur. Kadın ve erkek hem devrim sürecinde hem de sosyalizmin inşası sürecinde yan yana ve omuz omuzadır.

Dünya devrimler tarihi sürecine baktığımızda, örneğin bir Alman ressam ve heykeltraş Kathe Kollwitz'i görürüz. Çiz-

diği ve heykelini yaptığı kadın karakterleri, vahşi kapitalizmin sömürü çarkı içerisinde ezilen, horlanan ve aynı kaderi paylaştığı erkeklerle birlikte direnen kadınlardır.

17 Nisan '92'de oligarşi tarafından katledilen tiyatro sanatçı Ayşe Gülen, burjuva kültürün yalnızca fiziğiyle öne çıkardığı kadın sanatçılara karşın sanat anlayışı, kimliği, yaşamı ve üretimleriyle devrimci kültür içerisinde kadın sanatçılara onurlu bir örnektir.

Yürekleri, yanıbaşında çarpıyor yüreklerimizin

YUSUF ERİŞTİ (17 Mart 1991)

Yusuf Eriştİ İstanbul Siyasi Şube'de "Size Söyleyecek Bir Şeyim Yok" diyerek onları kendi inlerinde yenmenin zaferini kazananlardandı. İşkenceciler onu katlettiler ve onu katlettiklerini söyleme cesaretini bile gösteremediler. Onun cesedini kaybettiler ama onuruna dokunamadılar.

ABDULLAH GÖZALAN (18 Mart 1981)

İstanbul Küçükköy'de polisle girdiği çatışmada şehit düştü. Onurlu yaşamı mücademize örnek olacak.

Birçok şehidimizin, kanıyla-canıyla yoğrulan bu mücadele her türlü biryosel kaygıdan ayrılmış, tüm yaşamını buna göre biçimlendirmiş yeni insanlarla sürüyor.
Ve mutlaka şehitlerimizin işkence tezgahlarında gösterdiği direniş, devrimci eylemlerdeki kararlılıklarıyla geleneksolleştirdiği direnme ruhu yüzbinleri kucaklayan devrim rüzgarı haline dönüşecektir.

MAZLUM GÜDER (Mart 1982)

12 Eylül'de de devrimcileri zindanlarda teslim alamadılar. Coşkusunu ve kararlılığını kısacık yaşamında tüm canlılığıyla koruyan Mazlum Güder 12 Eylül'de tutsak düştüğü cezaevinden tahliye edildiği halde cezaevi tarafından bilinçli olarak serbest bırakılmadı ve işkenceyle katledildi.

BAHATTİN ANIK 26 Şubat günü mezarı başında anıldı.

KAHRAMAN ALTUN (16 Mart 1991)

Ardından öfkesi dinmeyen binlerce Kahraman bırakarak Arap, Kürt ve Filistin halklarının katliamlarından sorumlu olan Baker'ın Türkiye'ye gelişini protesto eyleminde elinde bomba patlaması sonucu onu yitirdik.

ERBİL SARI (15 Mart 1992)

Bulunduğu ortamda haksızlıklara olan tahammülsüzlüğüyle tanınan Erbil, yüreği insan sevgisiyle dolu bir devrimciydi. Onlarca emekçinin yaşamını yitirdiği Kozlu katliamının sorumlularına karşı girişilen devrimci bir eylemde şehit düştü.

ŞENOL ŞENER (8 Mart 1979)

Yıldız İDMMA'da sürdürülen anti-faşist mücadelede coşkusu ile yer alan Şenol Şener, 8 Mart 79'da kaldığı eve polisin yaptığı baskında aramızdan ayrıldı.

Şehitlerimiz bir kez daha selamlandı

Şehitlerimiz. Hiçbir çıkar gözetmeden kendilerini inandıkları düşünceler uğruna feda eden insanlarımız. Onları anlamak, yaptıklarını sürdürmek için yaşamlarını örnek almamız gerekeni insanlar. Onların ülkenin dört bir yanında yayılmış mezarları adeta geleceğimizin birer işareti.

Bunun bilinciyle hareket eden Okmeydanı ve Nurtepe halkı 27 Şubat günü Perpa'da katledilen Mehmet Salgın ve Hakan Kasa'nın Gazi Mahallesi'ndeki mezarları başında anma töreni yaptı. Anmaya katılan yaklaşık 80 kişi "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" pankartının arkasında yürüyerek mezar başına geldiler ve saygı duruşunda bulundular. "Bize Ölüm Yok" marşı söylenerek şehitlerin yaşamı anlatıldı. Arkasından Devrimci Sol Güçlerin hazırladığı metin okunduktan sonra "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Şehitlerimiz Yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor", "Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı. Devrimci Sol Güçler'in okuduğu metinde "Mehmet'ler, Hakan'lar tüm şehit yoldaşlarımız. Rahat uyuyun. Saflarımızda yerlerinizi alan onlarca Mehmet'e, Hakan'a sahibiz. Sizleri, katillerinizi ve katliam ortaklarından darbeci-kontra çetesini hiçbir zaman unutmayacağız. Devrimci adaletimiz er ya da geç hesap soracaktır." denildi.

✓ ÖĞRENCİLER ÜNİVERSİTEDE POLİS İSTEMİYOR

- Üniversiteli gençlik polis terörüne karşı rektörlük kapılarını zorluyor. Yöneticiler üniversitelere kendi çağırdıkları polisi "zaptedemediklerini" söylüyorlar; yine de her zamanki kaypak tavırlarından vazgeçmiyor, "elimizden bir şey gelmiyor" gerekçesine sığınıyorlar.

✓ Kredili sistem karmaşasına karşı panel.
✓ Antakya İstiklal Makzume Lisesi'nde dayağa karşı imza kampanyası.
✓ Bursa'da DLMK tanıtım kampanyası.

Yazısı sayfa 15'te

✓ Tüm hak hasplarına "yasalık" zırhı

TERÖRLE MÜCADELE YASASI

- Devlet erkanı artık, "Bunlar bir avuç, halk destekleri yok" diyemiyor, demiyor. "Terörist"lerin halk desteğine sahip olduğunu, çıkarmaya çalıştığı yasayla açıkça itiraf ediyor.
- Azgınlaşan oligarşi, devrimcilerin halk güçleriyle kopmaz bağlarını, terörünü derinleştirmeye hizmet eden yeni yasalarla koparmaya yelteniyor.

ŞEYTAN TAŞLAMA VE "ATA'YA SAYGI MİTİNGİ"

- Gündem neden "Atatürk"e kilitlenmeye çalışıldı?
- Tüm ikiyüzlülüğü ile kitlelerle alay etmek, kitleleri "kobay" yerine koymak, burjuvazinin en temel özelliklerinden birisidir.

Yazısı sayfa 9'da

✓ Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı'ndan açıklama:

DERSİM'DEKİ GERÇEKLER VE PARTİZAN'IN ÇARPITMALARI

- Savaş, dergi sütunlarında hayali baskınlar, pusular türünden şatafatlı haberlerle yürümüyor. Savaş, anti-Devrimci Sol'culuk yaparak da yürümüyor. Savaşmak isteniyorsa, bunlardan vazgeçilip, savaşan devrimci güçlerle nasıl ortak hareket edileceği üzerinde ciddi bir şekilde düşünülmeye başlanmalıdır...
- Düşman, "milli mutabakat" adına halklarımızı topyekün katletmek için ortak cephe oluşturmuşken, devrim cephesi de güçlerini birleştirerek savaşı yükseltmelidir.

Yazısı sayfa 7-8'de

El Halil katliamına tepkiler... Katliam Filistin halkını susturamayacak

Yaşasın halkların dayanışması

- **Devrimci Sol Güçler, El Halil katliamına karşı her cepheden tepkilerini yükseltiyor ve haykırıyorlar: "Filistin Kazanacak".**
- *Bonn'da uluslararası dayanışma;* Arap Birliği'nin Bonn'daki binası Devrimci Sol Güçler ve FHKC-FDKC taraftarları tarafından 28 Şubat'ta işgal edildi.
- **DEV-GENÇ'in enternasyonalist geleneğini sürdüren İYÖ-DER, katliamı forumla protesto etti: "Kahrolsun ABD Emperyalizmi! Yaşasın Filistin, Yaşasın İntifada!"**
- Sağmalcılar'dan Filistin'e; "Yalnız değilsiniz. Acınız acımız, öfkeniz öfkemizdir."

Yazısı sayfa 11'de

Kitleleri kazanmak onları dönüştürmektir

- **Politik çalışmanın olmazsa olmaz hedeflerinden birisi kitleleri kazanmak ve harekete geçirmektir. Burjuvazinin, kitleleri yalanlarla, vaatlerle yanına çekmeye çalışması karşısında devrimciler kitlelere gerçek alternatifin kendilerinde ve devrimde olduğunu gösterebilmeli, bunun yol ve yöntemlerini geliştirmelidir.**
- Elbette, devrimciler de vaatlerde bulunacaklardır. Ancak yığınların bu vaatlerin denetleyicisi ve asıl gerçekleştiricisi olduğunu, olması gerektiğini de belirterek... Devrimci kitle çalışması, kitlelere bu bilinci taşımaya ve halkın toplumsal çıkarlarının bireysel değil, kolektif bir çabayla sağlanabileceğini öğretmeye dayanır.
- **Bürokratik alışkanlıklar, mücadeleyi aşağıdan yukarıya, yukarıdan aşağıya üretim ve denetim zenginliği içinde yürütmek yerine "talimat"larla iş görme alışkanlığı, her şeyi "bir yerlerden" bekleme alışkanlığı; bunlar kitle çalışmasının can düşmanlarıdır.**

Yazısı sayfa 12-13'te